

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · quart període · sèrie P · núm. 64

Ple del Parlament

Sessió 34, primera reunió, dimecres 5 de novembre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Projecte de Llei d'adopció de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme (posposat) 200-00013/15	6
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	7
Compliment de la Moció 78/XV del Parlament de Catalunya, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre els efectes de la manca de pressupostos i la data en què té previst presentar-los 317-00174/15	7
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de superar el conformisme històric davant el franquisme i d'afrontar el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol 317-00176/15	8
Pregunta al president de la Generalitat sobre la suposada ruptura amb Junts per Catalunya i els efectes de la política de pactes en l'aprovació de pressupostos 317-00175/15	10
Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de prioritzar els ciutadans i els sectors productius davant els efectes adversos de les polítiques del Govern en matèria de canvi climàtic 317-00170/15	11
Pregunta al president de la Generalitat sobre la urgència d'adoptar mesures per a prohibir la compra especulativa d'habitatges en el context actual d'emergència en aquest àmbit 317-00172/15	13
Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques i el model econòmic del Govern per a afrontar la situació d'emergència climàtica 317-00173/15	15
Pregunta al president de la Generalitat sobre la posició del Govern davant les ocupacions il·legals i la posada en risc de la propietat privada per a acostar-se a l'extrema esquerra 317-00171/15	16
Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració dels plans i les polítiques actuals d'accés a l'habitatge i les mesures previstes per al futur 317-00169/15	17

Pregunta al Govern sobre l'execució del pla de xoc d'infraestructures esportives 310-00279/15	19
Pregunta al Govern sobre les inscripcions del Consorci per a la Normalització Lingüística 310-00280/15	20
Pregunta al Govern sobre l'agenda catalana per a la conciliació i la corresponsabilitat 310-00281/15	22
Pregunta al Govern sobre la política exterior del Govern amb relació al Sàhara Occidental 310-00290/15	23
Pregunta al Govern sobre les acreditacions de competències professionals 310-00291/15	25
Pregunta al Govern sobre el bloqueig del català a l'escola 310-00285/15	27
Pregunta al Govern sobre la política d'habitatge 310-00289/15	29
Pregunta al Govern sobre les sancions per l'incompliment de la limitació dels preus de lloguer 310-00284/15	30
Pregunta al Govern sobre la ideologia de gènere i transsexual a les aules de primària 310-00282/15	32
Pregunta al Govern sobre les mesures que té previst emprendre el Departament d'Interior per a reparar el greuge als Mossos d'Esquadra causat per diverses declaracions que banalitzen actes violents contra la integritat física dels agents 310-00283/15	34
Pregunta al Govern sobre la situació del català 310-00286/15	36
Pregunta al Govern sobre les relacions internacionals del Govern 310-00287/15	37
Pregunta al Govern sobre el patrimoni cultural 310-00288/15	39
Decret llei 20/2025, de 30 de setembre, sobre el règim excepcional dels crèdits de la hisenda pública de la Generalitat de Catalunya derivats de la gestió de prestacions socials de caràcter econòmic en l'àmbit de la infància i l'adolescència 203-00025/15	41
Proposició de llei de modificació de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, en relació amb el dret a una atenció adequada i una bona administració 202-00060/15	54
Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2017, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic i de creació i regulació dels impostos sobre grans establiments comercials, sobre estades en establiments turístics, sobre elements radio tòxics, sobre begudes ensucrades envasades i sobre emissions de diòxid de carboni (debat de totalitat) 202-00047/15	63
Proposició de llei de les cambres oficials de comerç, indústria, serveis i navegació de Catalunya i del Consell General de les Cambres (debat de totalitat) 202-00055/15	75
Interpелlació al Govern sobre la internacionalització en el sistema de coneixement, recerca i transferència 300-00202/15	85
Interpелlació al Govern sobre la captació d'inversió a Catalunya 300-00203/15	91
Interpелlació al Govern sobre les finances públiques 300-00207/15	95
Interpелlació al Govern sobre les dificultats per a accedir a l'habitatge 300-00200/15	103

DSPC-P 64
5 de novembre de 2025

Interpellació al Govern sobre la garantia del dret a un habitatge digne i adequat

300-00204/15

110

Interpellació al Govern sobre l'evolució de les llistes d'espera

300-00201/15

118

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 34.1

La sessió s'obre a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, la consellera d'Interior i Seguretat Pública, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Projecte de Llei d'adopció de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme (tram. 200-00013/15). Ple del Parlament. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 337, 7).
3. Proposició de Llei de modificació de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, en relació amb el dret a una atenció adequada i una bona administració (tram. 202-00060/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 315, 28).
4. Decret Llei 20/2025, de 30 de setembre, sobre el règim excepcional dels crèdits de la hisenda pública de la Generalitat de Catalunya derivats de la gestió de prestacions socials de caràcter econòmic en l'àmbit de la infància i l'adolescència (tram. 203-00025/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret Llei (text presentat: BOPC 325, 8).
5. Proposició de Llei de modificació de la Llei 5/2017, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic i de creació i regulació dels impostos sobre grans establiments comercials, sobre estades en establiments turístics, sobre elements radiotòxics, sobre begudes ensucrades envasades i sobre emissions de diòxid de carboni (tram. 202-00047/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 220, 5).
6. Proposició de Llei de les cambres oficials de comerç, indústria, serveis i navegació de Catalunya i del Consell General de les Cambres (tram. 202-00055/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari de Junts, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat (text presentat: BOPC 272, 8).
7. Interpel·lació al Govern sobre la internacionalització en el sistema de coneixement, recerca i transferència (tram. 300-00202/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la captació d'inversió a Catalunya (tram. 300-00203/15). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre les finances públiques (tram. 300-00207/15). Mònica Sales de la Cruz, Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre les dificultats per a accedir a l'habitatge (tram. 300-00200/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la garantia del dret a un habitatge digne i adequat (tram. 300-00204/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre l'evolució de les llistes d'espera (tram. 300-00201/15). Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre el primer sector (tram. 300-00206/15). Mònica Sales de la Cruz, Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre el currículum i els programes educatius a les escoles (tram. 300-00208/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre la imposició ideològica de les zones de baixes emissions (tram. 300-00205/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies (tram. 302-00156/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el cost de la immigració per als catalans (tram. 302-00157/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica (tram. 302-00158/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències d'un altre any sense pressupostos (tram. 302-00159/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques educatives (tram. 302-00160/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el compliment dels acords del pacte d'investidura en matèria de rehabilitació (tram. 302-00161/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'adaptació dels municipis de les Terres de l'Ebre als impactes del canvi climàtic (tram. 302-00162/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica (tram. 302-00164/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de treball (tram. 302-00163/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Comença la sessió.

Els prego atenció, si us plau. La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que quatre diputats i dues diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell. La diputada Glòria Freixa i Vilardell, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales i de la Cruz. La diputada Raquel Sans Guerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Ester Capella i Farré. El diputat Pau Ferran Navarro, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, ha delegat el seu vot en el diputat Juan Fernández Benítez. Aprofito per donar l'enhorabona per la paternitat del diputat Pau Ferran Navarro. Finalment, el diputat Òscar Ordeig i Molist, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrejano per a la sessió d'avui, 5 de novembre.

Projecte de llei d'adopció de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme (posposat)

200-00013/15

Els faig avinent també que, atesa la sol·licitud de dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, presentada pels grups parlamentaris de Junts i del Partit Popular de

Catalunya, sobre el projecte de llei d'adopció de mesures urgents en matèria d'habitatge i urbanisme, el punt 2 de l'ordre del dia queda posposat pendent d'aquest dictamen. Per aquest motiu, el punt 5 se substantiarà aquest matí a continuació del punt 3 i aquesta tarda començaríem amb el debat del punt 6. Aquests canvis han estat recollits en la seqüència horària que els ha estat distribuïda.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

A continuació, i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025 hi ha un total de 1.502 víctimes mortals i desaparegudes a la Mediterrània.

Compliment de la Moció 78/XV del Parlament de Catalunya, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral

Així mateix, i en compliment del que estableix la Moció 78/XV del Parlament de Catalunya, sobre la seguretat i la salut en l'àmbit laboral, els informo que, segons les dades oficials de l'Observatori del Treball i Model Productiu, des de l'inici d'aquest any seixanta-dues persones han perdut la vida com a conseqüència d'un accident laboral. En nom de la cambra, vull manifestar el reconeixement a tots aquests treballadors i treballadores.

Passem ara al primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral. I començarem amb les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els efectes de la manca de pressupostos i la data en què té previst presentar-los

317-00174/15

La primera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Molt bon dia, president. President, membres del Govern, diputats i diputades, bon dia a tothom. President, segon any de legislatura i segon any sense pressupost. Vostès, els socialistes, són campions en incompliments. Els catalans i Junts ho sabem de primera mà, que ho hem vist a Madrid i ho veiem aquí al Parlament de Catalunya. El seu primer i principal compromís va ser que Catalunya tindria pressupostos: ni 2024 ni 2025 ni 2026, i així no es governa un país. Això és mala política que només genera desafecció i fomenta els extrems. I, mentrestant, vostè calla: calla davant Madrid, sense demanar més sostre de despesa per a Catalunya per poder-ho destinar a polítiques socials; calla davant la mala execució de les inversions a Catalunya i no demana la publicació de les balances fiscals, no fos cas –no fos cas– que se sabés la veritat.

Sense pressupost, tota la seva propaganda només són titulars i paper mullat. Ni els 200.000 habitatges ni hospitals ni escoles ni el pla de barris ni el pla de la Mina ni més recursos per a seguretat, contra la multireincidència ni reduir la llista d'espera de la dependència, que en dos anys s'ha incrementat un cent vuitanta per cent. Només són alguns exemples de no tenir pressupostos.

President, Catalunya és la segona comunitat en creixement i estem a la cua en qualitat de vida. I l'únic responsable de que no hi hagin pressupostos és vostè, i des de Junts per Catalunya li demanem que presenti pressupostos. President, presentarà pressupostos abans d'acabar l'any?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor president... Senyor Batet, el Govern està treballant en els pressupostos, els presentarà i espero que s'aprovin. Crec que s'aprovaran. Si passa això, espero que el seu grup i vostè ho agraeixi i rectifiqui l'expressió que acaba de dir. Jo he dit i m'he compromès en aquesta cambra a fer uns bons pressupostos, i és en el que estic treballant.

Hi ha una diferència entre el capteniment del seu grup, que jo respecto molt –hi tenen tot el dret a seguir el camí que creguin que s'ha de seguir–, i el que vam seguir nosaltres, el meu grup, i en particular jo mateix quan estava a l'oposició: vostès van sortir del Govern del senyor Aragonès i al cap de pocs mesos jo vaig aprovar uns pressupostos del senyor Aragonès. Vet aquí la diferència.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

President, no centrifugui la seva responsabilitat i la seva feblesa en els altres. Li demanem que presenti pressupostos i li hem preguntat si presentaria pressupostos abans d'acabar l'any, i no ha respost. Miri, Junts sabem molt clar on som: ni a fomentar els extrems ni al dictat dels Comuns amb les seves polítiques. I, davant de la seva manca de pressupostos, nosaltres, propostes, en positiu i per a les persones, com un ple monogràfic per parlar i debatre sobre la necessitat d'un salari mínim català i que les pensions de Catalunya vagin vinculades al nivell del cost de la vida a Catalunya. I menys impostos per a Catalunya, per a les rendes mitjanes i les classes treballadores, abaixant l'IRPF i eliminant l'impost de successions. Vostè pensa fer alguna proposta que compleixi, president?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sí, sí que presentaré pressupostos, quan els tingui acordats –quan els tingui acordats. I estic treballant per acordar-los. Li he dit: vull uns bons pressupostos al més aviat possible. I ha de marcar la diferència. Miri, crec que el moment que estem vivint –a Catalunya, a Espanya, a Europa, al món– requereix estabilitat dels governs. La pregunta és: vostès estan a favor de generar estabilitat o de generar inestabilitat? Pel que sembla, estan a favor de lo segon. Crec que és un error que no fa honor a la història de la seva formació política.

El president

La següent pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de superar el conformisme històric davant el franquisme i d'afrontar el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat espanyol

317-00176/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, president. President Illa, sembla que ara vostès i els seus companys a Madrid acceleren els actes i declaracions per commemorar la mort del dictador, amb accions com la il·legalització de la Fundació Francisco Franco o la concessió de la nacionalitat als descendents dels brigadistes internacionals. Aquestes mesures han trigat mig segle en veure la llum, i no sabem quants anys més haurem d'esperar per veure'n d'altres tant o més necessàries. No oblidin, si us plau, la quantitat immensa de plaques del nostre nomenclàtor que recorden persones o indrets relacionats amb la dictadura; els monuments que embruten els nostres paisatges o el riu Ebre; la impossibilitat de voler dignificar la comissaria de Via Laietana, mantenint-hi dins la Policia Nacional, que no només és hereva directa dels grisos franquistes, sinó que va seguir amb les pràctiques de tortura quan van canviar el color del seu uniforme; o la manca de voluntat de reconèixer políticament que el president Lluís Companys el va assassinar l'Estat espanyol.

Però, president, no es quedin només amb els actes de desgreuge o simbòlics; siguin valents i vagin a l'arrel per eliminar tot allò de franquista que la Transició no es va atrevir a afrontar. Ja sé que es remouran ara en els seus escons, però recordin que el dictador va morir, sí, ara fa cinquanta anys, però al llit, i que abans va poder ungir el seu successor, un personatge que va ser, i que els seus hereus encara són, la institució nuclear del seu règim del 78. Els hi recorda l'emèrit pornogràficament en les seves memòries.

Aquella Transició, president, va deixar molts temes oberts que han marcat el nostre esdevenir col·lectiu i que, si no s'afronten, mai podrem dir que els conflictes atàvics que vivim s'han pogut superar. Perquè, la manca de transició democràtica de determinats poders de l'Estat només la voldran tractar quan la pateixen en primera persona? Perquè això és el que està passant ara amb la judicatura. Quan es veuen perseguits per investigacions prospectives o per jutges prevaricadors, ara sí que la volen reformar. Però, s'atreveixen a afrontar el conflicte polític entre Catalunya i l'Estat? Entenen que aquella Constitució que ens nega el dret a l'autodeterminació i que ens vol reduir a una nacionalitat de cafè per a tothom amb un finançament injust era redactada enmig del soroll de sabres?

President, ja han passat cinquanta anys i hem de superar el seu conformisme històric. Catalunya no pot ser només una autonomia; Catalunya és un país, i el seu president n'ha de ser sempre molt conscient i actuar-hi en conseqüència.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Jové, estic en bona part d'acord amb el que vostè ha exposat. Primer, els símbols són importants; no ho són tot, però són importants. I vist el que estem vivint i vista l'escassa memòria que alguns tenen, crec que és bo recordar què va significar el franquisme, i, ara que farà cinquanta anys de la mort del dictador, fer actes que expliquin a les joves generacions què és una dictadura i la duresa d'una dictadura. I vostè segueix la demoscòpia, com jo i com crec que tots els diputats i diputades, i crec que la demoscòpia ens indica que és pertinent fer això, molt pertinent fer-ho. Crec que també el compromís del Govern d'Espanya, amb el que jo coincideixo, en aquesta qüestió i en moltes d'altres, en aquesta qüestió és clar i ferm. I es pot discutir si s'ha de fer més... Bé, totes les idees són benvingudes, però jo crec que ningú pot negar que hi ha una voluntat de denunciar el que va significar la dictadura.

Segona qüestió. Ha mencionat la comissaria de la Policia Nacional. Estem a favor de significar que allà s'hi van cometre actes de tortura, s'hi va torturar la gent. Cre-

iem que això és compatible amb reconèixer que la Policia Nacional, avui, és una policia completament diferent: és una policia democràtica, fa la seva feina.

Tercer, sobre el conflicte polític. Jo m'he manifestat clarament en aquesta qüestió: hi ha un conflicte polític. Estic centrat ara en l'efectivitat de la llei d'amnistia. I he dit en multitud d'ocasions, i ho reitero ara, que respecto el poder judicial, respecto les seves decisions, i que demano que es respectin les decisions del poder legislatiu. I com a president de la Generalitat he fet, faig i seguiré fent tot el que estigui al meu abast per reclamar que Catalunya necessita, i Espanya també, que sigui efectiva la llei d'amnistia al més aviat possible, perquè ho ha decidit el Congrés dels Diputats. *Punto*, no hi ha massa més a dir i no hi han subterfugis. I com més es demori això, pitjor, en primer lloc, per al poder judicial, que queda reputacionalment compromès des del meu punt de vista. Ho dic amb tot el respecte, però també amb tota la claredat.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la suposada ruptura amb Junts per Catalunya i els efectes de la política de pactes en l'aprovació de pressupostos

317-00175/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. ¿Cómo valora su supuesta ruptura con Junts? Gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Junts per Catalunya és el segon partit d'aquesta cambra. Té moltes alcaldies. No saltres amb alguns ajuntaments tenim acords amb ells, els mantenim i els mantindrem. Tenim una línia política discrepant, però jo els respecto. Els compromisos que –jo puc parlar en nom del PSC– ha adquirit amb Junts per Catalunya, jo els mantinc; no em moc d'aquí.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. Ni el Gobierno de Cataluña ni el de España disponen de presupuestos desde hace años, lo cual nos conduce a tener que analizar su política de pactos aquí y allí.

Ha sido noticia en estos últimos días su supuesta ruptura con Junts; una ruptura, por cierto, muy peculiar. Incapaces de aprobar presupuestos para la ciudadanía, pero las poltronas les pactan rápidamente, por mucho teatro que hagan hoy aquí. Allí siguen a día de hoy en empresas y organismos estatales Mikimoto, Tremosa, Pere Soler, Eduard Gràcia o Elena Massot, entre otros. Todos ellos, entusiastas partidarios de la teoría del «España, estado opresor», pero que siguen cobrando generosamente del Estado opresor, que, como hemos señalado en muchas ocasiones por aquí, oprimir –lo que se dice «oprimir»–, oprime de pena. Han hecho ustedes un *Sálvame* en toda regla: esas parejas de la farándula que van a la tele a decir aquello de «nos hemos dado un tiempo», pero que siguen cobrando juntos la exclusiva.

Señor Salvador Illa, llegó usted a la presidencia de la Generalitat, supuestamente, para pasar página y superar el *procés*, pero en realidad lo está perfeccionando en sus

rasgos más definitorios: uno, engañar a la ciudadanía con objetivos imposibles, que solo generan frustración cuando no llegan, y luego culpar a los demás de su propio fracaso; dos, engañarse entre ustedes mismos con astucias, triquiñuelas, despreciando el valor de la palabra dada y un mínimo sentido del honor, y, tres, paralizar a la sociedad sin presupuestos ni políticas ambiciosas, pero, eso sí, las poltronas –¡ay, amigo!, las poltronas–, que no se las toque nadie, porque es ya lo único que les une.

¿Quién nos iba a decir, señor Illa, que iba usted a convertirse finalmente en el «procesista» más entusiasta de toda Cataluña?

Muchísimas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Sap vostè, senyor Fernández, que li tinc tot el respecte. No m'agrada massa utilitzar la paraula «poltrona», però, home, que vostè la utilitzi avui, després de lo de València... (*remor de veus*), li ha fallat una mica la finesa política. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí. Després de lo de València, que em parli vostè... Després del que hem vist aquesta setmana passada, que em parli vostè de poltrones..., li ha fallat la finesa política. Sé que vostè és valent –sé que vostè és valent–, fins i tot dins del seu partit. Segui-ho i digui el que pensa, d'això. Però avui ha fallat. Avui no era dia de parlar de poltrones. Sobretot vostè, que és del Partit Popular, em sembla, no?

Miri, jo segueixo el meu camí –segueixo el meu camí. Vostè té l'opinió que..., jo segueixo el meu camí. Tenim un full de ruta; tenim un programa de govern. El tirem endavant amb dificultats; el meu és un govern en minoria, amb dos acords d'inestabilitat que tinc el compromís de complir i que estem complint. I els que vulguin sumar i fer política útil, endavant, i els que no, doncs què hi farem.

Jo inauguraré una tradició amb vostè. Acabaré les sessions de control demanant-li el mateix fins que no passi: doni suport al català a Europa. Ens farem un favor tots: vostè i el seu partit, aquí a Catalunya i al conjunt del país. Pensi que a Galícia es parla el gallec, que també serà oficial. A veure si això l'anima.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la necessitat de prioritzar els ciutadans i els sectors productius davant els efectes adversos de les polítiques del Govern en matèria de canvi climàtic

317-00170/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, el fanatismo climático que usted promueve en Bruselas se traduce en problemas, burocracia, multas, imposiciones a trabajadores y a familias catalanas. Su pacto verde europeo, su agenda 20/30 no salen gratis; son muy costosos. Y, evidentemente, no lo pagan los políticos; lo pagan los catalanes de a pie, por ejemplo, los pescadores a los que usted ahora parece querer defender enviando una carta a la señora Von Der Leyen tapando sus vergüenzas. Porque todos sabemos que *sus* políticas –las del Partido Socialista y las del Partido Popular– son las responsables de que en los últimos veinte años hayamos perdido la mitad de la flota de pescadores. Son ustedes los responsables de que hayamos perdido la mitad de la superficie de productos de huerta en Cataluña. Y son ustedes responsables de que en 2024 el PIB agrícola ha descendido hasta un 139 por ciento.

Pero lo grave de todo ello, señor Illa, es que, detrás de estas cifras, hay personas. Detrás de cada votación del bipartidismo –PP y PSOE– se han destruido muchos empleos. Ha habido muchos desvelos de trabajadores, muchas familias que han perdido su sustento. Y ahora, no contentos con todo ello, pretenden introducir en nuestros barrios sus caprichos climáticos en forma de zona de bajas emisiones y en el tasazo de basuras.

Por eso yo, una semana más, le quiero preguntar: ¿Cuándo van a ser los catalanes prioridad para su Gobierno, señor Illa?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyor Garriga, tampoc a vostè l'oportunitat política l'acompanya avui. Parlar de fanatisme climàtic després del funeral de la dana, on, per cert, no vaig veure el líder del seu partit. Ni capacitat de ser-hi en un moment determinat, acompanyar familiars de 239 persones que van perdre la vida. Parlar de fanatisme climàtic després d'allò, quan vostès, en el seu fugaç pas pel Govern valencià, van desmantellar l'oficina de Protecció Civil. En fi, hi ha canvi climàtic, sí. I ens hem de preparar i adaptar-nos al canvi climàtic i val la pena que ens comencem a mentalitzar de tot això; també vostès.

I, miri, el principal maldecap del sector agrícola i dels pagesos catalans es diu Trump i els seus aranzels. El seu líder, el seu horitzó polític. Comencem per aquí: comencin vostès a denunciar els aranzels de Trump; comencin a posar-se al costat dels pagesos catalans i dels pagesos del conjunt d'Espanya i d'Europa i llavors podrem començar a enraonar.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Illa, acostúmbrese que a nosotros no nos va a ver con un Partido Socialista corrupto y criminal, responsable de la mayor catástrofe de los últimos años, como fue lo que ocurrió en Valencia.

Pero vayamos a lo importante. Volvamos y conteste usted por qué sus políticas y las del Partido Popular han condenado, por ejemplo, a una familia de L'Hospitalet con tres hijos con dificultad para pagar el alquiler y con dificultad para pagar las facturas del agua y del gas, a pagar cien euros de tasazo de basuras por su fanatismo climático. O explique usted al pequeño autónomo que no puede entrar con su furgoneta de hace veinte años a repartir y a llevar al sustento a su familia. O pregunte usted y explique a los pescadores, a los cuales ustedes han limitado los días de faena por su mamarrachismo climático.

En definitiva, ustedes tienen un verdadero problema, sí, y no es ni VOX ni lo que denuncio yo aquí. El verdadero problema es que cada día son más los catalanes que no llegan a final de mes. Cada día son más los catalanes los que no pueden salir a sus barrios por miedo a ser asaltados por esos delincuentes que ustedes importan, y cada día son más los catalanes los que, por culpa de sus políticas, ven un futuro muy muy muy complicado.

Pero, claro, frente a esto tienen que ver, además, como ustedes condonan la deuda –millones de euros– a ex-MENAs –por cierto, muchos de ellos que llenan las cárceles de Cataluña–, a los cuales ustedes les han pagado una paguita.

Señor Illa, vuelvo a preguntarle: ¿Cuándo, de una vez por todas, los catalanes van a ser una prioridad para su Gobierno? Y recuerde (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) que su estafa política... (*El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Governem per a tots els catalans i les catalanes, també per als del barri de la Mina, on l'altre dia vam anar a presentar un pla per resoldre..., per contribuir..., per seguir resolent els problemes del barri de la Mina: integral, amb una inversió important de diners.

Nosaltres no anem a fer-nos una foto i a denunciar i marxem. Estem allà, dia a dia: regidors de diferents colors polítics que treballen dia a dia i el Govern de Catalunya, al costat d'ells. Aquest és el camí que segueix Catalunya: governar per a tothom i resoldre els problemes –o intentar resoldre els problemes– de tothom, sense populismes, sense extremismes i sempre sempre sempre de la mà de la ciència; també quan recomanem que es vacuni la gent. Avui amb el president del Parlament i els membres de la Mesa hem inaugurat la campanya de vacunació aquí al Parlament de Catalunya. Ciència, ciència, ciència; la ciència que ens diu que hi ha canvi climàtic, la ciència que ens diu que ens hem de vacunar, la ciència que ens porta progrés. Això que a vostè li queda tan lluny.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la urgència d'adoptar mesures per a prohibir la compra especulativa d'habitatges en el context actual d'emergència en aquest àmbit

317-00172/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. President, el passat 10 d'octubre, és a dir, fa pràcticament un mes, es feia públic un informe encarregat per l'Àrea Metropolitana de Barcelona, és a dir, una administració on vostès governen, que deia que, jurídicament, està avalat que es puguin prohibir les compres especulatives. I fa uns dies vostè també ací, en aquest mateix Parlament, va dir que estudiaria la prohibició de les compres especulatives.

Per tant, volem saber si s'ha mirat l'informe i què pensa fer el seu Govern amb aquesta sagnia, acumulació d'habitatges en mans d'uns pocs.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Senyora Albiach, sap vostè que la prioritat número u del Govern és l'habitatge, i el Consell Executiu vam aprovar els inspectors que el seu grup havia acordat amb el Govern –amb el nostre– i comencem a caminar i començaran a fer feina per fer complir la llei, naturalment, no?

És cert –m'hi he referit en aquesta cambra– que hi ha un informe de l'àrea metropolitana, encarregat per l'àrea metropolitana, sobre les possibilitats que ofereix el nostre marc jurídic per garantir el dret a l'habitatge, prohibint que es doni prioritat a l'especulació amb aquest actiu, amb un habitatge. He llegit l'informe i n'he encarregat d'altres, d'informes.

Jo ja vaig dir en aquesta cambra, a pregunta de la CUP –i ho he dit diverses vegades des del faristol, també arran d'intervencions que vostè ha fet–, que no ens tremolaran les cames i que estem oberts a estudiar-ho tot i estem estudiant això –a fons.

No és un tema –ho dic ara ja amb més coneixement de causa, perquè he pogut analitzar aquest informe i alguns altres– senzill jurídicament –no és un tema senzill jurídicament. Ara, jo li asseguro que el Govern de Catalunya escoltarà a tothom; ha encarregat estudiar aquesta qüestió a fons en els diferents àmbits del Govern que ho poden fer, ho discutirem amb els grups que tinguin interès en discutir-ho. I sempre que siguin plantejaments realistes, versemblants i que tinguin cabuda en el marc jurídic, no tindrem cap inconvenient en tirar-los endavant. Estem en fase d'estudi en aquest moment.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

President, la feina jurídica està feta. És que és un informe, no qualsevol, sinó un informe encarregat per l'àrea metropolitana, on vostès governen. Per tant, el que cal ara és posar aquestes mesures en marxa.

Sembla que vostès no han tingut temps o no han tingut voluntat política –no ho sé–, però nosaltres sí que hem fet la feina i per això hem registrat una proposició de llei que el que fa és modificar la llei catalana d'urbanisme per poder prohibir les compres especulatives a aquells llocs de mercat tensionat. Per tant, hi ha dues condicions per a poder fer-ho: una, zones de mercat tensionat i, dos, mentre duri l'emergència habitacional. Aquestes són les dues condicions i les dues eines que poden utilitzar els ajuntaments, hi insisteixo, per prohibir les compres especulatives, de manera que només es pugui comprar un habitatge, aquell que siga per viure, i també una segona residència, sempre que siga en un altre municipi; tan senzill com això. Perquè tenim el mercat de l'habitatge segrestat en unes poques mans.

El seixanta per cent de les compres que es fan d'habitatge al nostre país es paguen al comptat: 300.000, 400.000, 500.000 euros un damunt de l'altre. Això no ho pot pagar una persona qualsevol. Són especuladors i són fons voltors. I per això s'ha d'actuar i s'ha de fer amb fermesa i amb agilitat, perquè estem en una situació d'emergència; i, per tant, fermesa i agilitat.

I també li vull dir una cosa: de moment, sabem que nosaltres no seurem a negociar pressupostos fins que vostès compleixin amb els acords que tenim signats del suplement de crèdit, però també vull dir: si en algun moment vostès fan la feina i seiem a negociar els pressupostos, la prohibició de les compres especulatives serà un tema central a la taula.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Torno a dir el mateix que li he dit: voluntat, tota; realisme, tot. Per tant, jo no faré res que no tingui la certesa jurídica de que és una mesura efectiva i que té cabuda en el nostre marc jurídic. Això també l'hi dic: o sigui, voluntat, tota, però també realisme, tot, i tocant de peus a terra. I no em tremolaran les cames, ni per fer una cosa ni per fer l'altra.

La política d'habitatge del Govern és clara: passa per posar més habitatges a disposició de la ciutadania construint, construint, construint, afavorint que aquells municipis que vulguin puguin prohibir els habitatges d'ús turístic i intervenint al mercat amb mesures molt concretes.

Fa també pocs dies hem anunciat la compra d'un altre paquet d'habitatges d'Inmocaixa. Ja hi han mil persones que s'han acollit als préstecs d'emancipació, i les

mesures comencen a donar resultat. Seguirem treballant en tots els fronts, i no en *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* tancarem cap... *(El president retira l'ús del micròfon al president de la Generalitat i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyor president. La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les polítiques i el model econòmic del Govern per a afrontar la situació d'emergència climàtica

317-00173/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

President, aquest dilluns, un any massa tard i després de 229 morts, Mazón ha dimisit com a president de la Generalitat Valenciana, una dimissió que només és fruit de la lluita constant i la fermesa del poble valencià. La dana va destruir tot allò que va trobar per davant, també la vella política i tot el que representa. La dana ha evidenciat les conseqüències de l'emergència climàtica que vivim, que clarament posen en qüestió els fonaments d'un model econòmic que ens ha dut fins aquí. Cal tenir ben present que els Països Catalans ens trobem al quilòmetre zero del canvi climàtic.

Vostè, president, què pensa fer contra l'emergència climàtica? Continuarà amb les polítiques de sempre i esperarà que arribi una nova dana per lamentar-se?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Doncs prendre'ns-ho... –gràcies, president–, prendre'ns-ho molt seriosament i preparar el país, adaptar el país a les noves realitats del canvi climàtic. Això no es fa en un dia, ni en un mes, ni en un any, però es fa, amb una nova política de gestió dels boscos –la setmana passada vaig estar al *hub* forestal del Solsonès, que fa una feina magnífica, persistent en el temps–, treballant per canalitzar els barrancs –a les Terres de l'Ebre cada vegada que hi ha un aiguat, als mateixos llocs tenim els mateixos problemes; tampoc es fa ni amb un mes ni amb un any, però s'ha començat a fer; hi havia un treball previ de l'Agència Catalana de l'Aigua que hem convertit ja en un acord de govern, per poder-ho fer, amb una inversió important de diners–, millorant els sistemes de Protecció Civil i apostant per les energies renovables de forma decidida, energies renovables.

Això és el que estem fent, adaptant el país. El Departament de Territori té un consell assessor en aquest sentit i, per tant, això és el que anirem fent. No ho farem en un dia, hi insisteixo. Espero fer-ho amb suport ampli d'aquesta cambra, però el nostre compromís en adaptar el país al canvi climàtic i treballar també per complir els compromisos que tenim adquirits en aquesta matèria és ferm i el renovo avui en resposta a la seva pregunta.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Aquesta setmana la comunitat científica ens ha donat un nou toc d'alerta: el compte enrere per salvar el planeta i les persones dels pitjors impactes del canvi climàtic ha començat. Tot just queden sis anys per assolir una pujada global de tempe-

ratura d'1,5 graus, inicialment prevista per al 2100. Estem ja en temps de descompte i el seu Govern encara està flirtejant perillosament amb el negacionisme climàtic. Ara hem sabut que el Govern Aragonès va malgastar 228.000 euros per valorar com ampliar l'aeroport de la manera més sostenible, amb uns resultats de traca i moca-dor: en lloc d'afectar 27,9 hectàrees protegides, fer-ho a 22,3 hectàrees. I el seu Govern, en lloc de descartar definitivament el projecte, encarrega un nou estudi per valor de 145.000 euros per intentar justificar davant la Unió Europea que destruir espais naturals es pot fer amb les màximes garanties ambientals. Tot un oxímoron.

President, l'hi repetirem les vegades que calgui: no farem front a l'emergència climàtica amb polítiques com l'ampliació de l'aeroport. La imposició d'un model econòmic i territorial basat en el turisme massiu i l'empobriment dels serveis públics també són responsables de la tragèdia. Per fer front a la crisi d'època que vivim, democràcia econòmica, recursos col·lectius sota control popular i reconstruir el territori, perquè garantir la vida sigui més important que garantir els beneficis.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sí, senyor president. Senyor Cornellà, l'expressió «negacionisme climàtic» aplicada al meu Govern crec que és una exageració improcedent que jo –vostè ho comprendrà– he de desmentir. No és cert. El meu Govern és un govern que es pren molt seriosament el canvi climàtic i que treballa per fer-hi front, tenint en compte que són 8 milions de catalans en un món de 8.000 milions, però treballem en aquesta línia.

Ara bé, jo no estic conforme amb vostè o no coincideixo amb vostè quan dedueixo de les seves paraules que vostè creu que la manera de combatre el canvi climàtic és amb decreixement econòmic i no hi estic d'acord. Jo crec que és compatible una economia que creixi i que generi prosperitat. A més a més, sap vostè que tinc l'obsessió d'aquesta prosperitat sigui compartida territorialment i socialment, però que ho faci amb respecte al medi ambient. Crec que això es pot fer i es pot fer sobretot de la mà de la ciència, que ens dona sempre resposta a coses que ens semblen insolubles i que ens proporciona respostes i noves fonts d'energia que ens permeten això, créixer econòmicament, generar prosperitat, que és del que es tracta, però fer-ho amb respecte al medi ambient. Aquesta és la clau de volta en la que el meu Govern està compromès.

Gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la posició del Govern davant les ocupacions il·legals i la posada en risc de la propietat privada per a acostar-se a l'extrema esquerra

317-00171/15

I, per formular-la en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Navegar sense rumb i sense pressupostos és lamentable, però hipotecar el país i agenollar-lo als deliris de l'extrema esquerra en el fracassat intent d'aprovar-los ja sobrepassa tots els límits. Quaranta milions d'euros en una unitat antidesnonaments, què vindrà després? Una partida per reeditar el llibret de com ocupar pisos? –pensin a demanar drets d'autor a la CUP, que encara els denunciaran per plagi.

La qüestió és anar creant noves unitats, anar sobredimensionar l'estructura, més càrrecs, més assessors, més informes, més rodes de premsa, més powerpoints i més paperassa inútil, 40 milions d'euros dels catalans llençats a la brossa sense vergonya i sense recança. Malden per pescar l'extrema esquerra al preu que sigui i en acabat ens fan pagar a nosaltres els esquers i les canyes. Per mantenir els seus càrrecs, dilapiden diner públic i qüestionen i posen en risc la propietat privada. Són hostatges de l'extremisme. Ho saben, oi?, que els extremistes no es conformen mai amb xavalla? Els exigiran més i més dotacions pressupostàries per finançar els seus deliris ideològics. El *wokisme* és un pou sense fons. Fins on estan disposats a cedir vostès, senyor Illa? Quin és el límit? O és que no hi ha límit?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Fa certa gràcia escoltar de vostè que em digui que soc extremista. Vostè. (*L'orador riu.*) Vostè em diu que soc extremista? Caram, s'ha de tenir agosament. Vostè, diria que, a part d'extremista, és agosarada.

Vostè sap que està creixent l'economia de Catalunya? Vostè sap..., ha mirat les dades d'atur que vam fer públiques –d'ocupació–, que vam fer públiques fa poc? Vostè ha vist la situació econòmica a la resta de països d'Europa? Vostè sap que Catalunya està creixent? Probablement aquest any creixerà per sobre del tres per cent, més que cap altre país del món. Tot està tan malament? Home, fins i tot vostè pot trobar alguna cosa que funcioni bé, senyora Orriols. Sort amb les ordenances de Ripoll.

Gràcies.

El president

Per repreguntar, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ja veiem que continuarà estacat a l'extrema esquerra i que continuarà fent la viu-viu davant les ocupacions il·legals. Mentre vostè governi, els propietaris no tindran seguretat jurídica. Necessitem que arribin temps millors. Potser en Koldo i companyia ens ajudaran a precipitar-ho tot. L'ajudo a redactar el decret de convocatòria d'eleccions, senyor Illa?

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

El dia que necessiti ajuda li demanaré, però de moment –gràcies– no em fa falta la seva ajuda. Vostè és una extremista i vostè fracassarà. Vostè és una extremista i vostè fracassarà perquè Catalunya no està en les seves posicions. Catalunya és un país d'acollida. Catalunya és un país industriós. Catalunya és un país de gent treballadora. Catalunya és un país que mira endavant. Catalunya és un país que ho està fent bé. Catalunya és un país ple d'energia. Catalunya és un país ple d'oportunitats. Catalunya anirà endavant i vostè fracassarà.

El president

La darrera pregunta al Govern, al president de la Generalitat és sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració dels plans i les polítiques actuals d'accés a l'habitatge i les mesures previstes per al futur

317-00169/15

I, per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Permetin-me començar amb una salutació en nom del nostre grup parlamentari a la brillant victòria que ha obtingut Zohran Mamdani en les eleccions a l'alcaldia de Nova York, una persona pertanyent a la tradició del socialisme democràtic..., una persona pertanyent a la tradició del socialisme democràtic que ha acreditat que es pot aixecar un moviment popular que, davant dels malestars socials, com ara la dificultat per a l'accés a l'habitatge, l'encariment del cost de la vida o el funcionament del transport públic, es pot construir un moviment esperançat i per això transformador. Davant de l'odi xenòfob, davant de la por a les idees socialistes, ha construït un moviment esperançat i, per això, transformador. La venjança... –recorden que Trump deia als seus electors: «Jo seré la vostra venjança»–, la venjança d'aquests barris de societats obertes, diverses i plurals és organitzar l'esperança.

Escolti, president, Zohran Mamdani ha basat bona part de la seva campanya en la qüestió de l'accés a l'habitatge. És una dificultat que comparteixen pràcticament totes les societats occidentals, sens dubte, totes les grans ciutats i també moltes parts del territori de Catalunya, tinguin una realitat estrictament urbana o no.

Vostè ha posat en marxa una sèrie de plans, de polítiques públiques que pretenen incidir en la millora de l'accessibilitat a l'habitatge, l'accessibilitat des del punt de vista econòmic, a través de la intervenció, de la regulació, d'establir topalls a les rendes, d'ajudar al finançament, especialment a persones joves, i de construir. Vol-dríem que fes una valoració dels plans que ja ha posat en marxa, de les polítiques que ja estan funcionant i que ens expliqués quins són els propers passos en matèria d'habitatge.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor Pedret. Permeti'm també que em refereixi, com ha fet vostè, arran del comentari que ha fet vostè també, al bri d'esperança que representa no només l'elecció de Mamdani com a alcalde de Nova York, sinó a les dues eleccions que hi ha hagut als estats de Virgínia i Nova Jersey, guanyades per dos candidats demòcrates, i al referèndum de Califòrnia, que ha contrarestat, amb una mesura que incrementa en cinc el nombre de congressistes, el *gerrymandering* dels trumpistes, dels republicans a l'estat de Texas. Quatre bones notícies avui als Estats Units que són un bri d'esperança.

L'habitatge és la preocupació principal de la societat catalana i també del meu Govern, i crec que de moltes institucions de Catalunya, no només del meu Govern, sinó de molts ajuntaments de molts colors polítics diferents. Però la nostra política té dues potes, dos carrils, dos eixos: posar a disposició més habitatges construint i rehabilitant. Llei de barris. Estem a punt de resoldre la primera convocatòria. S'hi han presentat vuitanta candidatures. Facilitar que aquells municipis que estan en situació d'habitatge tensionat puguin restringir, fins i tot arribant a prohibir, els habitatges d'ús turístic per donar prioritat a l'accés a l'habitatge i buscant qualsevol altra fórmula que permeti posar a disposició més habitatges. Aquí hi ha el pla Cinquanta Mil, d'habitatges protegits. Té un bon seguiment. Ja hi ha el primer paquet de solars en marxa. Hi ha tot un..., en marxa també, tot el que vaig anunciar al debat d'orientació política general de transformació perquè es puguin fer 214.000 habitatges més. I, per tant, tots aquests processos, aquests plans de treball estan evolucionant correctament.

L'altre eix, l'altre camí, l'altre carril és el d'intervenció del mercat. Hem pres mesures, en particular, l'aplicació de la llei de «vivenda», que ha posat un topall en els lloguers. Espero que s'aprovi en aquesta cambra –i demanaria el suport de tothom–

la regulació que permetrà tancar el punt de fuga que tenim en matèria d'habitatges temporals, de lloguer temporal. Hem posat en marxa ajuts per a col·lectius específics, en particular, els préstecs d'emancipació, i estem valorant si es poden prendre altres mesures que reforcin l'ús prioritari d'accés a l'habitatge en contra de l'especulació... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Se li ha acabat el temps, president.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

...en matèria d'habitatge. En faig un balanç positiu.

Gràcies.

El president

Passem ara al capítol de preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre l'execució del pla de xoc d'infraestructures esportives

310-00279/15

I la primera és sobre l'execució del pla de xoc d'infraestructures esportives, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Honorable conseller, fa uns mesos, en aquesta mateixa cambra, li demanàvem per l'estat de la diagnosi de les instal·lacions esportives del país. Avui podem constatar que aquella diagnosi s'ha traduït en acció. Tenim un pla de xoc amb dades, pressupost i calendari, un instrument real per fer més moderna i funcional la nostra xarxa esportiva. Més de sis-cents ajuntaments han respost al qüestionari i s'han identificat gairebé 7.500 actuacions de remodelació, moltes d'elles petites però essencials: paviments, vestidors..., al final accessibilitat i sostenibilitat. Són actuacions que potser no surten als titulars, però que són les que fan possible que cada infant, cada jove, cada persona gran, pugui practicar esport en condicions dignes, segures i saludables. Això no és només un pla d'infraestructures, és un pla de país per la igualtat territorial, per la cohesió social i per la salut pública. I és també una mostra de com el Govern pot actuar amb eficiència i proximitat, posant l'esport on ha de ser: al servei de la ciutadania.

Sabem que el pla té una dotació de 120 milions d'euros fins al 2029, que prioritza la xarxa bàsica d'instal·lacions públiques i que fomenta la cooperació entre municipis petits. Aquest plantejament intel·ligent de país, no de mapa, és una molt bona notícia per a la Catalunya local, la que cada dia sosté l'activitat esportiva, sobretot la de base. El repte ara és garantir que el pla arribi a tots els racons del territori, també als municipis petits i rurals. La seva execució no només modernitzarà l'equipament, sinó que enfortirà la xarxa humana de l'esport, clubs, voluntariat, entrenadors i comunitat local. Perquè darrere de cada pista nova, de cada pavelló rehabilitat, hi ha un espai de trobada, de convivència i de futur compartit.

I la pregunta que tothom es fa al món local, conseller, i que jo ara l'hi trasllado, és: quan podran els ajuntaments presentar les seves sol·licituds i accedir a aquests ajuts? Perquè al cap i a la fi, una instal·lació renovada només té sentit si hi batega la vida esportiva a dins.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, president. Gràcies, diputat. Bon dia a tothom. Bé, com vostè ja sap, vostès ja saben, nosaltres vam dissenyar un pla estratègic per a la conselleria amb tres potes ben diferenciades, i una d'elles era la millora d'instal·lacions esportives. Les més de vint mil instal·lacions esportives que hi ha a Catalunya crèiem que requerien una actuació ràpida i per això vam dissenyar aquest pla. Aquest pla de millora venia amb tres potes ben diferenciades, com vostè bé ha dit, una part de diagnosi, una part també de dotació econòmica i una part final, que és l'actualització del PIEC, que també és més que necessària.

La part de diagnosi, com vostè també ja ha dit en part, vam crear una eina, una fitxa, perquè ens diguéssim realment quins eren els ítems que necessitaven les nostres instal·lacions per a aquesta millora. Aquesta eina la vam testar a vuitanta municipis. Una vegada l'havíem testat el que vam fer va ser traslladar-la als 887 municipis de Catalunya que tenen instal·lacions esportives i ens van donar aquests ítems d'accessibilitat, eficiència energètica i funcionalitat bàsicament, juntament amb seguretat, i el que crèiem és que havíem d'actuar d'una manera contundent.

Per això vam passar a la següent fase, vam estar treballant i gràcies al Departament d'Economia i a Governos Locals vam poder tancar una quantitat de 120 milions d'euros, que amb cofinançament multiplica, i el que vam fer va ser treballar en les bases. Fa dos setmanes al consell de govern vam aprovar les bases d'aquesta convocatòria, la setmana passada es va aprovar també al consell de govern la pluriennalitat dels 120 milions i a finals d'aquesta setmana, a principis de la setmana que ve, la convocatòria estarà publicada.

Està clar que l'aposta és important. Nosaltres aquí fiquem damunt de la taula 120 milions d'euros però és que no només és això, és la part també proporcional que fiquen els ajuntaments més la part que també, en millora d'instal·lacions esportives, aporta el PUOSC, on hi ha més de tres-cents projectes de millora d'instal·lacions esportives amb més de 80 milions, i també un cofinançament, que fa que damunt de la taula hi hagi ara mateix 300 milions d'euros en millora d'instal·lacions esportives per als ajuntaments i les EMDs, cosa que no passava fa molt de temps, crec que era més que necessària.

Ho hem fet en un període molt ràpid, en un any i tres mesos de legislatura, perquè, com vostè bé ha dit, l'esport és un motor social de futur, nosaltres ho creiem, aquest Govern s'ho creu i és necessari que les nostres instal·lacions i els espais que ocupen els nostres infants, adolescents, gent gran que fa activitat física siguin dignes, i per això és una aposta decidida i esperem que tots els ajuntaments i, com he dit abans, EMDs vagin a aquestes convocatòries. Estem realment contents de la resposta que hem tingut a les reunions que hem fet i esperançats de que sigui un pla (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) històric.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre les inscripcions del Consorci per a la Normalització Lingüística

310-00280/15

La següent pregunta és sobre les inscripcions al Consorci per a la Normalització Lingüística, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, president. Honorable conseller, senyor Vila, en els darrers anys hem anat veient una demanda creixent de formació en català, especialment entre les per-

sones novingudes. L'enquesta d'usos lingüístics de la població 2023 ens diu que hi ha una bona predisposició a aprendre la llengua. Per tant, és bona notícia que hi hagi aquest interès per aprendre català, que és una clau per a la cohesió social, l'arrelament i la igualtat d'oportunitats. Per tant, garantir que tothom tingui accés a aquesta formació és essencial.

Davant la creixent demanda s'ha posat sobre la taula la necessitat d'ampliar i adaptar l'oferta formativa per donar-hi resposta. En el pacte nacional per la llengua ja es recull un horitzó específic dedicat a l'ensenyament del català a persones adultes, remarcant la importància de poder ampliar la capacitat i poder facilitar que tothom que ho vulgui pugui aprendre la llengua. Això vol dir que cal anar avançant en aquesta direcció i continuar reforçant el sistema.

Per això, el Consorci per a la Normalització Lingüística és, com vostè diu, el sistema nerviós de l'ensenyament de la llengua, i d'aquí en va sortir el pla de xoc presentat el passat mes de març. El Consorci per a la Normalització Lingüística ha estat, i continua sent, el pilar central de l'ensenyament de català a adults i és per això que li volem preguntar quins resultats han tingut fins ara aquestes actuacions per l'entitat i com ha anat el darrer període d'inscripcions d'aquest mes de setembre del 2025, així com també si ens pot explicar com podem reforçar encara més el sistema d'ensenyament de català a adults per donar resposta a tota aquesta demanda.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, president. Gràcies, diputada Ferret. Efectivament, hi ha una alta demanda de formació per aprendre el català i, de fet, el Consorci per a la Normalització Lingüística ha tancat l'últim període d'inscripcions amb unes xifres rècord de 41.000 alumnes matriculats en un sol trimestre, això no ho havíem tingut mai.

En només un any hem aconseguit incrementar l'oferta de cursos un disset per cent, distribuïda en tots els nivells i en totes les modalitats, i això ha estat possible gràcies al pla de xoc per a l'ensenyament d'adults acordat entre el Govern i Esquerra Republicana el passat mes de març, i gràcies al fet que, tal com preveia el pacte nacional per la llengua, s'ha pogut relançar el Consorci per a la Normalització Lingüística amb una inversió de 6,8 milions d'euros. Aquesta inversió ha permès ampliar plantilles, obrir cursos, per exemple, a gairebé una trentena de localitats on fins ara no s'hi podia fer aquesta formació.

Ara bé, m'agradaria assenyalar que aquest creixement s'està produint en el marc d'una transformació estructural del que és el sistema, el model d'ensenyament de català per a persones adultes. És evident que davant de la demanda, hem d'incorporar altres agents a aquest sistema; parlo d'entitats, parlo d'associacions, parlo de sindicats, parlo de col·legis professionals, de patronals, d'empreses... Per fer-ho, aquest trimestre el nostre departament ha llançat una subvenció perquè municipis, mitjans i petits, i entitats puguin organitzar cursos de català de nivells A1 i A2, que són els inicials i bàsics, i més demandats.

Un cop conclosa aquesta primera edició estic content de poder comunicar que hem rebut pràcticament quatre-centes sol·licituds de nous cursos i això ens permetrà oferir almenys unes deu mil noves places. Alguns d'aquests cursos ara ja han començat. D'altres aniran obrint de forma progressiva.

L'obertura d'aquests cursos significa un canvi en el model en el sistema d'ensenyament de català per a adults. En primer lloc, perquè desestacionalitza l'oferta, perquè permet anar-se incorporant el sistema d'aprenentatge en altres moments. En segon lloc, perquè reforça la capillaritat territorial de l'oferta i permet arribar a molts municipis, especialment a municipis rurals, on fins ara no hi havia capacitat per arri-

bar-hi. També recull, per tant, que hi hagi més possibilitat de triar per als aprenents, tant des del punt de vista territorial com des del punt de vista de les dates d'inscripció.

En resum, estem passant d'un model estacional a un model més flexible, amb més capacitat i que reconeix les necessitats i les aportacions de més actors. Perquè la voluntat d'aquest Govern és que qualsevol persona que vulgui aprendre català pugui fer-ho en les millors condicions possibles.

El president

La següent pregunta és sobre l'agenda catalana per la conciliació i la corresponsabilitat.

Pregunta al Govern sobre l'agenda catalana per a la conciliació i la corresponsabilitat

310-00281/15

Per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sabrin Araibi i Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Consellera, Catalunya ha fet avenços importants per situar el dret al temps al centre de les polítiques públiques. Som un país pioner i ho hem demostrat amb la Time Use Week, i hem demostrat com la conciliació i la corresponsabilitat són elements essencials per garantir la igualtat d'oportunitats, la salut i el dret al temps.

Tot i així, la realitat ens recorda que encara queda molta feina per fer. Les dades continuen demostrant que les dones assumim en major mesura la responsabilitat de les tasques de cura dins de l'àmbit familiar, i això té conseqüències molt clares, com ho demostren diverses dades. Un 21,8 per cent de les dones ha de reduir la seva activitat laboral per assumir tasques de cura, mentre que només un 8,1 per cent dels homes es troba en aquesta situació. Un 19,3 per cent de les dones ha interromput la seva feina durant més de quatre mesos per dedicar-se a tasques de cures, una realitat que només afecta un dos per cent dels homes. I pel que fa a les oportunitats de promoció, un 12,3 per cent de les dones ha vist com se li limitaven, mentre només un 4,7 dels homes es troben en aquesta situació.

Les dones som les que patim més directament aquesta desigualtat. Som nosaltres qui continuem agafant la gran majoria de les excedències per cura, el vuitanta-set per cent en el cas de cura dels fills i filles i el setanta-cinc per cent en cas dels familiars dependents. Aquesta situació no només és injusta, sinó que representa la pèrdua del cinquanta per cent del talent del país, en tant que les dones som la meitat de la població, i comporta una greu pèrdua d'oportunitats per a la societat i per a l'economia.

Aquestes desigualtats s'agreugen encara més si tenim en compte el repte demogràfic que afronta el nostre país, una taxa de natalitat molt baixa i una població cada vegada més envellida. Davant d'aquest escenari és imprescindible repensar el model de cures i la manera com organitzem el temps de vida i el temps de treball. Només si abandonem i deixem enrere aquestes discriminacions i avancem decididament cap a una corresponsabilitat real i efectiva podrem assolir la igualtat plena i garantir un futur sostenible per al nostre país.

Per aquest motiu, consellera, davant d'aquestes dades i d'aquest context, voldríem saber quina estratègia té el Departament d'Igualtat i Feminisme per impulsar la conciliació i la corresponsabilitat al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Eva Menor Cantador, consellera d'Igualtat i Feminisme.

La consellera d'Igualtat i Feminisme (Eva Menor Cantador)

Moltes gràcies, president. Molt bon dia a tothom. Moltes gràcies, diputada Arai-bi, per posar aquest tema sobre la taula. Efectivament, vostè ha donat moltes dades que reflecteixen que no existeix una igualtat en la distribució dels usos del temps i això té una repercussió directa en la igualtat d'oportunitats, en l'accés a la formació, en l'accés al treball, en l'accés a les oportunitats de promoció professional, també el dret a la vida, el dret a l'oci i el dret a disposar de temps per viure.

És una evidència que aquesta desigualtat no només és exclusiva de les dones, però sí que ens afecta de manera majoritària a les dones, i has posat l'exemple de la responsabilitat gairebé en exclusiva que tenim les dones, de la responsabilitat del treball de cura dels nostres infants i persones dependents.

Per cert, avui és el Dia Internacional de les Persones Cuidadores i és un bon moment per posar en valor les cures, per dir que no és responsabilitat exclusiva de les dones i per dir que és responsabilitat del conjunt de la societat, que les hem de retribuir i que les hem de dignificar. I en això estem treballant, amb aquesta agenda catalana per a la conciliació i la corresponsabilitat, perquè ens permetrà, primer, treballar la corresponsabilitat de les cures, però no només circumscrit a l'àmbit individual i familiar, sinó com una responsabilitat institucional i col·lectiva, primer en benefici de les dones, perquè som les que sostenim aquest pilar essencial de la societat i que ens fa perdre oportunitats de desenvolupament professional i de treball productiu, però també com a benefici col·lectiu, vostè també ho ha mencionat, és imprescindible per sostenir el futur davant reptes socials i demogràfics com l'envelliment de la població i la baixada de la natalitat. A més, fer aflorar aquesta activitat econòmica té un impacte positiu en el PIB i que també ens permetrà generar prosperitat compartida.

Treballar en polítiques de conciliació és una eina imprescindible per a la plena igualtat real en el treball productiu, però també és una inversió en productivitat econòmica i en benestar, perquè està molt demostrat que apostar per la flexibilitat també atrau talent i millora el clima laboral, i les noves generacions també busquen salari en temps.

Com ho farem? Treballant en tres dimensions: mida empresa, adaptat a la realitat de cada empresa, no és lo mateix una petita empresa que una gran empresa; adaptat a cada territori, no és la mateixa infraestructura ni necessitats de cura que tenen les zones urbanes i les zones rurals; i també adaptada a cada sector econòmic, perquè no és la mateixa la realitat de les empreses del sector de l'hostaleria que del sector de la indústria.

En definitiva, perquè només quan el temps s'organitza amb justícia, la igualtat esdevé una realitat.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre la política exterior del Govern amb relació al Sàhara Occidental.

Pregunta al Govern sobre la política exterior del Govern amb relació al Sàhara Occidental

310-00290/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller, quina és la posició del Govern davant l'ocupació del Sàhara i la recent resolució del Consell de Seguretat de Nacions Unides?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Jaume Duch i Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Bon dia, president. Bon dia a tothom. Senyora diputada, com vostè sap molt bé, la situació del Sàhara Occidental és una qüestió particularment sensible. I nosaltres, en coherència amb el compromís amb les Nacions Unides, i amb el dret internacional com l'únic marc per a la resolució pacífica dels conflictes, el que procurem és guiar-nos sempre per aquestes resolucions. I, efectivament, com vostè sap, el passat dia 30, el Consell de Seguretat de Nacions Unides va aprovar una resolució amb l'abstenció de tres països –Rússia, Xina i Pakistan–, aprovant en essència..., instant les parts a obrir negociacions –això és positiu– prenent com a base tres qüestions que, crec, són fonamentals.

La primera és aquesta proposta d'autonomia marroquina amb l'objectiu d'arribar a una solució política acceptable tant pel Front Polisario com pel Marroc i que permeti l'autodeterminació del poble del Sàhara Occidental. És a dir, hi han tres elements: un és partir, com a base primera, de la proposta que fa el Marroc, però amb dues condicions molt importants. La segona, que hi hagi un acord entre les dues parts. La tercera, que es permeti l'autodeterminació del poble del Sàhara Occidental. És, per tant, una recomanació. La via del reconeixement d'una autonomia genuïna, sí, però instant les parts a sotmetre idees que portin a una solució mútuament acceptable.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Veiem avenços en el dret d'autodeterminació. El Sàhara Occidental és un territori pendent de descolonització, com ja demostren diverses resolucions de Nacions Unides, i ocupat il·legalment pel Marroc després de la retirada d'Espanya el 1975. De fet, seguint el fil del president del meu grup parlamentari, amb la mort del dictador i la Transició, Espanya va abandonar el Sàhara sense completar aquesta descolonització. De fet, el colonialisme espanyol s'acabava, però començava l'ocupació militar marroquina.

Cinquanta anys han passat, cinquanta anys d'exili, cinquanta anys d'oblit, cinquanta anys de traïció, cinquanta anys de camps de refugiats. I és que el Govern espanyol, en lloc de reparar aquest deute històric, el que està fent és aproximar-se a les tesis marroquines els últims anys i a la renúncia de la sobirania del Sàhara Occidental. Tant és així que el dictamen jurídic de Nacions Unides de 2002 i diverses resolucions del Tribunal Superior de Justícia de la Unió Europea han declarat que el Sàhara Occidental és un territori separat i diferent del Marroc, que la descolonització marroquina encara continua pendent i reafirma la responsabilitat d'Espanya en tot aquest procés. De fet, vostè feia esment de la resolució del Consell de Seguretat del passat 31 d'octubre, que es proposa negociar sobre la base del pla d'autonomia del Marroc que deixa *de facto* el Sàhara Occidental en mans de la sobirania del Marroc. I malgrat que aquesta resolució no tingui en compte el poble sahrauí, tampoc nega el dret d'autodeterminació, que reconeixen diverses resolucions aprovades prèviament.

Per tant, la pregunta, conseller, seria: què opina el Govern del pla d'autonomia del Marroc? Què té previst fer el Govern per garantir els drets humans, civils i polí-

tics del poble sahrauí? Perquè des d'Esquerra Republicana ho tenim clar: nosaltres defensem el dret del poble sahrauí a l'autodeterminació i a la seva independència, condemnem l'ocupació illegal del Sàhara Occidental pel Regne del Marroc, rebutgem el suport del Govern espanyol al pla d'autonomia marroquí, perquè el poble sahrauí també mereix justícia, llibertat i reconeixement.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, diputada. El Govern espanyol ha donat suport a aquesta resolució de Nacions Unides, com no pot ser de cap altra manera. I, com deia abans, és una resolució que no exclou cap escenari i, per tant, el que hem de fer és un seguiment curós del desplegament d'aquest full de ruta, que és finalment el que s'ha aprovat, amb l'esperança de que, finalment, s'arribi a una solució acceptable per totes dues parts.

I, mentrestant, nosaltres hem de continuar fent les coses que ja s'han fet. Catalunya manté diverses iniciatives rellevants de cooperació –cooperació municipalista, cooperació ciutadana– amb el poble del Sàhara, especialment als campaments de Tindouf, a través de projectes en salut, en educació, en seguretat alimentària, en enfortiment institucional. Des del Govern, des de l'Agència Catalana de Cooperació s'han impulsat i s'impulsaran projectes de cooperació, sovint en col·laboració amb els ajuntaments, i, a més, existeixen iniciatives, com el programa «Vacances en pau», per a nanos i nenes sahrauís, que crec que s'hauria de promoure i que en els propers anys s'hauria d'ampliar.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les acreditacions de competències professionals.

Pregunta al Govern sobre les acreditacions de competències professionals

310-00291/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bon dia, consellera Niubó. Al setembre el Departament d'Educació i Formació Professional va comunicar que les acreditacions de competències professionals que estaven en marxa s'havien de finalitzar abans del 14 d'octubre i que, en cas de no finalitzar-les a temps, no podrien assegurar el pagament a les persones acreditadores. A més a més, també es va informar que no es tramitaran nous expedients d'acreditacions de competències professionals fins a nou avís. Ens consta que hi ha fons econòmics suficients, però ja han alertat que no podran assegurar els pagaments.

Com és possible, consellera? No pot ser que tinguem les acreditacions professionals aturades, no pot ser que hi hagi treballadors i treballadores que no puguin accedir a un lloc de treball o a una millora professional simplement perquè el Govern no ha garantit la continuïtat del finançament.

Vostès fa més d'un any que governen, per tant, la pregunta és clara, consellera: no saben que això passaria? Per què no van fer cap previsió? I quan tenen previst reactivar les acreditacions professionals i quines mesures concretes pensa prendre el Govern per garantir-ne la continuïtat i el finançament estable?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, bon dia. Gràcies, president. Gràcies, diputada. Aprofito que m'ha fet aquesta pregunta per posar en valor també el procés d'acreditació de competències, que és un procés que, com saben, permet –molt important– a les persones que no tenen una formació reglada, en base a una experiència professional anterior o en base a una altra experiència, diguem-ne, una formació, en tot cas, no reconeguda oficialment, poder obtenir un certificat de professionalitat, poder convalidar o completar fins i tot un títol de formació professional. I per tant, això és positiu perquè facilita les oportunitats, doncs, de trobar feina o, en tot cas, també de millorar el currículum, i, per tant, facilita el desenvolupament professional i personal.

I aquest procés no està en qüestió. Vostès, millor que ningú, doncs, saben que, des del 2021, el Govern de Catalunya, a través de l'Agència de Formació i Qualificació Professional, ha pogut disposar d'uns fons, que són fons provinents del mecanisme de recuperació i resiliència de la Unió Europea, que permeten, doncs, precisament impulsar tot aquest procés d'acreditació de competències. Que, aquests fons, no? –per cert, 72 milions d'euros en aquests anys–, s'han pogut executar i que finalitzaven el 2024. Per tant, aquests fons europeus, no?, en el sentit que els coneixem, aquests finalitzaven, tenien una data i, a més a més, s'havien de justificar. D'aquests –ho dic per concretar el tema de l'execució–, tenim que l'any 2021 se'n van executar 3 milions, l'any següent se'n van executar 9 i aquest últim any n'hem pogut executar 12. I, per tant, hem millorat el ritme d'execució; de fet, hem millorat un terç aquest ritme d'execució aquest últim any que ens permet haver, diguem-ne, completat, no?, aquest procés d'implementació de competències professionals al mateix nivell que es van fer els dos primers anys junts.

Però, en tot cas, això també ha estat gràcies a l'aliança dels agents socials: de Pimec, de Foment, d'UGT i Comissions, que estan presents a la Comissió Rectora de l'Agència de Qualificació i Formació Professionals. I aquest procés no està en qüestió. És veritat que finalitzen aquests fons europeus, i això és el que s'ha comunicat que s'havia de justificar, i, a partir d'aquí, el Govern està plenament compromès amb aquest procés d'acreditació de competències i estem treballant per donar-hi continuïtat.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Consellera, jo li he fet tres preguntes molt concretes i vostè no me n'ha contestat cap i no m'ha concretat cap de les qüestions que jo li preguntava. Vostès van optar per canviar l'adscripció de l'Agència de Formació Professional traslladant-la al Departament d'Educació. Per tant, la responsabilitat d'aquesta situació és exclusivament seva.

Les acreditacions de competències professionals són una eina clau per reconèixer l'experiència i la capacitat tècnica laboral de moltes persones treballadores, per millorar la qualitat de l'ocupació i per donar resposta a les necessitats de molts sectors productius. Aturar-les és aturar oportunitats, aturar drets i frenar el reconeixement de la feina feta de molts treballadors i treballadores d'aquest país.

Consellera, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana li exigim que garanteixin el finançament d'aquest programa, que dotin l'Agència Fpcat de pressupost i que la dotin dels recursos humans i econòmics necessaris per evitar dependre de fons europeus i de l'Estat. I, per tant, reactivin ja les acreditacions professionals. I no s'excusin en la falta de pressupostos, perquè només depèn de vostès. I ho han de fer

amb el pressupost del Departament d'Educació sense tocar ni el del SOC ni el del Consorci de Formació Contínua.

De vostès depèn revertir l'infrafinançament que pateix el nostre país i tenir els recursos que ens pertoquen per poder sostenir qüestions tan fonamentals com que tothom pugui acreditar la seva qualificació professional. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Nosaltres... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada. Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, diputada, finalitzen els fons. De fet, vostès, haguessin hagut de retornar 50 milions d'euros el curs passat. Nosaltres hem millorat aquest ritme d'execució. Per tant, finalitzen els fons, no finalitza el procés d'execució. I s'està treballant, com deia, per donar-hi continuïtat, tal com es farà.

El president

La següent pregunta és sobre el bloqueig del català a l'escola.

Pregunta al Govern sobre el bloqueig del català a l'escola

310-00285/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bon dia, consellera. Aquest setembre, el TSJ ha anul·lat diversos articles clau del decret de règim lingüístic. És una sentència que, una vegada més, imposa la lògica monolingüe de l'Estat i ataca de ple el model d'escola catalana. El Govern va anunciar que hi interposaria recurs. Li preguntem si ho han fet; han presentat aquest recurs?, i, si és que sí, amb quins arguments l'han defensat.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí; gràcies de nou, president. Diputada, bé, com hem dit en moltes ocasions, aquest Govern està plenament compromès en la defensa del model lingüístic del sistema educatiu de Catalunya, primer, perquè, evidentment, hem de voler, i volem, garantir doncs, el ple domini de les llengües oficials, evidentment, del català al final de l'escolarització obligatòria; perquè, a més a més, creiem en la necessitat de preservar el català com a patrimoni comú i preservar també el consens polític, cultural, social, pedagògic que l'ha sustentat durant tants anys, i també, evidentment, com a eina de cohesió, com a eina de promoció i d'igualtat d'oportunitats, i que també és molt important en un context d'acollida com el que estem tenint. A partir d'aquí, ja hem dit que recorrerem i farem totes les mesures legals de que siguem capaços per preservar aquest model, com ho estem fent. Vam demanar explicacions doncs també al tribunal, i en aquest sentit s'està preparant el recurs de cassació, tal com el propi president de la Generalitat va explicar.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo i Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

No ho sé, consellera, però, si no vaig errada, el termini per a la presentació del recurs de cassació ja ha finalitzat. En tot cas, per nosaltres, recórrer aquesta sentència és imprescindible. Esperem que el Govern ho pugui fer –jo crec que a aquestes alçades, no. Perquè aquesta sentència no es basa ni en criteris pedagògics ni respecta el dret d'aprendre la llengua de l'alumnat. És una sentència dictada per un tribunal amb magistrats recusats, tots ells, sense fonament jurídic sòlid, declarant nul·litat d'articles de manera conjunta, sense entrar al detall de cada un d'ells. Per tant, una sentència política que el que pretén és imposar el castellà a les aules. I creiem que el Govern l'ha de defensar també políticament amb totes les eines que estiguin a la seva mà. Perquè, mentre el català està retrocedint a les aules, i aquesta realitat vulnera el dret de tot l'alumnat a adquirir de manera plena la llengua pròpia del país, el Govern deixa que siguin els tribunals espanyols qui decideixin com s'ensenya a Catalunya.

I per això li preguntem què és el que el Govern farà ara, que és el que farà avui realment perquè el català es pugui mantenir a les aules. Aplicaran els articles del decret que no han estat anul·lats? Activaran la inspecció i el règim sancionador contra els centres que incompleixin el projecte lingüístic, com diu l'article 36? Desplegaran l'acreditació del C2? No sabem què és el que faran; el que sí que sabem és el que han fet ja, i el que han fet és presentar una esmena a la totalitat a la proposició de llei d'usos lingüístics presentada per la CUP. Una llei que presentava eines, que donava mesures reals, aplicables, efectives, per garantir la plena competència en català de tot l'alumnat; una competència indispensable i prioritària per a la igualtat d'oportunitats i la cohesió social i nacional del país.

I per això li preguntem, consellera, si faran res per defensar la llengua a les aules o continuaran deixant el català en mans dels tribunals espanyols?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies. Diputat, no és que farem, és que s'està fent moltíssim. Jo volia començar dient que el sistema lingüístic del model educatiu de Catalunya no està amenaçat. Per sort, tenim una llei del 2022, que van votar en contra..., van fer una esmena a la totalitat, a la seva proposició, precisament perquè el que volia és carregar-se, no?, eliminar aquella llei que va ser tan important i, a més a més, va ser plenament consensuada. I, a més a més, tenim els documents d'organització i gestió de centres, els Doigc, que incorporen aquells elements de defensa dels projectes lingüístics dels centres educatius.

I li deia el que estem fent, perquè estem fent un esforç sense precedents per facilitar també l'acollida a l'alumnat nouvingut. Incorporem dues-centes noves aules d'acollida addicionals, no només les intensives per a alumnat major de catorze anys, sinó per primera vegada per a alumnat de primer i segon d'ESO. Això em sembla que és un avenç important a tenir en compte. I ens posarem en un moment que tindrem més de 1.500 aules d'acollida, cosa que no havia succeït anteriorment.

A més a més, estem fent un esforç molt important. Vostè parlava de l'oferta de C2. Ara mateix, doncs, com sap, tenim només tres de cada deu docents que tenen acreditat el C2 de català. I pensi que de l'any 2021, en què s'oferien 390 places de C2, no?, per aprendre, per tenir el C2, en aquests moments se n'estan oferint més de 5.600. Fixi's, de 360 a més de 5.600. Això és un compromís ferm en la defensa també del català i en la formació dels nostres docents.

I hi ha moltes altres mesures. Per exemple, les concrecions curriculars; les vam fer, les van publicar, de fet, el curs passat, per millorar, doncs per facilitar als centres educatius, tenir clares quines eren les competències imprescindibles que s'han d'assolir nivell per nivell. Formació a docents alineada amb les necessitats que de-

tectem a les aules. Les aules d'acollida, que li he comentat..., en els documents d'organització i gestió de centres les instruccions als centres educatius, hem demanat... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Senyora consellera, se li ha acabat el temps.

Pregunta al Govern sobre la política d'habitatge

310-00289/15

La següent pregunta és sobre la política d'habitatge. I la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Juan Fernández Benítez, que té la paraula.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. *Consellera*, el pasado mes de abril se aprobó en este Parlamento una propuesta del Partido Popular para crear un servicio específico para luchar contra la okupación ilegal.

¿Cuándo va a cumplir con ese mandato del Parlament?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies. Diputat, estem treballant, de fet, ja amb Interior en la lluita contra les ocupacions delinqüencials. Per tant, aquesta ja és una realitat.

Saben també que estem complementant aquests treballs amb una oficina, amb una coordinació amb els serveis d'acompanyament a les famílies amb pèrdua d'habitatge, que aquesta realitat també existeix.

I, per tant, entenem que en aquests moments estem donant compliment perfectament a la resolució parlamentària que vostè em comentava.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Consellera, no fue eso lo que se aprobó. Se aprobó una cosa muy distinta.

Ustedes prefieren seguir protegiendo a los okupas. Y lo que no pueden negar es la realidad que sufren miles de vecinos en Cataluña. Porque los datos no mienten: más del cuarenta por ciento de todas las okupaciones ilegales que se producen en España se concentran aquí, en Cataluña. Algo mal estarán haciendo ustedes. Siete mil denuncias en 2024, por si hay algún despistado que no lo sabe –siete mil denuncias. Y no hablamos solo de pisos de fondos, también de particulares, familias, jubilados, gente que ha ahorrado toda una vida para tener una segunda vivienda o para completar su pensión.

Mientras tanto, esos vecinos se enfrentan a largos meses, incluso años, de procedimientos judiciales, mientras los okupas disfrutan de suministros gratuitos, ayudas sociales y el amparo de una administración que mira hacia otro lado. ¿Es eso la justicia social? ¿O es castigar al que cumple y premiar al que incumple?

La inseguridad ha llegado a tal punto que en municipios como Terrassa o Mataró se denuncian okupaciones cada semana, casi cada día, y los Mossos d'Esquadra reconocen que el fenómeno se ha desbordado. Y, por si fuera poco, muchos ayuntamientos acaban pagando con dinero público alquileres sociales a okupas que han entrado por la fuerza.

Consellera, los vecinos no quieren discursos, quieren hechos, quieren protocolos de desalojo exprés, quieren desbloquear la ley antiokupa del PP en el Congreso, quieren apoyo jurídico con una oficina antiokupas como la de Badalona, que ha reducido en un cuarenta y cuatro por ciento las okupaciones en esa ciudad. Y, sobre todo, lo que quieren es una defensa clara del derecho a la propiedad, que es tan constitucional como el derecho a la vivienda.

Si su Gobierno no actúa con firmeza, lo que está haciendo es legitimar la ley del más fuerte y abandonar a los vecinos. Cataluña no puede ser el paraíso de los okupas y el infierno de los propietarios legales.

Consellera, un consejo: pacte menos con los Comuns cómo proteger a los okupas y trabaje más por proteger a los vecinos y a los propietarios.

El president

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies, president. Diputat, com que em dona consells, em permeto també donar-li un consell: escoltin més els catalans i catalanes; nou de cada deu catalans i catalanes diuen que la seva principal preocupació és l'habitatge.

Aquest Govern actua..., ha actuat, actua i actuarà, en contra de les ocupacions delinquencials, efectivament. Però aquí hi ha un problema de fons. Vostès estaran d'acord a regular els usos no residencials de l'habitatge? Ho veurem en properes setmanes amb les seves votacions. Vostès estan d'acord en construir aquest nou parc d'habitatge públic protegit de manera permanent de lloguer assequible? Hi estan d'acord o no hi estan d'acord? Vostès donen suport a les polítiques d'emancipació per joves que hem desplegat des del Govern? Hi estan d'acord o no hi estan d'acord?

Perquè, a part de fixar-se amb les ocupacions, vostès haurien d'escoltar no només els catalans i catalanes, sinó les institucions europees. El nou comissionat d'Habitatge parla de regular els usos d'habitatge. Per tant, escoltin també el que s'està dient d'Europa.

Per tant, diputat, aquest Govern està actuant fermament contra les ocupacions delinquencials; és una de les prioritats que compartim amb el Departament d'Interior. Però els demanaria també una mica d'acompanyament en les polítiques d'habitatge a Catalunya.

El president

La següent pregunta és sobre les sancions per l'incompliment de la limitació dels preus de lloguer.

Pregunta al Govern sobre les sancions per l'incompliment de la limitació dels preus de lloguer

310-00284/15

I per formular-la, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, parlant de la llei del més fort, és vostè conscient que les immobiliàries i els portals d'anuncis de lloguer se salten constantment, cada dia..., incompleixen la llei de contenció de rendes?, que es salten la llei impunement?, que gairebé cap dels anuncis que hi ha fan constar si el propietari és un gran tenidor o un petit tenidor, quin és el preu marcat per l'índex de referència?, que continuen utilitzant la figura del frau dels lloguers de temporada per saltar-se la limitació de preus,

ara, a més a més, amb la inestimable ajuda de Junts per Catalunya i el Partit Popular, que han endarrerit encara un mes més la regulació d'aquests usos no residencials de l'habitatge i que, per tant, estan fent i obligant moltes famílies a seguir signant contractes de lloguer de temporada perquè són els únics que els hi ofereixen?

Però és que, consellera, no cal ser Sherlock Holmes per adonar-se com s'estan saltant la llei. Miri, jo ahir vaig entrar a un d'aquests portals i de tots els habitatges que s'anuncien de lloguer a Mataró no n'hi havia cap que complís les condicions marcades per la llei de contenció de rendes i marcades pel decret del règim sancionador que vam acordar el seu Govern i nosaltres. És que no n'hi havia cap; és un frau de llei als ulls de tothom. Només cal accedir a un portal web.

Vostè s'imagina que quan algú se salta i fa un avançament en una línia contínua o quan hi ha una foto d'un radar perquè va amb excés de velocitat, els Mossos s'ho mirin i diguin «ui, que difícil és posar aquesta sanció, anem a mirar-ho bé»? No, no passa això. Doncs això és el que vostès estan fent amb la llei de contenció de rendes i amb les sancions, que s'ho estan mirant i no estan fent res, estan permetent aquesta impunitat.

Consellera, què pensa fer exactament el seu Govern per aplicar les sancions, per anar contra les immobiliàries i contra aquests que se salten la llei i per, d'una vegada per totes, defensar de veritat la contenció de rendes?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Silvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Diputada, no cal ser efectivament Sherlock Holmes, però sí que cal tramitar l'expedient d'acord amb el marc jurídic, i, efectivament, això requereix unes setmanes. Tots voldríem anar més ràpid, tots voldríem... Jo això ho entenc perfectament, però sap també que hem d'acreditar tots aquests expedients amb la màxima seguretat jurídica.

Però, escolti, el nostre compromís respecte al dret a l'habitatge és, ha estat, inequívoc, d'aquest Govern, des del primer moment. És veritat, sempre ho dic..., i aprofito per dir que, a més, estem avançant des del Govern gràcies, i vostè ho deia també, a l'impuls i el treball conjunt de les forces de progrés d'aquest arc parlamentari. I, per tant, vull reconèixer, com sempre, l'impuls que ens donen al Govern amb recursos, no?, amb els suplementes de crèdit i també amb el seu treball conjunt.

El Decret Llei 1/2025, que es va validar el 29 de gener d'enguany, marca efectivament el règim de limitació dels preus de zones de mercat tens. Hem fet també una guia operativa pública per evitar frau; informació i vigilància des de Consum. En aquests moments s'estan tramitant trenta expedients, com els que vostè o alguns, no?, dels que vostè indicava.

Entren ja..., ahir es publicaven les primeres places d'inspectors. Per tant, abans de finalitzar l'any tindrem aquest cos d'inspectors contractat. La regulació del lloguer de temporada i habitacions, que esperem –segur– que quedarà aprovat abans de que finalitzi aquest 2025. Regulació de lloguer de temporada, com bé deia, aplicació territorial del topall. Aquí hem iniciat trenta expedients, també, de vigilància d'incompliment d'aquest topall de lloguer, perquè efectivament estem detectant casos especialment a l'àrea metropolitana, casos on s'està incomplint aquest topall.

Per tant, jo entenc que tots voldríem córrer més, però també els demano que facin la reflexió..., i ho hem dit en algunes ocasions, que ho hem de fer amb la màxima seguretat jurídica. El pitjor missatge que podríem donar a la ciutadania és que aquests expedients no arribessin a bon port i, efectivament, doncs, es sancioni a qui està incomplint la llei.

També vull posar en valor tots els propietaris que estan fent bé les coses. Quan es marca un marc jurídic és precisament per donar seguretat a totes les parts.

Per tant, el compromís i el treball continuen sent per part del Govern en aquesta direcció.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Consellera, setmanes, però és que portem nou mesos, nou mesos on la picaresca campa pels portals i pels anuncis immobiliaris i on no s'ha fet absolutament res. Clar que cal donar seguretat jurídica, però és que només cal entrar a un portal, veure un anunci i veure la picaresca i els trucs que estan fent per saltar-se la llei.

Per tant, seguretat jurídica però agilitat i un missatge clar de zero impunitat cap a les violacions de la llei en aquest tema. Com és allò que sempre diu el president Illa? Doncs que qui la fa la paga, que en aquest país la llei es compleix... Abans l'hem sentit dir que no li tremolaran les cames. Doncs sembla que per les sancions sí que els hi estan tremolant les cames; al seu departament i també al departament del conseller Sàmper, que tampoc posa les sancions.

Consellera, no s'entendrà que acabem aquest any amb més de nou mesos del règim sancionador en vigor i cap sanció posada. No s'entendrà i semblarà un incompliment de l'acord que tenim... *(El president retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora diputada.

Per respondre té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí, moltes gràcies. Doncs efectivament, es sancionarà el qui incompleixi les rendes del topall del lloguer. Això és així. Hi ha trenta expedients iniciats, com li deia, els inspectors en marxa, i per tant això serà així... *(El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Pregunta al Govern sobre la ideologia de gènere i transsexual a les aules de primària

310-00282/15

La següent pregunta és sobre la ideologia de gènere i transsexual a les aules de primària, i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Señora *consellera*, la ideología de género y transexual está profundamente instaurada en nuestras aulas. Estamos hablando de talleres como el «Octubre Trans» en una escuela de Cubelles, donde se explica a niños de diez años que el sexo es una imposición social y se les empuja a dudar de su identidad; que sean chicos, chicas, «chiques», sin importar su biología. O de «Píntate las uñas», en la escuela Germans Amat i Targa, de Viladecans, donde un niño de seis años –autista, por cierto– fue obligado a participar en un taller de igualdad en el que se pintaban las uñas de las manos obligatoriamente. O a probar cosas nuevas, en el Institut Polinyà, con alumnos de segundo, donde se impartió un taller de orientación sexual y se animó a los alumnos a probar cosas nuevas, porque si no las pruebas no sabes si te gustan.

Esto es adoctrinamiento y es una sexualización prematura que pone en riesgo la inocencia y el bienestar emocional de los menores. (*Remor de veus.*) Y encima destinando 8...

El president

Silenci, si us plau...

Joan Garriga Doménech

...millones de euros de todos los catalanes.

Y lo más grave: todo a espaldas de las familias. Si tu hijo se va de excursión al zoo, si no firma el padre, no va de excursión. Si a tu hijo hay que darle Dalsy en el comedor, si no firmas no se le da el Dalsy ni el medicamento en el comedor escolar. Pero, en cambio, para hablar de prácticas sexuales en horario escolar ni informan ni piden permiso a los padres.

Por todo ello, señora *consellera*, le preguntamos desde VOX: ¿van a seguir imponiendo la ideología de género y transexual en las aulas a espaldas de las familias?

El president

Per respondre té la paraula la senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé, el sistema educatiu no adoctrina, el sistema educatiu educa. I en això seguirem.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Mire, señora *consellera*, niega la realidad, pero es que todo es fruto de la realidad que ustedes aquí han aprobado en los decretos del 22, en el decreto del 23 y en el programa Coeduca't que ustedes aprueban y defienden y aplican. Dejen de esconderse detrás de eufemismos pedagógicos y en ese argumento de que a veces dicen que pretenden compensar la pornografía ahí fuera con más pornografía en las aulas y con sus ideologías. Lo que están haciendo en las aulas es sexualizar y adoctrinar a menores y encima, sin informar y pedir permiso a los padres.

Desde VOX, vamos a seguir defendiendo la libertad de los padres, el bien de los menores y denunciando esta realidad aquí, en la calle y en los tribunales. Hasta que gobernemos, que acabaremos con estas atrocidades, como estamos haciendo donde condicionamos gobiernos. Saquen sus manos de nuestros hijos, respeten a los padres y dejen ser a los niños ser niños.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Sí, diputat, només li diré que l'educació, o sigui, educar és una responsabilitat compartida. L'escola no vol substituir la família. Cadascú, evidentment, té el seu paper i a partir d'aquí el que hem de fer és educar precisament per no deixar espai a la pornografia, als estereotips de gènere, a les desigualtats... i això és el que fa l'escola. Cadascú... Hi han projectes educatius. Com sap, hi ha un programa integral d'educació afectivosexual, que és adequat a les edats dels alumnes que precisament vol això; vol educar, vol poder acompanyar les famílies en aquest procés per evitar situacions d'estigma, de situacions que estem vivint de violència que, a vegades, com deia, la pornografia ha substituït determinades informacions i, evidentment, com deia abans, amb l'adequació corresponent a les edats. Confiam plenament en els projectes educatius, en les direccions, en el conjunt de docents de Catalunya, i això és el que està establert a la normativa.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta és sobre les mesures que té previst emprendre el Departament d'Interior per a reparar el greuge als Mossos d'Esquadra, causat per diverses declaracions que banalitzen actes violents contra la integritat física dels agents.

Pregunta al Govern sobre les mesures que té previst emprendre el Departament d'Interior per a reparar el greuge als Mossos d'Esquadra causat per diverses declaracions que banalitzen actes violents contra la integritat física dels agents

310-00283/15

Per formular-la en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La Comissió de l'Estatut del Diputat va descartar obrir investigació sobre les declaracions en seu parlamentària de la diputada de la CUP Laura Vega, on vindicava com a fet cultural propi la crema de contenidors i el llançament de pedres contra els Mossos d'Esquadra. La investigació es va descartar gràcies als vots de Junts, Esquerra, els Comuns, la CUP i –oh sorpresa!– el PSC.

Com a consellera d'Interior i responsable del Cos de Mossos d'Esquadra, es desmarca de la posició del PSC en la votació o l'aplaudeix i legitima?

El president

Per respondre, té la paraula la senyora Núria Parlon i Gil, consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Moltes gràcies, president del Parlament. Molt honorable president de la Generalitat, consellers i conselleres, diputats i diputades i també públic assistent. Diputada Orriols, des del primer moment que el president Illa va prendre possessió com a president de la Generalitat, el primer que va fer és mostrar el suport a la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra, del qual, com a país, ens hem de sentir molt orgullosos i la millor manera de contrarestar la banalització que algú –algú– pot fer en el marc de la seva llibertat d'expressió contra el Cos de Mossos d'Esquadra és remetre'ns a l'enquesta de seguretat pública de Catalunya del 2022 –que, per cert, estem actualitzant–, on els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya li donen un 7,5 a la feina dels Mossos d'Esquadra, una nota prou bona.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora) ...que governa el país, permeti que es banalitzi la violència contra els Mossos d'Esquadra en seu parlamentària és simplement repugnant i surrealista. No van tots escortats per agents dels Mossos? Ells escorten a vostès i, en acabat, vostès miren cap a una altra banda quan es fan crides a llençar-los pedres?

En la mateixa comissió, els mateixos partits que van eximir de tota responsabilitat la diputada de la CUP per la seva incitació a la violència contra els agents de l'autoritat van determinar que calia investigar-me a mi per afirmar que el vel islàmic és la bandera de la misogínia i del fonamentalisme. Sembla que la llibertat d'expressió a la que vostè apellava o la inviolabilitat parlamentària et cobreix quan vols llençar pedres a la policia, però no quan assenyaless l'avenç d'una ideologia politicoreligiosa que arrabassa drets i llibertats arreu del món.

De fet, la vergonya que es va viure en aquella comissió va en consonància amb el tarannà del Govern Illa, que ara es dedica a subvencionar amb 64.000 euros un congrés de joves musulmans a on participen dos ponents detinguts per radicalisme islàmic. La complicitat i connivència del seu Govern amb l'islamisme comença a fer feredat, senyora Parlon. Sap quin és el verb que defineix el llançament de pedres contra algú? Sí, «lapidar», una pràctica habitual a països musulmans. Que el PSC toleri referències a la lapidació en aquesta cambra (*remor de veus*) i percebi com a...

El president

Silenci, si us plau.

Sílvia Orriols Serra

...inadmissibles i dignes d'investigació les meves declaracions contra el vel islàmic, misogin i fonamentalista, fa saltar totes les alarmes. Qui ens governa, el PSC o Hamàs?

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Interior i Seguretat Pública.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública (Núria Parlon i Gil)

Em va agradar el verb que utilitzava amb la seva pregunta, de que hem d'intentar no banalitzar els actes violents; no hem de banalitzar, la veritat. M'acaba d'apuntar el conseller Espadaler que no hi ha cap subvenció per a cap grup ni cap congrés de fonamentalistes i crec que jo, a Hamàs, m'hi assemblo poc. (*Alguns aplaudiments.*) Soc una dona que crec en la democràcia, en els valors democràtics i em sento molt orgullosa com a consellera d'Interior, que és un privilegi poder ser la consellera d'Interior de la Generalitat de Catalunya, de la feina que fan al Cos de Mossos d'Esquadra, una policia democràtica; una policia democràtica que evidentment fa una feina de risc i volem que la faci protegida.

Per això hem creat la Subdirecció General d'Assistència i Assessorament, que treballa de la mà del Gabinet Jurídic central per protegir-los i defensar-los penalment i administrativament quan algú creu que pot tirar per terra la professionalitat i la feina que fan el Cos de Mossos d'Esquadra, protegint el conjunt de la ciutadania en diferents circumstàncies, el que es manifesta i el que no es vol manifestar i té dret a fer la seva vida, quan hi ha problemes de seguretat en els nostres barris, quan es fa un esdeveniment esportiu, cultural i social. Aquesta és la feina que fan els Mossos d'Esquadra.

I, per això, habitualment insisteixo aquí que els Mossos d'Esquadra els hem de protegir *tots* els diputats que som aquí. Ens hem d'interessar per la feina que fan, per comprendre la feina que fa el Cos de Mossos d'Esquadra, i sobretot, no utilitzar-lo políticament, que vol dir que hem de respectar els seus criteris professionals i com a policia democràtica, la policia democràtica de Catalunya té els controls per quan alguna activitat no està ben feta (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) també... (*El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.*)

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera. La senyora Laure Vega em demanava la paraula. Entenc que era per al·lusions. No correspon en aquest cas cedir-li la paraula, perquè s'ha fet referència a un expedient que s'ha substanciat a la Comissió de l'Estatut dels Diputats, que fa referència justament al que vostè va dir i, per tant, és la Comissió de l'Estatut dels Diputats qui s'ha posicionat. No correspon en aquests moments obrir un nou torn en termes d'al·lusions.

Pregunta al Govern sobre la situació del català

310-00286/15

A continuació, formularem la pregunta sobre la situació del català, que la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Conseller, creu que és necessari saber francès per treballar a França?

El president

Per respondre té la paraula el senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística. *(El conseller comença a parlar sense fer ús del micròfon.)* Enguegui el micro.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies. Li donaré una descripció empírica: a França és altament recomanable si vols progressar saber francès. També és empíricament demostrable que fins i tot hi ha hagut un director de la UNESCO que ha treballat a... Era australià i ha treballat a París i, en diversos anys de viure-hi, no hi va aprendre francès.

El president

Per repreguntar, té la paraula la diputada senyora Mònica Sales i de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Conseller, l'altre dia va afirmar en una entrevista que no existix en cap país l'obligació de saber una llengua pròpia per poder treballar, una afirmació falsa, a més sorprenent si ve del conseller de Política Lingüística. Al Quebec, per exemple, el francès és l'idioma oficial de treball per la llei 101 des del 1977. Per això li preguntem quines mesures reals impulsarà per garantir el dret dels catalanoparlants, dels consumidors a ser atesos en català, tal com estableixen la llei de comerç, serveis i fires, el codi de consum i la llei de política lingüística. I sí, parlem de mesures concretes, no de proclames buides, perquè en aquest context complicat que sap que té la llengua, que fa davallada, calen decisions valentes.

Fa temps que es parla de la importància del català en l'àmbit del treball, però el requisit lingüístic continua sent massa sovint paper mullat. Després de les seues declaracions –no afortunades, a parer nostre–, Plataforma per la Llengua, signant del pacte, li va recordar que les lleis en aquests àmbits ja existeixen i que són plenament vigents i, per tant, s'han de complir i, si cal, s'han de fer inspeccions i s'han d'aplicar les sancions corresponents, perquè si no, com complirà l'horitzó 6 del pacte, que parla de reforçar l'ús i l'aprenentatge del català en el món del treball? O com garantiràn que no hi hagi vulneració de drets lingüístics? Em dirà que amb formació, que amb cursos, malgrat les sis mil persones que s'han quedat fora d'aquesta matrícula del Consorci per a la Normalització Lingüística. Però sap vostè que cursos i prou no és suficient. Aprendre la llengua és necessari, però cal parlar-la, parlar la llengua. El pla de xoc no pot ser només formatiu; el pla de xoc que avui necessita el català urgentment és que sigui necessari, que sigui necessari, per viure a Catalunya.

Sap perfectament que els drets dels catalanoparlants estan més que vulnerats perquè hi ha empreses que no exigeixen cap competència lingüística mínima, també sectors públics com la sanitat o la justícia, en què el català és minoritari. No ha de posar el retrovisor, conseller, ha de mirar el present; ha de mirar el futur. Les dades d'avui necessiten mesures d'avui: legislar, protegir, aprendre i denunciar. Denunciar quan calgui, també la ciutadania, malgrat que no tenim encara data per a la creació de l'oficina de protecció dels drets lingüístics. En té, de data? No val allò de qui dia passa any empeny, conseller, s'ha de fer la faena.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

L'altre dia vam celebrar el quarantè aniversari del Termcat, que és el centre que genera la terminologia per poder-nos referir als aspectes de la realitat que van apareixent. El Termcat ha generat molta terminologia. Va començar amb «píling», l'últim terme que intenta difondre és «vespreig». Entre els termes que ha generat el Termcat, n'hi ha un de molt interessant que és el «pescaclics»; «pescaclics» és allò que fan alguns mitjans de comunicació quan agafen determinades declaracions i intenten generar unes polèmiques.

Jo no tinc cap inconvenient a aclarir les meves declaracions, tot i que entenc que un partit amb tradició de govern com vostès hauria d'entendre que s'ha de ser seriós a l'hora de parlar d'aquests temes. (*Remor de veus.*) A veure...

El president

Si us plau...

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies pel silenci. També he de dir que amb les vegades que he repetit en aquesta sala que la política lingüística s'estructura en interlocució, facilitació i regulació, em pensava que això ja havia quedat entès, però bé, cap problema.

Miri, l'altre dia jo vaig deixar *claríssim* –claríssim–, que les empreses han de complir amb el deure de disponibilitat, és a dir, que han d'atendre en català i això implica, òbviament, que han de vetllar perquè el seu personal estigui en condicions per atendre en català. Normalment, aquestes normatives aquí, al Quebec, a Andorra i a la resta del món, es focalitzen sobretot en les empreses. Per què? Perquè el que es fa és regular la disponibilitat de les empreses més que de les persones individuals; això és el que vaig intentar explicar, potser no de forma prou afortunada.

Jo no he dit mai que no hi hagi d'haver regulació lingüística en l'àmbit laboral; de fet, a Catalunya ja en tenim –de fet, al Ple anterior n'havíem parlat. Per tant, crec que és fàcil d'entendre que jo això ni se m'acudiria comentar-ho d'aquesta manera. En tot cas, com dic, les regulacions són bàsicament..., afecten les empreses. I és aquí on hem de continuar avançant, perquè si no es creen falses expectatives, es creen desencisos, es crea desafecció i fins i tot es generen (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) comportaments... (*El president retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.*)

El president

Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

Pregunta al Govern sobre les relacions internacionals del Govern

310-00287/15

La següent pregunta és sobre les relacions internacionals del Govern i per formular-la, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmases i Thió.

Francesc de Dalmases i Thió

Gràcies, president. Conseller, permeti'm en primer lloc, que el felicitï per la seva defensa matinal del dret a l'autodeterminació. (*Alguns aplaudiments.*) Esperem que ho faci també al si del Govern. Dit això, conseller, vostè sap que Junts per Catalunya defensa que Catalunya, la veu de Catalunya, ha de ser arreu del món –arreu del món. No així el vostre Govern; el vostre Govern considera que allà on hi ha problemàtica, on hi ha complexitat no hi vol ser. Segurament perquè ja hi és Espanya, però també en això es contradiu el seu Govern, perquè en el cas de la Xina, que, com bé sap, és

un país que ha estat acusat per Nacions Unides per crims de lesa humanitat contra la població uigur o per la repressió contra el Tibet, o contra els demòcrates de Hong Kong, allà sí, va anar el president i van obrir una oficina i, per tant, allà la qüestió dels drets humans no els hi va molestar.

Per tant, la qüestió que li volem plantejar, conseller, en primer lloc, és de què va aquesta intencionalitat variable segons el país, hi ha drets humans de primera i de segona? La segona qüestió, pot garantir que cap contracte de la Generalitat incompleix les directrius de la Comissió Europea en matèria de seguretat que afirmen que està plenament justificat excloure Huawei en tot allò que afecti les dades i la seguretat dels europeus? I tercera qüestió, conseller, el Govern pot garantir a aquest Parlament que són falses les informacions aparegudes en mitjans nacionals i internacionals de solvència contrastada, que informen que Huawei ha guanyat un megacontracte amb la Generalitat de 127 milions d'euros per connectar i gestionar les dades de tots els serveis públics de Catalunya?

Gràcies, conseller.

El president

Per respondre té la paraula el senyor Jaume Duch Guillot, conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Gràcies, president. En primer lloc, no tergiversi el que s'ha dit; jo el que he fet és explicar quines són les vies de solució que procura aquesta resolució de Nacions Unides i, per tant, totes aquestes vies són discutibles i totes aquestes vies s'hauran d'estudiar en els propers mesos. Això és el que he dit; la resta la diu vostè.

Pel que fa als drets humans, jo crec que és evident des del primer moment que aquest Govern, com no pot ser de cap altra manera, procura pel respecte als drets humans allà on té influència, però per tenir influència s'hi ha de ser, si no hi ets, no tens influència. I, per tant, és important estar en els diferents llocs i per això també és important tenir en compte que al mateix temps hem de beneficiar els propis ciutadans de Catalunya. Això què vol dir? Una acció exterior seriosa, de país seriós, una acció exterior que el que faci és, hi insisteixo, beneficiar les nostres empreses, els nostres ciutadans, les nostres universitats, els nostres centres tecnològics. I tot això per descomptat que és perfectament compatible amb la defensa dels drets humans, com fan tots els països, com fan tots els estats seriosos del món. Això és el mateix que fem nosaltres.

I sobre el tema de Huawei, vostè m'ho va preguntar en comissió parlamentària, jo li vaig contestar efectivament, com no pot ser d'altra manera, tots els contractes de la Generalitat respecten les lleis de contractes, tots els contractes de la Generalitat respecten la reglamentació comunitària europea i no, no hi ha cap contracte que es defineixi com vostè ho ha fet.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. Conseller, nosaltres sí que defensem que Catalunya, la veu de Catalunya i la defensa dels interessos nacionals s'han de fer arreu del món –arreu del món.

Però la preocupació que li he expressat respecte al contracte de Huawei no és una preocupació només de Junts, és una preocupació de país i és una preocupació, si m'ho permet, que també ens han fet arribar diferents consolats que són a Catalunya, que són a Barcelona i, per tant, els hi agrairíem que hi hagués transparència. Li demanem transparència, conseller, perquè per aquestes vies que es crearan han de circular les dades dels Mossos, les dades dels hospitals, les dades dels jutjats de pau... Sabem que aquest contracte no es formalitzarà fins el 21 de novembre, i per

tant, com a Junts per Catalunya li tornem a estendre la mà, assegurem-nos, no el formalitzi, estiguem-ne completament segurs, perquè ni vostè, ni el seu Govern, ni el Govern espanyol, ni el PSOE ni els seus interessos ens poden fer sortir del consens europeu. Junts per Catalunya (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) estarà a Europa i amb el consens europeu.

El president

Se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior.

El conseller d'Unió Europea i Acció Exterior (Jaume Duch Guillot)

Jo crec que a vostès el que els hi molesta de l'Acció Exterior del Govern és, primer, que no la fan vostès, i segon, que funciona, que funciona, que dona resultats i que en un any ha permès guanyar molts espais que en el seu moment s'havien perdut i sobretot, començar a influir de veritat allà on s'ha d'influir i on es prenen les decisions, tant a la Unió Europea com fora de la Unió Europea, incloses les organitzacions internacionals.

I sobre el tema d'aquest contracte que vostè menciona, jo ja l'hi he dit, no hi ha cap contracte amb aquesta empresa, per tant, a partir d'aquí, tot el que vostè m'explica no té massa sentit. En tot cas, sí que li puc dir que tots els contractes que firma la Generalitat a partir de la decisió que prenen les taules de contractació –no els polítics, les taules de contractació– es fan seguint tota la legislació catalana, espanyola i europea.

El president

I la darrera pregunta al Govern és sobre el patrimoni cultural.

Pregunta al Govern sobre el patrimoni cultural

310-00288/15

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Consellera Hernández ens podria explicar quines accions ha realitzat el Govern en relació amb la moció aprovada per aquest Parlament sobre les pintures de Sixena?

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula la senyora Sònia Hernández Almodóvar, consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Gràcies, diputat. Com sap, i ho he explicat en diverses ocasions, per aquest Govern el patrimoni cultural i la seva salvaguarda és una prioritat i, per tant, en aquest assumpte també, totes les accions que hem dut a terme, que estem duent a terme, estan centrades en la preservació d'aquest patrimoni, en la seva salvaguarda, com s'ha estat fent al llarg de tots aquests anys i continua fent-ho de la mateixa manera.

Per tant, totes les accions que nosaltres hem emprès estan encaminades tant des del Govern, des de la Generalitat, com des del patronat, del que en formem part, com vostè sap, perquè el MNAC és un consorci que consolida la Generalitat de Catalunya i forma part del sector públic de la Generalitat de Catalunya, així com el museu, han estat totes encaminades a preservar aquest patrimoni. Patrimoni que preserva el MNAC amb el màxim rigor, i vull des d'aquí també aprofitar per agrair la tasca

i el gran compromís i el gran rigor dels equips del museu en la preservació d'aquest patrimoni.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Gràcies, president. La realitat, consellera, és que sort en tenim de la professionalitat del personal del MNAC, que lluita amb criteris tècnics i científics i amb solvència jurídica per complir les lleis del patrimoni.

El president Illa no ha demanat a l'Estat que l'Instituto del Patrimonio Cultural de España, adscrit al Ministerio de Cultura, emeti l'informe pericial que sí havia fet per a la Dama d'Elx o el Guernica de Picasso. Ja és el *súmmum* que governant a Madrid i a Catalunya, el PSC-PSOE no faci de *motu proprio* aquestes accions i les hagi d'instar el Parlament des de l'oposició.

Després de la moció, vostè, consellera, i també el conseller Dalmau, van demanar prudència a la ciutadania i als grups parlamentaris i n'hem tingut, però el Govern i Madrid han fet gala d'una inacció de traca i mocador. I el ministre de Cultura, Urtasun, de Sumar, ha actuat contra Catalunya i contra el patrimoni. Al juny renunciava a activar l'*instituto*, fent cas omís de l'acord del Parlament i menystenint els tècnics. A l'octubre, quatre mesos després de la moció, i veient la inacció del Govern i el *ministerio*, a la desesperada, el president del MNAC demanà l'informe a l'*instituto*.

Aquest organisme, amb el mateix president, Pedro Sánchez, l'agost de 2023, fa poc més de dos anys, quan Sixena ja bullia, sí que havia elaborat d'ofici informes sobre la Dama d'Elx i la Dama de Baza, a Jaén, ambdues dipositades a Madrid. «Un traslado externo activaría mecanismos de deterioro con graves consecuencias que comprometerían la inseguridad de estas obras tan significativas para el patrimonio histórico español» concloïa l'informe. Què ha canviat, doncs? Doncs que ara les peces en litigi estan a Catalunya i no a Madrid, i que Sánchez és presoner d'Urtasun, nomenat poc després d'aquell informe. Un ministre, doncs, que amb la inacció traeix Catalunya.

Consellera Hernández, sap qui és Jorge Pueyo? Sap què afirma el 2024? «Desde la Chunta Aragonesista y desde mi portavocía de Sumar en la Comisión de Cultura del Congreso, siempre defendemos que los bienes son de Aragón, y no sólo los bienes de Sijena son de Aragón, todos los bienes espoliados a Aragón deben volver. Todos.»

Vergonya, cavallers del Govern (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), vergonya, perquè traeixen el patrimoni.

El president

Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Per respondre, té la paraula la consellera de Cultura.

La consellera de Cultura (Sònia Hernández Almodóvar)

Gràcies, president. Gràcies, diputat. Com vostè sap, en el patronat del 16 de juny es van prendre uns acords, en el si del patronat, encaminats a dos objectius. El primer, demanar un incident d'execució. Aquest és un procés molt llarg que vostè sap molt bé que ve de molt molt lluny, i que nosaltres estem portant totes les accions possibles des del punt en el que estem ara mateix, en aquest punt jurídic, per arribar fins al final amb totes les conseqüències. Aquest incident d'execució, per descomptat, el que posa sobre la taula és que, des del punt de vista tècnic, cap dels informes dels que disposem, i la Generalitat n'ha emès, d'informes, i el *ministeri* els ha subscrit –sí, senyor Bertran, els ha subscrit–..., que aquests informes ens indiquen que, naturalment, aquest moviment de peces, aquest trasllat i aquesta instal·lació en qualsevol altre lloc,

no es pot fer sense incórrer en riscos elevadíssims, alguns podrien arribar a ser fins i tot irreversibles.

Però això és el que nosaltres hem fet assessorats pels nostres serveis jurídics, pels advocats professionals en la matèria de què disposem; anem seguint pas a pas i en cada moment totes les passes que estan (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) al nostre abast.

El president

Se li ha acabat el temps, senyora consellera.

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Decret llei 20/2025, de 30 de setembre, sobre el règim excepcional dels crèdits de la hisenda pública de la Generalitat de Catalunya derivats de la gestió de prestacions socials de caràcter econòmic en l'àmbit de la infància i l'adolescència

203-00025/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 20/2025, de 30 de setembre, sobre el règim excepcional dels crèdits de la hisenda pública de la Generalitat de Catalunya derivats de la gestió de prestacions socials de caràcter econòmic en l'àmbit de la infància i l'adolescència.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera de Drets Socials i Inclusió, l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo.
(Pausa.)

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Membres del Govern, membres de la Mesa, diputats i diputades, joves extutelats que avui ens acompanyen. Comparec davant d'aquesta cambra per defensar el decret llei que condemna els deutes derivats de pagaments indeguts de la prestació de joves extutelats. Aquesta no és només una mesura econòmica, és una mesura de justícia social que s'emmarca en la transformació profunda que estem impulsant del sistema de protecció a la infància, i també del sistema de gestió de prestacions.

La meua intervenció l'he volgut dividir en quatre blocs: què ha passat?, d'on venim? Què és el que estem fent?, quina és la nova etapa que hem obert? Tercer, defensar que és una mesura totalment alineada amb el nostre marc legal i amb els precedents normatius, i que és l'única mesura humana que una administració pública i un parlament pot impulsar.

En el primer bloc..., què ha passat?, d'on venim? Aquesta és una qüestió que també requereix un cert rigor, un cert temps, per aportar dades, aportar evidències, i en compareixença a la Comissió de Drets Socials i Inclusió he tingut l'oportunitat d'explicar, en dues vegades, tota la problemàtica dels pagaments indeguts, primer per la renda garantida de ciutadania, i segon, per la situació relacionada amb la prestació de joves extutelats.

A reacció d'aquestes explicacions, que estan gravades –i els hi recomano, si puc fer un suggeriment, que revisem aquelles intervencions–, alguns grups em van criticar de manera despectiva que semblava que havia vingut a fer una classe. Doncs jo crec que potser una mica més de pedagogia, una mica més de dades no ens anirien malament per posar una mica de rigor als debats polítics. Crec que hem de reivindicar, des del meu punt de vista, el Parlament com un espai per poder fer aquesta pedagogia des del rigor, des de les dades i, entre tots, posar-nos d'acord sobre quines són les polítiques públiques que Catalunya necessita.

Llavors no m'estendré molt per relatar per què sorgeix la problemàtica de pagaments indeguts i com es soluciona, perquè ja ho he explicat, però sí que els hi puc fer cinc cèntims. Els pagaments indeguts sorgeixen de la manca de recursos tecnològics, tècnics i humans combinat amb un model de gestió obsolet, un model de gestió que fa una gestió de prestacions en base a dades en comptes de amb dades i automatismes. Aquesta és una problemàtica que ens vam trobar com a govern que el Govern Aragonès ja va identificar en el marc de la renda garantida i va començar a solucionar. I crec que també és important dir-ho: que el 2023, en el marc de la Direcció General de Prestacions, va haver-hi un canvi important que va encarrilar el problema, va voler posar sobre la taula el problema i començar a solucionar aquesta qüestió. Tots uns canvis que nosaltres vam accelerar, vam recolzar i que estem estenent a altres àmbits del Departament de Drets Socials on no havien arribat, com, per exemple, en l'àmbit de l'antiga DGAIA.

I aquest és el punt on estem, que a l'àmbit de la DGAIA, de les prestacions d'extutelats, doncs, fins fa pocs mesos, fins al maig del 2025, quan vam abordar aquesta transformació integral, les prestacions es continuaven gestionant amb manualitats, amb el suport d'una entitat externalitzada, però que no canviava el model i que no va ser suficient per evitar els pagaments indeguts.

Els pagaments indeguts és una problemàtica molt greu, sobretot per a les persones que reben aquestes notificacions que l'Administració els ha pagat de més i que han de retornar aquests diners; però també és un problema greu per als funcionaris i per a l'Administració, perquè els funcionaris estan obligats per llei a reclamar aquests pagaments indeguts, i, si prescriuen, pels funcionaris i l'Administració..., pot tenir repercussions patrimonials a nivell individual. Per això, moltes vegades els propis funcionaris es veuen obligats a fer notificacions de pagaments indeguts que, doncs, generen un gran neguit, lògicament, en la ciutadania. És un problema molt seriós, molt greu, que s'ha d'abordar des del rigor i que hi ha dos opcions: mirar cap a una altra banda o solucionar-ho d'arrel. Solucionar-ho d'arrel perquè no es produeixin, en primer lloc, els pagaments indeguts, perquè avui en dia tenim les eines tecnològiques, les infraestructures digitals i tècniques per dissenyar les prestacions de manera que això no passi. I això és el que estem fent i això és el que hem fet.

El segon bloc és què hem fet per solucionar-ho. I la bona notícia és que la problemàtica està pràcticament resolta. Ho vam fer, com he esmentat abans, en l'àmbit de les prestacions socials. A partir del 2003 hi ha un canvi important i la cosa es comença a reconduir, amb una direcció general reforçada per gestionar prestacions en base a dades. El maig del 2025 vam anunciar una reforma integral de l'antiga DGAIA: la constitució de la nova DGPIA, amb una estructura renovada, més forta, més transparent i més control.

I aquí la peça clau dels pagaments indeguts, o relacionada amb la prestació, és que vam traspassar la gestió de la prestació de l'antiga DGAIA a la Direcció General de Prestacions Socials. I des d'aquell moment els equips estan treballant colze a colze des de fa mesos, i des de fa mesos la prestació d'extutelats ja té creuaments mensuals que pràcticament eliminen la problemàtica dels pagaments indeguts. I a partir de l'1 de novembre s'ha traspassat formalment aquesta prestació íntegrament a la Direcció General de Prestacions Socials, que, a més d'aquests creuaments mensuals, està impulsant, està traslladant el pla d'integritat d'aquesta direcció general a la Direcció General d'Infància i també en l'àmbit de les prestacions d'extutelats. Un pla d'integritat que es basa en els millors estàndards de l'àmbit del dret del *compliance*, tot un seguit de normes que autoregulen les administracions públiques per prevenir, doncs, deficiències en la gestió.

Llavors, el segon missatge és que el problema ja està solucionat i, a més, hi ha en marxa una reforma de la renda garantida, on el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ha posat unes esmenes que proposen integrar les prestacions d'extutelats en el marc de la renda garantida, seguint, doncs, les millors pràctiques

d'integrar prestacions. És una mesura, aquesta condonació que proposem avui, totalment alineada amb el marc normatiu. Hi ha jurisprudència prèvia, primer, que dona dret als ciutadans a no haver d'aportar documentació que està en disposició de l'Administració, i, per tant, una situació molt rellevant. Per què? Perquè el vuitanta-cinc per cent dels pagaments indeguts en la prestació d'extutelats es dona perquè els joves comencen a treballar, que és el que han de fer, començar a treballar. I l'Administració pública disposa de dades que indiquen que aquests joves han començat a treballar. Si l'Administració catalana no havia fet les interoperabilitats amb dades de la Seguretat Social, doncs potser aquí estava el problema. Però l'Administració pública en el seu conjunt sabia que aquests joves havien començat a treballar. I, per tant, hi ha jurisprudència que diu que el ciutadà no havia d'haver aportat aquestes dades. Però, a més, hi ha jurisprudència del Tribunal Suprem, fent-se ressò del Tribunal Europeu de Drets Humans, que reclamar aquests pagaments indeguts és desproporcionat, suposa un greuge desproporcionat per al ciutadà, i moltes vegades, si aquest ciutadà porta l'Administració als tribunals, guanyen judicialment. Aquesta condonació és totalment compatible amb la condonació dels deutes de la renda garantida, que aquest Parlament també va validar fa uns mesos.

I el quart i últim bloc, doncs, és posar en valor que aquesta és l'única decisió que pot prendre el Parlament humana, amb humanitat. Perquè una condonació del deute no és la solució; la solució ja la tenim en marxa, ja l'hem fet, ja està encarregada. Però el que no podem fer és que aquesta situació la paguin els joves més vulnerables, joves amb els quals jo he tingut el privilegi de parlar-hi, que m'han explicat les dificultats que han tingut per redreçar la seva vida sense un context familiar i com, doncs, aquests joves al final han fet el que havien de fer, començar a treballar.

La solució ja està en marxa. I, només per acabar, demano també als grups parlamentaris que continuem defensant l'estat del benestar, el rigor. Els hi va dir el president Illa: un bon govern es fa també amb una bona oposició. Reivindicar aquesta oposició des del rigor. I entre tots, des del meu punt de vista, hem de lluitar contra els intents, les temptacions de desprestigiar el sistema de prestacions, l'estat del benestar i el sistema de protecció a la infància.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, consellera. Passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. Segons es va acordar a la darrera Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts per a cadascú. Té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts, la senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé; moltes gràcies, president. Molt bon dia a tothom, consellers, conselleres, diputats i diputades. Des de Junts per Catalunya votarem a favor d'aquest decret llei perquè reconeix una realitat que no pot esperar. Estem parlant de persones vulnerables, sovint joves, que surten del sistema de protecció i que no poden ser tractades com a deutores de l'Administració. És una qüestió d'humanitat i també de coherència, amb la finalitat de que les prestacions socials són per protegir, no són per castigar. I és un decret necessari que resol amb urgència una situació injusta, la de joves extutelats que, per circumstàncies administratives o econòmiques, havien acumulat deutes amb la Generalitat, fruit, doncs, d'una gestió deficient i de les prestacions socials que els havien estat concedides.

Aquest decret no és una condonació universal, sinó condicionada; només afecta aquelles persones que continuen essent vulnerables a data del 2024, que no han comès cap frau i que, a més a més, acrediten ingressos inferiors a dues vegades el salari mínim interprofessional. A més, també queda exclòs qualsevol cas que s'hagi de facilitar informació falsa per obtenir aquesta prestació. Estem parlant, per tant, de joves extutelats, menors en risc, famílies acollidores que van rebre les prestacions econò-

miques i que, per manca de coordinació o de personal, han vist com l'Administració els reclama deutes que mai no haurien d'haver existit. Darrere les xifres hi ha nois, noies que van ser tutelats per la Generalitat perquè no podien viure amb les seves famílies, per molts de motius: maltractaments, negligències o abandonament. Molts d'ells han nascut, han crescut aquí i també han estudiat aquí, i el que fan és, com qualsevol jove, intentar tirar endavant aquí a Catalunya.

Aquest decret reconeix obertament que el departament i la DGAIA tenen un problema estructural que s'ha anat agreujant amb el temps: dèficit crònic de personal, eines informàtiques insuficients i processos manuals que s'arrossegueu des de fa anys. És imprescindible que el Govern hi posi recursos, però també que faci una aposta ferma per la transformació digital dels serveis socials, perquè sense ella és impossible revertir aquesta situació.

I, de fet, consellera, jo sí que li vull recordar que va ser a finals del 2021 que es va signar un conveni amb el ministeri de fons europeus a través del qual el departament va aconseguir 30 milions per desenvolupar aquest pla de transformació digital el 22-24. Hi havien previstes 201 actuacions dels programes informàtics. I nosaltres el que sí que voldríem saber és en quin punt està aquesta transformació digital iniciada aquest any 2022.

L'automatització pot ajudar molt en els processos administratius, mentre que els educadors i els treballadors socials s'han de poder dedicar al que és essencial: el seguiment personal i humà. Per això el nostre vot és favorable però crític. Favorable, perquè és una mesura justa per protegir persones que durant massa temps han estat víctimes d'un sistema lent i ineficient, però també crític, perquè arriba tard: després de 455 dies del seu Govern, encara no han resolt el problema que el text ja reconeix.

La Sindicatura de Comptes i també l'auditoria del servei de valoració de seguiment de persones extutelades han confirmat que també hi han hagut pagaments indeguts l'any 2023 i el 2024. I, per tant, això el que ens demostra, doncs, què és? Que el problema persisteix. Per això, nosaltres el que li preguntem és..., que el Govern ha reduït la mitjana de deu mesos... –hi havia una mitjana de deu mesos que aquests nois..., que rebien els pagaments. S'ha pogut reduir aquesta mitjana? El Govern també ha posat fi a aquests pagaments indeguts que també s'han detectat el 2024 i el 2025? Ens pot donar garanties, consellera?

Valorem positivament que el text incorpori també un sistema, com ha dit vostè, d'interoperabilitat entre les administracions, que permetrà, doncs, poder creuar aquestes dades amb Drets Socials, amb Educació, amb Hisenda i amb Treball. I el text també reconeix que el departament arrossega dèficits crònics i que la DGAIA va quedar molt superada quan es varen incrementar els joves tutelats –més de tres mil en nou anys. No és acceptable que gairebé una dècada després encara no hi hagi els mecanismes de control eficients. Aquest decret no pot ser un punt final, sinó un punt de partida, perquè això no pot tornar a passar. La protecció social ha de funcionar amb eficàcia, amb transparència i també amb dignitat. I nosaltres, des de Junts, per tant, defensem aquest decret com un acte de justícia, però també exigim resultats i un compromís real per poder reforçar els serveis socials, modernitzar aquests sistemes de gestió i reduir el temps de tramitació.

I vaig acabant. Nosaltres pensem, doncs, que Catalunya ha de ser un país que cuida, que acompanya i que confia en la seva gent jove. I, per aconseguir-ho, per tant, ens cal una administració que sigui àgil, que sigui humana i que sigui responsable.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Honorables conselleres i consellers, consellera de Drets Socials i Inclusió, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana també convalidarà aquest decret llei. S'ha utilitzat tant per la consellera com per la portaveu de Junts l'expressió «perquè és de justícia». No volem empitjorar la situació dels joves extutelats amb una exigència de retorn de diners que farien impossible l'objectiu que ens marquem, que és la seva emancipació. Ho fem, per tant, per sentit de responsabilitat amb aquests joves i assumint també que és un problema que existeix i que, amb mentalitat de govern, hem d'ajudar a resoldre aquí des del Parlament.

Permeti'm, però, també compartir algunes idees, no? Quan l'Administració detecta cobraments o pagaments indeguts, l'Administració està fent la seva feina. El que seria inquietant és que, havent-hi cobraments o pagaments indeguts, l'Administració no fes la seva feina. Per tant, l'Administració indica que hi ha un problema. El problema apareix quan l'Administració tarda en identificar aquests cobraments indeguts, i això genera interessos de demora a les persones que els han rebre, genera perjudici a la pròpia Generalitat i tenen el risc de prescriure. Per tant, la política de detectar els cobraments indeguts és una bona política.

Ara bé, quan falla el segon, quan falla l'Administració en detectar aquests problemes, és evident que no poden assumir els ciutadans les conseqüències, efectivament, d'una gestió que no és adequada. I s'ha dit –i ho ha dit la consellera i l'hi agraeixo–: des del 2023 el Govern de la Generalitat, el Departament de Drets Socials, es va posar les piles per afrontar aquest problema, per posar l'èmfasi en el risc que vam detectar, que era el de la prescripció dels cobraments i els pagaments indeguts i això anava molt vinculat al desplegament del pla de digitalització del Departament de Drets Socials que està en marxa; es va començar a posar en marxa en aquell període i que va avançant..., i assumint també –i s'ha dit– que la Direcció d'Atenció a la Infància mai ha tingut les capacitats per gestionar les prestacions econòmiques. De fet, el Govern ha concretat i cedit una decisió que teníem prevista, nosaltres, en la fase final de la legislatura anterior, que és que les prestacions que gestionava la DGAIA fossin assumides per la direcció general especialitzada en la gestió de prestacions socials, que és la corresponent direcció general.

I no podem oblidar –i no s'ha dit, i crec que no és menor– que aquesta situació d'incapacitat del sistema, de l'estructura de la DGAIA de gestionar prestacions, a partir de l'any 16 s'agreuja perquè la DGAIA es concentra –i, de fet, continua concentrada en això, en bona part– en l'acollida dels joves migrants sols, que, a més a més, multiplica el nombre de prestacions econòmiques que estem donant. Nota a peu de pàgina: aquestes prestacions econòmiques no són només per a joves arribats de l'estranger, sinó que són per al conjunt de joves del sistema de protecció a la infància.

I no hem d'oblidar, paral·lelament, que des de l'aprovació d'aquestes prestacions, l'any 2006, el Parlament de Catalunya, amb entusiasme i pràcticament unanimitat, ha anat ampliant el grau de cobertura d'aquestes prestacions i augmentant-ne també la complexitat. I probablement tots plegats, com a legisladors, ens hauríem de preguntar que el nostre entusiasme en la legislació –que és allò que ens pertoca–, potser ha d'anar acompanyat també de la nostra capacitat de dotar les administracions dels recursos adequats per aplicar aquesta normativa.

Finalment, alguns grups en aquest debat s'han dedicat sistemàticament a generar confusió i dubtes; fins i tot jo crec que ahir mateix algun grup parlamentari intentava treure pit amb una intervenció de la Policia Nacional en relació amb un frau que es produïa en el sistema de protecció de la infància, que té a veure amb una denúncia de la pròpia Direcció General d'Atenció a la Infància.

I no deixa de sorprendre'm que algun grup progressista de la cambra també s'afegeixi a aquesta actuació. Crec que hem de reivindicar que tenim un bon sistema d'emancipació dels nostres joves, amb taxes d'inserció elevades. De fet, els problemes dels impagaments es deriven de que estem tenint èxit en la inserció laboral dels jo-

ves, que és la garantia de la seva emancipació, perquè hem muntat un sistema que està orientat a la integració social per la via de la inserció laboral. Té problemes que s'han de resoldre, però és evident, senyora consellera, que si el Govern es manté en aquesta direcció, que és la direcció que hem construït al llarg d'aquests anys, tindrà el nostre suport polític.

Els joves, siguin nascuts aquí o siguin arribats d'arreu del món, es mereixen viure en un país on tinguin oportunitats i possibilitats de desenvolupar els seus projectes de vida. Aquest decret llei respon a aquests plantejaments.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies. Gràcies a vostè, diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, vicepresidente. Buenos días, consejeros y diputados que nos acompañan hoy. Bien, hoy el Govern nos trae un decreto que, más que una solución, es la constatación de un fracaso; un decreto que pretende declarar no exigibles los créditos derivados de ayudas sociales concedidas o gestionadas de forma incorrecta. Es decir, el Govern reconoce que ha gestionado mal unas prestaciones y, en lugar de corregir estos errores, decide perdonarse a sí mismo. Nos visten de justicia social lo que es una irresponsabilidad institucional.

Miren, el dinero público no es del Govern ni de un partido político, ni tampoco de un departamento; es de todos los catalanes. Y lo que se nos propone hoy es que, porque ha habido falta de control, falta de personal y errores acumulados, renunciemos a recuperar ese dinero. Y yo pregunto: ¿Quién se va a hacer cargo de esa pérdida? ¿Quién se va a hacer responsable? ¿Quién va a rendir cuentas por los fallos en la gestión? ¿O es que aquí nadie nunca responde por nada?

Miren, el propio decreto lo dice claramente: habla de un déficit crónico de recursos humanos, técnicos y materiales; habla también de la imposibilidad material de gestionar los reintegros. En resumen, una administración desbordada y mal planificada, pero la respuesta del Govern no es depurar responsabilidades ni auditar lo ocurrido, no; la respuesta es perdonar los errores con el dinero de todos.

Ahora, eso sí, cuando una se mira el organigrama de la Generalitat, se queda pasmada con el comité de expertos..., *l'oficina, la taula, l'observatori, l'observatori de la taula, el pacte, el pacte per a la taula (remor de veus), la taula pel pacte...*, y un largo etcétera de inventos que no sirven para otra cosa que para multiplicar cargos y seguir parasitando la Administración.

Y, miren, a mí hoy se me ocurre que pongan a los del comité de expertos..., *l'oficina, la taula, l'observatori, l'observatori de la taula, el pacte y la taula pel pacte...*, a auditar todo este despropósito de la DGAIA, que van a tener faena y para rato. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, miren, quizá así también nos ahorraríamos, pues, alguno de los escándalos bochornosos que estamos conociendo últimamente. Y yo le recuerdo, señora *consellera*, que la Sindicatura de Cuentas ha detectado más de 167 millones de euros pagados indebidamente por prestaciones del Departamento de Derechos Sociales –167 millones de euros–; es que es inaceptable. Cada euro que se pierde por descontrol administrativo es un euro que no llega a las familias que lo necesitan, es un euro que no se invierte en sanidad, es un euro que no se invierte en educación, es un euro que no se invierte en dependencia.

¿Usted conoce cuánto ha aumentado la lista de dependencia en los dos últimos años? En un ciento ochenta por ciento, *consellera* –insisto, es que son datos que son inadmisibles–; cada ayuda mal concedida por el Govern es una oportunidad menos para aquellos que sí necesitan esas ayudas, y aquí ustedes deciden hacerlo más fácil, que es mirar para otro lado.

Y, mire, nos dicen también que esta medida se adopta por extraordinaria y urgente necesidad, pero no es cierto. Insisto, lo que hay detrás de este decreto no es urgencia social; es comodidad política, es el intento de tapar con un decreto los fallos de gestión de años, los retrasos, las carencias, la falta de planificación y ese entramado opaco que hay con ciertas entidades y contratos que se adjudican sin ton ni son. Y esto no es algo que diga yo; esto lo dice la propia Sindicatura de Cuentas y, además, también lo está investigando la Oficina Antifraude.

¿Hace falta que volvamos a hablar de la Fundación Resilis, investigada por un presunto fraude de 4,7 millones de euros y a los que ustedes, señora Martínez, le han dado otro medio millón de euros? ¿Hace falta? ¿Estos son los grandes cambios que nos ha explicado hoy aquí? Porque, si son esos, estamos apañados, ya se lo digo ahora.

Y, mientras tanto, los ciudadanos –esos que sí cumplen– ven cómo el Govern perdona deudas sin exigir explicaciones. Y yo le pregunto: ¿Qué mensaje estamos enviando? ¿Que si la Administración se equivoca no pasa nada?, ¿que si se gestionan más los fondos no pasa nada?, ¿que si se pierden millones no pasa absolutamente nada? Y ese es el problema: es la impunidad institucionalizada.

¿Usted conoce el caso de Sergi, este menor con leucemia al que la Agencia Tributaria le reclama cinco mil euros por una mala gestión suya, por una mala praxis suya? Y, como este caso, hay otras sesenta familias esperando. ¿A usted esto no le parece urgente y extraordinario? (*Alguns aplaudiments.*) Porque a mí me parece una auténtica vergüenza, señora consejera, una auténtica vergüenza, el calvario que les están haciendo pasar a estas familias por su incompetencia.

Miren, desde el Partido Popular por supuesto que defendemos las políticas sociales, pero con rigor, con control y con responsabilidad. Porque la verdadera justicia social empieza por gestionar bien el dinero público y, cuando se gestiona mal, lo que hay que hacer es corregirlo, no esconderlo.

Por eso nosotros hoy votaremos en contra de este decreto, porque creemos que los catalanes merecen un *govern* que asuma responsabilidades, y no que se lave las manos con un decreto, y porque no podemos aceptar que el descontrol administrativo se convierta en una excusa para menoscabar el dinero que es de todos.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor vicepresidente. Bien, hoy, señora consejera, la clase a lo mejor se la damos nosotros a usted. Resulta que, a golpe de decretazo, dada su incapacidad para gobernar, pretenden condonar la deuda a los extutelados, en su gran mayoría ex-MENAs, a los que se les ha pagado de más por error; concretamente, casi 5 millones de euros. Un pago que algunos funcionarios y trabajadores de las empresas gestoras han señalado como intencionado, con la connivencia de la Administración pública –es decir, de ustedes–, hecho que está siendo investigado por Fiscalía y que le corresponderá a un juez decir si es cierto o no.

Es decir, para que los catalanes sepan de qué va todo esto. Unas empresas privadas, cuyos propietarios y gerentes están vinculados con el Partido Socialista, con Junts –y, sobre todo, con Esquerra Republicana, tal como Ricard Calvo, de Resilis–, han pagado 4,7 millones de euros de más a ex-MENAs, hecho que permitía a estas empresas seguir cobrando de la Generalitat de Catalunya por la gestión de estas prestaciones, que es de lo que viven.

Una vez descubierto el pastel, la Fiscalía decide investigarlo, pero el Gobierno socialista de Salvador Illa no solo no aparta a la Administración de estas empresas investigadas por fraude, sino que las vuelve a regar con dinero público para hacer

exactamente lo mismo por lo que están siendo investigadas. Y no contentos con esto, el dinero que han recibido estos ex-MENAs de más se les perdona. ¡Qué generoso es el Partido Socialista con el dinero de los demás! ¡Qué generoso solamente si se trata de ex-MENAs, claro! Porque ¿a ver a cuántos autónomos ha perdonado la deuda el Partido Socialista? (*Alguns aplaudiments.*)

Y el problema que VOX ve aquí no es si se debe perdonar o no la deuda a los ex-MENAs que han recibido de más; es que estos ex menores extranjeros no acompañados no deberían recibir ni un solo duro de las arcas del Estado. Deberían devolverlos de inmediato a sus países de origen. Es más, como hemos dicho en infinidad de ocasiones, en lo único que deberían invertir ustedes es en el billete de vuelta, en vez de exprimir a impuestos a los catalanes para darles una paguita. (*Alguns aplaudiments.*)

¿A cuántos de nuestros hijos que no pueden independizarse o que tienen dificultades para llegar a final de mes o que viven en comunas para poder pagar los alquileres astronómicos y no se atreven ni a encender la calefacción en invierno les dan ustedes una paguita? ¡Pero si son tan miserables de reclamar cinco mil euros a la familia de un niño catalán enfermo de leucemia porque según ustedes no le corresponden! Díganseles esto a Mar, señores socialistas, la madre de Sergi, que tendrá que devolver cinco mil euros, pero que los ex-MENAs, que entraron en España dando una patada en la puerta y que llenan nuestras cárceles, pueden quedarse con los casi 5 millones de euros que cobraron de más.

Ahora bien, si van a vincular la vulnerabilidad social con la extinción automática de la deuda, empiecen por condonar la deuda a la familia de este niño enfermo; o a Jordi, que tiene un bar en Hospitalet y la próxima semana bajará la persiana definitivamente porque le debe a la Administración pública treinta mil euros y tiene la casa embargada; o a Jaume, de Nou Barris, que cerró este pasado verano su taller de motos porque no solo le subieron la cuota de autónomos, sino que con su extorsión fiscal, la extorsión fiscal catalana, le obligaron a elegir entre pagar el alquiler de su piso o de su negocio, y resulta que no le daba para las dos cosas. Súmenle a todo esto las multas de la Generalitat por no rotular en catalán y las que le impusieron porque en alguna ocasión había ocupado parte de la acera con las motos de sus clientes. Y tantísimos otros con los que ha hablado Ignacio Garriga cada vez que pateaba los barrios de Cataluña. Si quiere, ahora le bajamos la lista de todos los catalanes a los que les pueden ustedes condonar la deuda. (*Alguns aplaudiments.*) ¿O les discriminan y les obligarán a pagar por ser catalanes y trabajadores? Para ellos, vulnerables igual, ¿no hay condonación de la deuda, señora consejera?

Mire, señora Martínez Bravo, socialista, consejera de Derechos Sociales, no tienen ustedes vergüenza. Su gestión, sus imposiciones vía decreto ley y sus ideas de bombero la acaban de catapultar a la peor consejera de Derechos Sociales de la última década. Váyase y deje paso a alguien que de verdad le importen los catalanes.

Y, señora consejera, de lo único que el Partido Socialista puede hacer pedagogía es de cómo estafar a los españoles (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –y termino–, porque en eso, señores, son ustedes expertos, que tienen a la mitad de su cúpula y a la mitad de sus familiares imputados.

Gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies. Bon dia, consellers, diputades, diputats. Jo, com que no soc deixeble de Goebbels, no repetiré mil cops una mentida per intentar que sigui veritat i em centraré amb la realitat dels fets.

Bé, dit això, és de domini públic que l'antiga Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència necessita una transformació profunda si és que volem que el

Departament de Drets Socials i Inclusió pugui garantir l'exercici dels drets dels infants i adolescents de Catalunya i per assegurar-ne el seu desenvolupament integral i promoure el seu benestar personal i social durant la tutela, però també durant l'etapa immediatament posterior.

I d'això en parlem, del benestar personal i social de les persones, que cobren prestació d'extutelat, que es veu amenaçat per la reclamació dels pagaments indeguts. Per què? Doncs per una mala gestió. Les coses no passen de cop i estem al punt actual com a resultat d'errors del passat, o potser d'un passat ple d'errors que faríem bé de no tornar a cometre. El que ens porta a una reflexió: deixant de banda les situacions d'emergència, en situació ordinària, per què sempre s'ha d'externalitzar? Què porta a aquesta conclusió? Recordem la desastrosa gestió de Deloitte en la renda garantida a l'etapa del conseller El Homrani i tenim molt recent el cas actual, que es justifica per l'externalització en la tramitació de permisos de residència i de treball o de les prestacions d'extutelats. En què servia aquesta externalització a l'interès del menor? El resultat final deixava ben clar que absolutament en res. D'aquí que recuperin la gestió directa de les prestacions. Però, clar, això no elimina les conseqüències.

Pressuposant que actuem en benefici dels menors, que en alguns casos és molt suposar, podem seguir el passat i intentar utilitzar els problemes en benefici propi i que la veritat no t'espatlli un bon discurs, o intentar buscar solucions, sempre en interès de les persones afectades per no agreujar la seva vulnerabilitat. Aquesta és la postura de Comuns.

Per això, quan aquest estiu ens vam reunir amb les joves afectades, vam tenir clar des del principi que no era just i que no podien ser elles les que paguessin les conseqüències dels errors d'una administració amb tota la informació necessària per controlar els requisits de les prestacions i que no va complir amb les seves obligacions. Parlem de joves –a qui reclamen, en alguns casos, fins a 42.000 euros– sense capacitat econòmica ni patrimoni per fer-hi front. I no és que els hagin pagat tots aquests diners de més, sinó que, com que s'acabava el termini per reclamar, el mes de juliol, i per si de cas, se'ls hi van enviar comunicacions que en alguns casos incloïen la totalitat del que havien cobrat. I aquí, per tant, l'Administració ha provocat un patiment desproporcionat.

Joves que volen tenir un futur millor, i per fer-ho possible estudien i treballen. I una prestació per fer més fàcil estudiar, doncs, podia quedar absolutament en el no res per la inhumanitat de l'exigència de tornar uns diners que els forçarien a deixar la seva feina per buscar una feina a temps complet o buscar una altra feina a temps parcial i deixar els estudis.

La solució, per tant, només podia ser una, que és la que aplica el decret llei: considerar com a no exigibles els pagaments no causats intencionadament per la persona receptora de la prestació. I aquest és un debat que té molt a veure amb un altre que farem aquest Ple com és el de la llei de bones pràctiques administratives. Dret a l'error, sí, per ambdues parts, però l'Administració ha d'assumir els errors propis, i, per tant, les conseqüències que impliquen i condonar els diners que van ser pagats indegudament.

I ho fa amb garanties jurídiques per aquests joves, per les treballadores al servei de la Generalitat, però també de la pròpia Administració, clarificant la situació administrativa i donant seguretat jurídica en la tramitació dels expedients.

El problema és que no és la primera ocasió en què ens trobem amb aquesta problemàtica, que ja es va donar, com hi feia referència anteriorment, amb les prestacions de la renda garantida i a la que és cert que vam aplicar també una solució d'aquestes característiques amb una condonació del deute, el que dona idea del grau de desgavell administratiu en què es troba immersa la gestió de les prestacions, quelcom que té a veure, en bona part, amb la tasca de governs anteriors, però que aquest Govern té la responsabilitat de posar-hi remei.

Esperem no tornar-nos a trobar amb una situació d'aquestes característiques, sigui amb la prestació d'extutelats o de qualsevol altra gestionada per la Generalitat de Catalunya.

Però sobretot necessitem que ningú més s'hagi de sotmetre a l'angoixa de veure com se li reclamen diners que no té ni pot aconseguir per una mala gestió administrativa.

Així que ens pronunciaren favorablement respecte a la convalidació del decret llei perquè *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –i acabo– fem una aposta decidida pel futur dels joves extutelats, però també pel de la viabilitat futura de la gestió administrativa de prestacions.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Gràcies, president. Consellera, diputats... I sobretot aprofito per saludar els joves que avui acompanyen..., que han vingut aquí a veure com evoluciona aquest decret, que heu patit, no?, amb angoixa tot aquest procediment, tota aquesta injustícia que es va cometre amb vosaltres, però que heu sabut defensar-ho i que heu lluitat com altres vegades per les vostres vides i que des d'aquí tot el nostre escalf i tot el nostre acompanyament. Perquè quan l'Administració falla, qui pateix les conseqüències normalment són les persones més vulnerables, però quan aquest error es produeix en l'àmbit de la protecció a la infància ja no és una disfunció tècnica, sinó que parlem, en aquest cas també, molt concretament d'un maltractament tractament institucional.

Aquest decret llei, per això, que nosaltres recolzem, reconeix per fi que reclamar aquest deute a famílies, a joves, a infants que han rebut prestacions socials per errors de gestió realment és una injustícia. Parlem de tres ajuts en concret, la prestació per a joves extutelats, la prestació per a menors en situació de risc i també la prestació per acolliment de menors sota la guarda de la Generalitat. És evident que cap d'aquestes persones que rebien les prestacions havien de carregar amb la responsabilitat d'una mala gestió administrativa.

Per això diem que és una mesura necessària i per això ho recolzarem. Però també diem que és una mesura, al nostre parer, insuficient. És necessària perquè posa fre a aquest despropòsit, però al mateix temps és insuficient perquè només contempla els casos de persones que ara es troben en situació de vulnerabilitat.

Però nosaltres ens preguntem, us preguntem: com es pot fer aquesta distinció? Per nosaltres, tots els joves, tots els infants sota tutela o protecció de la Generalitat són, per definició, vulnerables, i limitar-ho només a una part del col·lectiu és tornar a excloure –es torna a repetir el mateix error, però ara des d'un altre angle.

A més, també pensem que aquest decret arriba com una manera de tancar un capítol que no s'ha volgut llegir sencer, perquè els deutes que ara es condonen no són una excepció comptable; són la conseqüència directa d'una gestió deficient i d'una administració que durant anys no ha sabut garantir un seguiment correcte de les prestacions. I això és greu.

I no es tracta només de demanar responsabilitats individuals, però sí que pensem que s'han d'assumir responsabilitats polítiques per aquesta mala gestió. A més a més, aquesta mateixa setmana, quan s'ha presentat aquesta mesura, la conselleria feia pública l'auditoria on es reconeix, i cito literalment, que els procediments seguits en el període 23-24 no han garantit el compliment de les normes que els regulen, ni els pagaments de les prestacions econòmiques, ni, en el seu cas, el règim de copagament de les prestacions d'habitatge, no? Diem clarament que no s'ha garantit el compliment de les normes que ho regulen i, tot seguit, amb el decret que avui ens

presenta, en la seva argumentació, llegim que l'actuació dels gestors públics ha estat diligent, adequada, ajustada a les necessitats de cada moment. Home, estem dient al mateix temps una cosa i la contrària. No es pot admetre que hi ha hagut una mala..., una gestió negligent i al mateix temps afirmar que tot s'ha fet bé. Aquesta contradicció desmunta la credibilitat del Govern i, al nostre parer, ofèn tant a les persones afectades com a les professionals que fa anys que intenten sostenir un sistema ple de mancances.

Mentrestant, la realitat és tossuda: les famílies, els joves que han rebut notificacions per retornar quantitats absurdes mentre els criteris administratius canviaven d'un dia per l'altre, mentre els professionals es veien obligats a rectificar informes, a canviar dades, a justificar decisions que no eren seves; les noves concessions de prestacions s'endarrereixen i provoca que moltes persones acabin cobrant impostos indeguts per culpa de l'Administració mateixa, que després els reclama. És un cercle absurd que castiga dues vegades els mateixos col·lectius.

Per tot això, avui no n'hi ha prou amb aprovar aquest decret. Nosaltres creiem que cal fer net, que cal llum i taquígrafs, que cal una auditoria pública independent que revisi tot el sistema de gestió de prestacions i les entitats, les entitats que se n'encarreguen.

I també cal que aquesta comissió d'investigació que es posarà en marxa serveixi de debò per aclarir què ha passat, per què ha passat i com ho evitem.

Nosaltres ja hem presentat un pla de treball amb aquest objectiu i esperem veure quin és el compromís real dels partits amb la transparència i amb la veritat. Creiem que el problema va més enllà del que aprova aquest decret. Creiem que no n'hi ha prou amb depurar responsabilitats, sinó que cal un canvi de model, perquè no pot ser que la protecció dels infants i dels joves sigui un negoci encobert. No pot ser que aquesta violència institucional contra els infants i els joves protegits es torni a repetir. Calen garanties de no repetició. I per això el que cal, des del nostre punt de vista, és una gestió i una provisió plenament públiques de les prestacions, però també de les places residencials; una administració que assumeixi directament la responsabilitat de garantir drets, sense contractar la seva funció social, perquè la protecció de la infància és una qüestió de país i una expressió molt concreta de la justícia social que volem construir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Mentre el nostre jovent no pot emancipar-se per manca de pisos o per l'augment desmesurat dels preus de lloguer, cinquanta joves extutelats rebien prestacions públiques indegudament i residien en pisos gratuïts sense reunir les condicions per fer-ho. No poden tapar el desgavell en la concessió d'ajuts i passar pàgina a cop de decret llei, perdonant el deute als beneficiaris. No poden fer veure que aquí no ha passat res.

Si la Sindicatura de Comptes no els hagués tocat el crostó, sinó hagués fet públiques aquestes irregularitats, avui no les coneixeríem. Gràcies a ells sabem que entre els anys 2016 i 2024, la Generalitat, a través de la DGAIA, va efectuar pagaments indeguts per un import de 167 milions d'euros, 5 milions dels quals corresponents a prestacions indegudes adjudicades a extutelats.

Per si això no fos prou escandalós, ara es detecten noves irregularitats arran de l'anàlisi de cinquanta perceptors residents a les comarques gironines. Què no descobriríem si fiscalitzéssim totes i cadascuna de les ajudes? Fins a on arriba el desfalc públic ocasionat per la DGAIA i el seu eixam d'entitats afins?

Aquests vora 170.000 euros que avui pretenen perdonar a cop de decret llei no són una anècdota ni una errada fortuïta. Formen part d'un frau sistemàtic. La dèria

dels darrers governs per compensar econòmicament els menors estrangers que arriben aquí i que, en comptes de ser retornats immediatament als pares, són custodiats i mantinguts a costa dels contribuents catalans, ha col·lapsat el sistema de concessió i seguiment de prestacions. Ho ha reconegut el propi exconseller de Drets Socials en la seva intervenció.

La manca absoluta de controls i de fiscalització ha contribuït a tota mena d'astúcies i estafes, com la darrera que s'ha descobert..., i que ha desarticulat una xarxa que operava a les comarques tarragonines i que presentava com a MENAs fills d'immigrants nascuts aquí. Tot immigrant que vulgui viure de renda ho té fàcil amb un govern com el seu. El paternalisme institucional que gasten ens exposa a tota mena d'abusos i fraus. Acusen la resta de racistes, però aquí els únics racistes són tots vostès, que veuen un vel islàmic o un color de pell diferent i automàticament corren a treure el talonari.

Vint-i-dos d'aquests menors que han estafat la Seguretat Social i l'Administració pública han set retornats als pares. En un país normal ja haurien set tots plegats, pares i fills, deportats per haver atemptat contra l'Estat del benestar. Però aquí res, tu, cap a casona i no patiu, que més endavant ja farem un decret llei condonant el deute, com avui.

Quan les institucions no garanteixen el control adequat de les ajudes que es concedeixen, no només es produeix una negligència administrativa, també, i sobretot, una negligència política. Aquesta deixadesa i ineptitud no es saneja fent un canvi de nom de la DGAIA o perdonant deutes amb votacions com la d'avui. Quan l'Administració recorre a la condonació massiva com a resposta recurrent a la manca de control, es normalitza que els errors politicoadministratius no tinguin cap cost per als seus responsables o beneficiaris indeguts i, en canvi, acabin suposant un càstig per al conjunt de ciutadans.

I això és inadmissible. N'estem tips de pagar la festa. Si volen ser multiculturals, paguin vostès la factura, no ens la facin pagar al conjunt de catalans.

El president

Finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Gràcies, president. Bon dia a tothom, diputats, diputades, consellers, conselleres, també al públic que avui ens acompanya. Avui debatem una qüestió molt concreta, tot i que alguns grups evidentment vulguin desviar el discurs a altres qüestions per continuar criminalitzant i deshumanitzant col·lectius en situació de vulnerabilitat.

Portem per a la seva aprovació el Decret 20/2025, de 30 de setembre, que determina la no exigibilitat dels pagaments indeguts respecte a la prestació de joves extutelats per l'Administració, tal com ha explicat molt bé la consellera Martínez Bravo.

És cert que l'Administració té el deure de revisar el dret de les prestacions per detectar si es produeixen els pagaments indeguts. Però també és cert, tal com apunta la Síndica de Greuges, que, d'acord amb sentències del Tribunal Europeu de Drets Humans i del Tribunal Suprem, cal també ponderar amb proporcionalitat l'impacte, les conseqüències que poden derivar d'aquesta decisió, en el cas de joves que es troben en una situació de vulnerabilitat econòmica. Per aquesta raó, s'estableix al decret un topall d'ingressos, que han de ser inferiors a dues vegades el salari mínim interprofessional, i queden exclosos de la condonació també aquells joves que hagin facilitat informació falsa o errònia.

L'objecte de la prestació a joves extutelats... –sense diferenciar, evidentment, entre estrangers o nacionals, perquè aquí els patriotes de pandereta s'obliden que no tots els joves extutelats són d'origen estranger (*alguns aplaudiments*)–, l'objecte d'aquesta prestació és vetllar per la transició a la vida adulta de manera equilibrada.

Per tant, la reclamació d'aquests imports aniria en contra de l'objecte de la mateixa prestació.

I, mirin, un exercici en política molt sa, que va molt bé per entendre i tenir empatia amb situacions que malauradament en aquest cas els ha tocat viure a aquests joves, és posar-se a la seva pell. Els hi faré un exercici pràctic, sobretot per a aquells que qüestionen l'existència d'aquest tipus de prestació. Imaginin per un moment que tenen un fill, l'acompanyen des de la infància, l'ajuden en tot el que poden, pagant estudis, «vivenda», menjar; bé el que fem els pares pels nostres fills. Imaginin que el dia que compleix divuit anys li obren la porta de casa, el fan fora i li diuen: «Apa, fill, a partir d'ara, espavila, ja no t'ajudo més.» Creuen que els nostres fills se'n sortirien sols? Difícil.

Doncs aquesta és la raó de per què existeix aquesta prestació. I, evidentment, que cal anar a l'arrel del problema, que són els pagaments indeguts, i el Govern i el Departament de Drets Socials i Inclusió des de l'inici de la legislatura treballen per adoptar els mecanismes necessaris per reduir al màxim aquesta problemàtica, perquè forma part, evidentment, d'un dels principals objectius del Govern la millora dels serveis públics, amb una transformació profunda de l'Administració, que ja, com ha explicat la consellera, està començant a donar fruits.

I, en aquest sentit, el departament ha impulsat reformes i millores per garantir la interoperabilitat efectiva entre diversos organismes de la Generalitat; també s'han signat convenis amb altres administracions per tenir accés a dades com, per exemple, els rendiments de treball. També el departament està immers en l'acceleració de la transformació tecnològica d'aquest, per millorar la gestió i ser més eficients. Així mateix, aquest Parlament –també ho ha explicat la consellera– està treballant en la reforma de la renda garantida de ciutadania i l'assumpció de l'ingrés mínim vital, on, per exemple, s'estableixen mecanismes de control i revisions trimestrals de quanties.

S'han analitzat quaranta-nou prestacions i s'està treballant la manera d'integrar-les per reduir càrregues burocràtiques, no només per a l'Administració, sobretot per als usuaris. També s'ha parlat de la refundació de l'antiga DGAIA, la DGPPIA, on també es reforcen aquests mecanismes de control i revisió, i moltes altres mesures que també ha complementat la consellera i que no tinc temps per explicar.

Bé, ja per acabar, sí que voldria contestar algunes qüestions que s'han plantejat, perquè la senyora Roldán, del PP... De veritat el PP vol donar-nos lliçons de responsabilitats, de veritat?, quan Mazón ha anunciat *una dimisión en diferido*? De veritat? (*Veus de fons.*)

Si us plau, una mica de respecte...

El president

Si us plau, respectin la persona que està intervenint a la tribuna.

Mónica Ríos García

Després, a VOX, que ens ha dit que som miserables: sap què és ser miserable? Fer un vídeo amb imatges d'un menor malalt per fer la seva demagògia a xarxes socials. Això si que és miserable. (*Alguns aplaudiments.*)

I, com no pot ser d'una altra manera, demanarem el seu vot favorable.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, procedim a la votació. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 20/2025.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 106 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 20/2025 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* Ho demana el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i ho demana el Grup Parlamentari Mixt.

Ateses les peticions formulades pels dos grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent: 106 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

Vist el resultat de la votació i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el Decret llei 20/2025 ha quedat validat i no es tramitarà com a projecte de llei.

Proposició de llei de modificació de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, en relació amb el dret a una atenció adequada i una bona administració

202-00060/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única a la proposició de llei de modificació de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, en relació amb el dret a una atenció adequada i una bona administració. *(Remor de veus.)*

Vagin sortint en silenci, si us plau, els que ho vulguin. Els que vulguin sortir, no els que vulguin sortir en silenci. *(Rialles.)*

D'acord amb l'article 138 del Reglament i un cop aprovada la tramitació en lectura única el passat 22 d'octubre, procedirem al debat final de les esmenes presentades pels grups parlamentaris en la tramitació en lectura única de l'esmentada proposició de llei. En acabar el debat procedirem a fer les votacions.

A continuació, intervindran en primer lloc els grups parlamentaris que hi han presentat esmenes i posteriorment intervindran la resta de grups parlamentaris per tal de posicionar-se. El temps d'intervenció serà de cinc minuts per cada grup parlamentari, tal com es va acordar a la Junta de Portaveus.

A continuació, doncs, per defensar les esmenes a l'articulat, té la paraula en primera instància i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Isaac Padrós i Suarez.

Isaac Padrós i Suarez

Gràcies, president. Diputats, bon dia a tothom. Parlem d'una llei que hauria de servir per fer més propera, més clara i més humana la relació entre les persones i l'Administració. I deixin-m'ho dir amb tota franquesa: quatre esmenes acceptades; si no recordo malament, un parell d'acceptades i un parell de transaccionades, de les dinou presentades per Junts per Catalunya, quatre de dinou. I creguin-me que totes elles tenien un gran valor perquè totes posaven les persones per davant de tot. No prioritzàvem ni ideologia, ni partit, ni govern, ni dogmes; prioritzàvem dignitat, respecte i sentit comú. Per això em costa d'entendre, després de la importància que va manifestar públicament el president Illa en l'acte de dilluns –estic parlant d'abans-d'ahir– presentant les cinquanta mesures de la reforma de l'Administració pública.

I els posaré un exemple, només un, però molt clar. Una de les que proposàvem, una de les propostes que proposàvem era que les notificacions administratives comencessin amb un resum executiu molt col·loquial i entenedor perquè tothom pogués

saber de què li parla l'Administració sense necessitat de recórrer a cap especialista, evidentment, en l'argot jurídic i tècnic de l'Administració. I poden estar d'acord..., de fet, podem estar d'acord en el fet que possiblement l'expressió «resum executiu col·loquial» no és la millor –fins aquí, perfecte–, i per això el que cal és el debat parlamentari. Saben quina va ser la resposta que vam rebre davant la proposta de l'esmena presentada? I cito: «Que per a això ja hi ha els advocats.» Caram! –volia dir una altra cosa, millor que no la digui. I jo pregunto: de debò que aquest és el model d'administració que volem? Una administració que parla tan complicat que cal recórrer a algú per entendre-la?

Aquells que presumeixen de ser més progressistes que ningú, però que en realitat són polítics *woke*, que més que avançar fan retrocedir, es neguen a facilitar la vida dels ciutadans. Qui és realment d'esquerra o simplement progressista no pot dir a la gent que si no entén un paper contracti un advocat. És una vergonya, que nosaltres, Junts, no acceptem, precisament perquè defensem la gent corrent, a totes les persones.

A més, és una incoherència més del Govern Illa. El Govern fa una gran proclama, abans d'ahir, i, per altra banda, no accepten ni negocien una esmena que proposa exactament el mateix. I el més trist de tot és que és pel bé comú, perquè tots, absolutament tots, coneixem algú que ha rebut una carta de l'Administració i no ha entès res del que hi posava. Doncs bé, nosaltres proposàvem, de forma proactiva i per col·laborar, ajudar a resoldre aquestes situacions. Volíem fer les coses més senzilles, més justes i més pròximes.

També proposàvem que l'Administració fos capaç d'assumir els seus errors sense fer-los pagar a les persones d'una manera injusta. Lamento profundament que el Govern i els seus socis d'investidura no hagin volgut escoltar prou, ni en temps ni en les formes.

Junts per Catalunya continuarem treballant per una administració més pròxima, clara i empàtica. Perquè fer les coses més senzilles no és rebaixar el nivell institucional; és dignificar-lo, és entendre que la grandesa d'un país, d'una nació, la catalana, també es mesura per com es tracten les seves persones. Fer-ho fàcil és fer-ho humà. I això, diputats, és el que realment dignifica un país, i és el que proposàvem en totes i cada una de les esmenes que hem presentat. Hi insisteixo, quatre de vint-i-una.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, per presentar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... El Grup Popular vol aprofitar aquesta defensa d'aquesta proposició de llei per reivindicar el que són els valors de la bona administració, no? Una administració més propera, una administració més eficaç, una administració més eficient i, sobretot, que faciliti la relació amb els ciutadans és fonamental, no?

Ja en el seu moment ens vam queixar, en l'anterior Ple, de dir que no estàvem d'acord en que es tramités com a lectura única, perquè entenem que moltes de les qüestions que aquí es plantegen requeririen un treball més profund, ja que corresponen a drets, responsabilitats, que creiem que són d'una gran transcendència. Però, com deia, l'Administració no només ha de comunicar bé, no només ha de ser propera, sinó que també ha de ser responsable, ha de ser eficient i ha de ser exemplar. Per tant, les esmenes que el Grup Popular ha presentat, que són tres, van dirigides a aquesta situació, perquè aquest grau d'exigència pensem que ha de regir a tots els òrgans i a tot el personal de l'Administració.

Començaré amb la cita prèvia. Nosaltres estem absolutament d'acord en que la cita prèvia ha de ser una opció i no una obligació, i que l'Administració ha de garantir l'atenció presencial de totes les persones, i això és un dret fonamental que nosaltres creiem que ha de tenir aquesta cobertura legal i, per tant, estem d'acord amb aquest punt.

Un aspecte important és el dret a la claredat. És cert que les comunicacions han de ser intel·ligibles, ha de comunicar-se de manera que el receptor entengui el que se li està comunicant, amb claredat, amb senzillesa. També depenen molt d'aquest Parlament les lleis que aprovem, que també després es tradueixen en comunicacions amb els ciutadans. I aquesta llei ha de ser també clara i intel·ligible.

I després també, en aquest sentit, el Grup Popular ha presentat una esmena, perquè la millor manera que una comunicació sigui intel·ligible és que estigui en l'idioma que entén la persona que la rep. I per això només hem demanat una esmena, en la que diem que hi hagi disponibilitat en les dues llengües oficials. I, en canvi, això no se'n ha aprovat. Com volen que sigui intel·ligible, amb claredat de llenguatge, si la persona receptora no entén aquest idioma? Per tant, nosaltres insistim i reclamem que sigui en les dues llengües oficials al mateix nivell, sense que hagi de ser sol·licitat pel ciutadà, perquè no pot ser que ja una llengua estigui subordinada a l'altra. (*Aplaudiments.*) Per tant, des d'aquesta visió, no entenem com no s'ha acceptat aquesta esmena, perquè «molt clara, molt clara», però si no entén l'idioma, és molt difícil que pugui comprendre el que en aquest cas se li diu.

Per altra banda, el tema dels errors administratius i els pagaments indeguts. Nosaltres estem preocupats per com s'ha aprovat aquest article, perquè al final el pagament indegut constitueix un mal funcionament de l'Administració, i això és així. I, a més, la normativa de l'Estat impedeix que, amb caràcter general, no s'hagin de retornar aquests recursos –tenim la llei de pressupost, la llei de funcionament del servei públic, i també hi ha excepcions quan el Tribunal Suprem i també normativa en alguna legislació estableixen una sèrie de requisits i condicions quan això no es pugui retornar. Perquè, en un sentit, la responsabilitat patrimonial és de l'Administració, però també la prohibició d'enriquiment injust.

I protegir els ciutadans davant d'un error administratiu és necessari, però convertir aquest error en un dret econòmic és un greu error polític i jurídic, i això, en aquesta llei, es consolida. I, per tant, nosaltres considerem que això és un gran error. Perquè, en definitiva, si hi ha un error i el ciutadà, per raó ics, ben fonamentada, amb bona fe, no pot tornar aquests recursos..., per tant, ja hi han instruments també en la normativa que permeten que això es tracti d'una manera determinada, sempre que hi hagi bona fe. I aquí no és necessari que es modifiqui aquesta llei. Per tant, nosaltres, amb la nostra esmena, també introduïm que es garanteixi l'equitat, la bona fe, la seguretat jurídica i la protecció de la confiança legítima.

I, per altra banda, el tema de la responsabilitat dels funcionaris també l'havíem introduït, perquè el grau d'exigència de la bona professionalitat està, i els funcionaris de l'Administració de la Generalitat tenen una gran qualitat. I la llei també, en cas de bona fe, no responsabilitza el mateix funcionari. I, per tant, no entenem per què ha de quedar incorporat en aquest text, perquè ja és així: si no hi ha *dolo* i no hi ha culpa, llavors al funcionari ni tan sols se li pot repercutir l'error que ha comès, encara que tingui un contingut econòmic.

Per tant, des d'aquesta visió, el Partit Popular demana una bona administració, una administració propera, que comuniqui bé, però també que sigui exigent i que realment sigui eficaç, eficient i exemplar, i amb aquest grau d'exigència que ha de tenir l'Administració per prestar uns bons serveis públics.

Gràcies.

El president

A continuació poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari

d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, molt bon dia a tothom. Avui tanquem un cicle respecte a aquesta proposició de llei que vam registrar el Partit dels Socialistes, Esquerra Republicana i els Comuns per tal de dotar de major garantia jurídica el que vulgarment es coneix com «el dret a l'error». És a dir, com ja vam dir en una compareixença anterior, quan vam tenir el debat de la totalitat d'aquesta norma, al final les persones ens equivoquem i, per tant, el que cal és que capacitem aquestes persones jurídicament, per tal que no hi hagi després unes conseqüències negatives, sempre que es compleixin uns requisits, que és actuar amb bona fe i que, per tant, tampoc aquest error sigui greu.

D'altra banda, el que també hem volgut incorporar en aquesta norma ha estat que aquells diners que la gent hagi pogut rebre, o qualsevol empresa, entitat, etcètera, per part de l'Administració i que hi hagi hagut un error en aquesta assignació, doncs, que hi pugui haver una rectificació, i que aquesta rectificació no afecti negativament la persona que ha rebut aquest import. Per tant, també havíem d'assegurar que això passés. De fet, en les paraules que m'han precedit de la diputada del Partit Popular, afirmava que ja hi havia normativa al respecte, però, aleshores, si hi havia normativa al respecte, com és que hem hagut d'aprovar un decret llei fa tot just quinze minuts precisament per resoldre un atzucac que la normativa no preveia. Per tant, és evident que aquesta norma que avui presentem és necessària, perquè no hi ha cap normativa que la cobreixi en els termes en què nosaltres avui l'aprovem.

El que estem fent, al cap i a la fi, és dotar de major garantia jurídica tant la ciutadania com la pròpia Administració i els servidors públics. El que estem fent, d'altra banda, també és incorporar aquest concepte de «proximitat de l'Administració». I, per tant, quan parlem de llenguatge planer i, per tant, pròxim al ciutadà, un llenguatge que sigui intel·ligible per a la persona que rep aquella notificació, el que estem fent és incorporar precisament aquest lèxic que és comú i que, per tant, no entra dins de l'àmbit jurídic. Per aquest motiu, és rellevant que també siguem clars quan aquesta notificació arribi, i la claredat també es veu reflectida en el lèxic que s'utilitza. Per aquest motiu, consideràvem que no era necessari aquest resum executiu, que, d'altra banda, implicava rebaixar encara més la tipologia de la notificació, i al final el que també provocava és que hi hagués una càrrega de treball excessiva i, al nostre entendre, ja queda cobert amb el llenguatge planer i intel·ligible per al ciutadà.

D'altra banda, la proactivitat de l'Administració. És molt necessari també que, en els temps que corren, l'Administració no només sigui més propera, sinó que també sigui proactiva, que l'Administració s'acosti a la ciutadania. Ara estem habituats a que és el ciutadà qui ha d'anar a l'Administració. Doncs també hem de fer que les administracions vagin al ciutadà. I, per tant, quan hi ha qualsevol línia de subvenció, qualsevol línia de suport, d'ajut..., que hi hagi per part de l'Administració un registre que permeti enviar notificacions al ciutadà informant-lo de que s'ha obert aquesta línia i, per tant, hi podrà accedir. Aquesta bidireccionalitat és molt important, perquè estalvia perdre temps a la ciutadania del país i, per tant, ajuda també a una millor gestió per part de l'Administració. Per tant, aquesta proactivitat és un dels elements que nosaltres considerem que són molt rellevants d'aquesta proposició de llei.

I, d'altra banda, el que hem dit reiteradament: la cita prèvia. Que no sigui obligatòria la cita prèvia també permet alleugerir tot un seguit de peticions i de tramitacions que ha de fer el ciutadà. Que no hi hagi cita prèvia ajuda a que també hi hagi una millor gestió i una gestió molt més amable respecte a la ciutadania del país per part de les seves administracions. Tot això està aquí inclòs.

Les esmenes que no s'han acceptat no s'han acceptat perquè ja hi ha una normativa que cobreix precisament aquestes peticions i, per tant, per tècnica jurídica i legislativa, quan ja hi ha una normativa que ho cobreix, si no se'n fa menció en el text que avui estem aprovant, vol dir que es cobreix a partir d'aquesta normativa ja vigent.

En canvi, si en féssim menció, correríem el risc de que potser, potser, vulneràvem normativa vigent, i, per tant, entràvem en una contradicció, o potser no haguéssim inclòs tots els supòsits que serien necessaris en aquesta modificació, i, per tant, estaríem restringint involuntàriament la normativa vigent.

Per tant, què és el que dona seguretat jurídica? Que si hi ha una normativa vigent, s'apelli a la normativa existent i no introduir-la en aquest text legislatiu, perquè serà d'aplicació igualment.

Moltes gràcies i fins una altra.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, diputats. Com vàrem dir a la darrera moció, la bona administració és un concepte indeterminat. És un concepte paraigües que englobaria qualsevol component desitjat d'una actuació administrativa: transparència, eficàcia, concreció, claredat i senzillesa, tant en les actuacions com en les comunicacions.

La bona administració, per tant, és un estàndard de conducta que ofereix a l'administrat seguretat jurídica, i és, precisament, la raó per la qual avui tractem les esmenes a la proposició de llei amb relació al dret a una atenció adequada i a una bona administració.

Votarem a favor de la totalitat de les esmenes menys la referent a la modificació de l'apartat 1 de l'article 4 de l'addició de l'article 22, que contempla el dret a les persones a no ser perjudicades per un error administratiu en les prestacions destinades a garantir les necessitats essencials de subsistència, a conseqüència de reintegraments per pagaments indeguts causats per un error imputable a l'Administració, i que té per finalitat evitar els perjudicis econòmics a les persones vulnerables que han rebut aquestes prestacions essencials, on s'estableix que no s'exigirà la devolució dels interessos ni dels recàrrecs i tampoc es reclamarà el principal si aquesta devolució posa en perill la cobertura de les necessitats bàsiques.

Entenem que això només s'ha d'admetre en circumstàncies excepcionals, tot i que demostra un mal funcionament de l'Administració. I ja que la normativa pot generar un problema d'interpretació, caldria taxar de forma clara els terminis i els supòsits per tal de no perjudicar els drets de tercers ni generar inseguretat jurídica. Doncs, tot i que la intenció és positiva, la seva aplicació pràctica planteja dificultats.

Considerem raonables les esmenes que reforcen l'article 21, dels quals destaquem el dret a la no-discriminació i a una atenció adequada; el dret a garantir i respectar la plena disponibilitat lingüística en qualsevol de les dues llengües oficials en les relacions entre ciutadans i Administració; el dret a ser atès de forma presencial sense necessitat de cita prèvia. La cita prèvia per accedir als serveis públics no pot ser obligatòria menys en circumstàncies excepcionals. Cal també resoldre el sistema de gestió de les cues per evitar temps d'espera desproporcionats.

Estem d'acord, respecte a la modificació de l'article 22.1 com a dret a una bona administració, que introdueixi la necessitat de que les resolucions administratives estiguin motivades amb un llenguatge planer, clar i comprensible, amb expressió dels fets i dels fonaments de dret, així com també la identificació de les normes aplicables i dels recursos que, en el seu cas, siguin procedents.

Tanmateix, sent conscients del gran problema que genera l'anomenada «bretxa digital», és procedent reconèixer el dret a una alternativa no digital en tots els trà-

mits sense penalització, i el dret a rebre assistència digital quan el canal electrònic sigui el preferent.

Estem a favor de la regulació del dret a error que permet al ciutadà corregir actuacions defectuoses sense imposició de sancions, sempre que no existeixi dol o mala fe o reiteració. Les sol·licituds de rectificació d'errors s'han de resoldre en un termini màxim de trenta dies, transcorregut el qual s'entendrà que s'ha produït el silenci administratiu positiu. Això sí, sempre que aquesta rectificació no afecti els drets de terceres persones i els drets essencials de l'Administració pública.

En favor també de l'esmena 22 d'addició d'una disposició addicional sobre indicació..., indicadors i rendició de comptes, on es preveu l'elaboració d'un informe que s'haurà de fer públic al Portal de la Transparència i ha d'incloure, com a mínim, una sèrie d'indicadors, com són els relatius a l'atenció presencial, el temps mitjà d'espera per a l'atenció, l'ús de la cita prèvia, el nombre de queixes i reclamacions formulades, així com també l'impacte territorial desglossat per comarques.

Cal, doncs, introduir totes aquestes esmenes com una millora del model de relació entre l'Administració i l'administrat, un pla de reforma que impliqui menys burocràcia i més simplificació normativa i procedimental. Cal redissenyar les prestacions dels serveis públics, atenent a les veritables necessitats ciutadanes. Una administració més amable que impliqui i actuï amb una transparència total, i un nou model de participació dels ciutadans en la vida pública que fomenti l'atenció presencial, així com també la comunicació.

Reformes que entenem necessàries i urgents davant el moment actual de profunda crisi que es produeix en tots els sentits, on la indignació dels ciutadans també es canalitza exigint una bona administració, una bona administració que treballi sobre la realitat des de la racionalitat i amb sentit comú.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president, i bon dia a totes i a tots. Bé, donaria per reproduït tot allò que vam dir el passat Ple, en el que vam tenir oportunitat de debatre la totalitat de la llei, però, malgrat això, jo crec que val la pena que posem l'accent en algunes de les qüestions que per nosaltres, els Comuns, és important en el que defensem avui sobre aquesta llei.

Per nosaltres és una llei que posa la confiança en el centre en la relació entre l'Administració i la gent, entre l'Administració i les persones. Per tant, no és únicament i exclusivament una llei tècnica, que també, sinó que per nosaltres és una forma de fer democràcia.

És una forma de fer democràcia, perquè és una manera de que ningú quedi fora per una cita prèvia. La cita prèvia és un dret de la ciutadania; no pot ser una barrera administrativa. És important perquè tothom ha de poder entendre el que diu l'Administració, entendre el llenguatge. També perquè els serveis públics han d'estar pensats per a les persones i no a l'inrevés.

I, sobretot, una de les qüestions més importants d'aquesta llei és que la gent pugui rectificar errors sense por, i que si s'equivoca l'Administració, com és el cas del que parlàvem amb la validació del decret llei anterior, no ho pagui la ciutadania.

Per tant, per nosaltres és un canvi de mirada. Un canvi de mirada de la sospita del ciutadà a la confiança en el ciutadà, perquè quan l'Administració confia en la gent és quan la gent torna a confiar en la democràcia.

Els Comuns defensem, doncs, una administració més humana, més justa, més propera, i aquesta proposta, que no ho oblidem, diputat de Junts, que parteix d'un grup d'experts, no és una proposta política exclusivament, sinó que són el CETRA els

que l'han tractat. Hem transaccionat i hem incorporat aportacions de grups no signants, com el de Junts, que, al nostre entendre, enriqueixen el text i l'ajuden també a superar l'àmbit estricte dels grups promotors i del text original dels experts.

Per exemple, s'ha reforçat el dret a una atenció adequada amb ajustos raonables, segons la Convenció sobre els Drets de les Persones amb Discapacitat. S'ha garantit que els errors administratius en prestacions bàsiques no comportin interessos ni recàrrecs i que es permetin plans de devolució flexibles. S'ha introduït una disposició addicional perquè el Govern presenti anualment un informe públic sobre l'atenció ciutadana amb dades per comarca, indicadors útils per millorar els serveis.

Per tant, aquest esperit de diàleg i millora compartida és també una manera de fer democràcia, i vull posar-ho en valor, perquè semblava que el diputat de Junts només es fixava en allò que no se li havia acceptat o transaccionat. I, per tant, per nosaltres, una manera de demostrar que quan es tracta de drets, de serveis públics i de respecte institucional i també cortesia parlamentària, ens podem entendre.

El bon govern és i ha de ser un escut contra la voluntat de descrèdit de les institucions, perquè quan el servei públic funciona, la democràcia també funciona.

Salut i bon treball.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular ens ha comunicat que no intervindran en aquest punt. Per tant, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Compartim la voluntat de garantir una atenció adequada i personalitzada al ciutadà, una atenció que ha de ser també sensible als usuaris que presentin dificultats auditives o visuals o d'altra índole.

L'ús de sistemes d'audiodescripció o llenguatge de signes ha de servir per fer més propera i empàtica l'Administració. El viacrucis que conformen les cites prèvies, els formularis, les finestretes, els correus electrònics i els silencis administratius provoquen l'esgotament del ciutadà, que acaba desistint del seu dret o objectiu per manca d'hores, de paciència i de diners.

El mur que l'Administració pública catalana ha anat aixecant envers el ciutadà, construït a base de protocols, burocràcia, cites prèvies i pantalles digitals, ha fet que milers de catalans s'hagin sentit maltractats o desatesos.

La impotència i desconfiança generada als usuaris i la incapacitat política de revertir aquest fenomen han dut el sistema a una situació límit. No és que la llei no reconegué el dret a una bona administració educada, responsable, conseqüent i no punitiva; és que qui l'ha dut a la pràctica no l'ha sabut desplegar.

Un simple error en un formulari ha comportat la denegació d'ajudes que eren pertinents, però també l'adjudicació indeguda d'ajudes que no corresponien. Quants ciutadans s'han vist immersos en llargs processos de reclamació o fins i tot han set sancionats per una simple errada?

L'Administració ha acabat exigint al ciutadà un grau de coneixements i habilitats tan gran per poder interactuar que sovint es requereix la contractació de gestors o d'advocats per poder garantir el tràmit. I no podem perdre de vista que és l'Administració la que treballa i serveix el ciutadà, no a la inversa.

L'aposta per la digitalització i la pretensió inicial que aquesta resolgués la majoria de problemes i agilitzés, per tant, també el conjunt de tramitacions no ha funcionat. L'anomenada «bretxa digital» ha desemparat bona part de la ciutadania i els ha privat de la proximitat, tracte humà i vocació de servei que hauria de caracteritzar l'Administració pública.

Quan un procediment s'endarrereix injustificadament, quan una ajuda s'atura per negligència o quan un ciutadà perd un dret per culpa d'un error informàtic, l'Administració ha de respondre. No n'hi ha prou amb «em sap greu». Ha de reparar el

dany, ha d'indemnitzar, ha de compensar el ciutadà a qui ha agreujat amb la seva ineficiència.

Els treballadors públics necessiten eines i formació continuada, sí, però també cultura institucional, respecte, compromís, responsabilitat vers el ciutadà són maments que haurien de ser intocables. No es pot fer saltar els usuaris de taulell en taulell, de departament en departament, ni esgotar-los amb cues, cites, formularis, telèfons que es redirigeixen o webs que fallen.

Ens abstindrem, perquè la seva proposta pretén l'exempció de tota responsabilitat de l'Administració en cas d'accions o omissions negligents, i l'Administració, com ja vam dir l'altra vegada, no té dret a desentendre's dels seus propis errors; té el deure de revertir-los.

Tampoc compartim la condonació dels ajuts públics indeguts imputables a l'Administració, perquè hi veiem l'escletxa perfecta perquè els grups de la bancada esquerra puguin perdonar els deutes als MENA, i nosaltres no perdonem ni un euro als qui han estafat Catalunya.

Seny i ordre.

El president

Finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats i diputades, explicaré breument què ha passat des del Ple del passat dia 5, on es va presentar per primera vegada en aquest hemicicle la proposició de llei que modifica la Llei 26/2010.

Aquesta proposició ha rebut un total de vint-i-quatre esmenes, tres esmenes del Partit Popular, i cap d'elles ha estat recolzada pels grups proposants, i vint-i-una esmenes de Junts, de les quals n'hem arribat a transaccionar tres i una ha estat recomanada.

També hem presentat una esmena tècnica que hem registrat a última hora en relació amb l'esmena 1, presentada per Junts, la qual serà assumida pel nostre grup parlamentari, on ja hem advertit una reiteració terminològica i l'ús d'una paraula que pot donar lloc a equívoc. Per això, sense canviar el sentit del precepte i en contacte amb els serveis lingüístics de la cambra, hem proposat aquesta petita millora.

Deixi'm donar les gràcies als dos partits que han presentat esmenes amb la intenció sempre d'enriquir el text. La feina i l'interès s'han d'agrair sempre. I amb tot això, avui tenim l'oportunitat real d'obrir una nova manera de fer. Avui tenim la possibilitat de començar una gran era a l'Administració. Avui comencem un camí que no hem de perdre de vista mai. Avui es comença la gran reforma de l'Administració i potser, escoltant les meves paraules, a alguna persona li semblen exagerades o massa ambicioses, però els hi puc dir que no és així. Avui podem aprovar una proposició de llei amb l'objectiu de fer més justa, més propera i més humana la relació entre la ciutadania i les administracions públiques; empatia institucional.

I ahir, quan preparava la meva intervenció, pensava en les millors paraules per explicar quan parlem de reforma, de nova era, de nou camí, perquè, al final, aquesta proposició vol fer que l'Administració sigui més fàcil i més propera. I què millor que començar des d'aquí, des del Parlament, a explicar les coses d'una forma més comprensible? I des d'aquest punt de vista no podia deixar de pensar inevitablement en les persones que es veuran beneficiades per aquesta modificació. Perquè sí, potser parlem d'uns petits articles, però fonamentals en la relació dels ciutadans i l'Administració.

Que important és parlar i pensar en micropolítica! I en concret, vull posar l'exemple de dos persones, el José i la Piedad, un matrimoni de setanta-set i setanta-cinc anys amb grau de dependència reconegut els dos. Els dos necessiten ajuda de les seves filles per a qualsevol tràmit, per demanar una cita prèvia perquè no saben utilit-

zar internet o perquè no poden fer una llarga cua perquè els hi diguin que tornin el dia següent. Ells, com he dit, no utilitzen internet i no poden estar aquestes hores, necessiten poder arribar i ser atesos. Per ells això és un salt en qualitat humana.

Ells, que truquen a les seves filles perquè els interpretin què volen dir aquestes cartes i aquestes paraules que han arribat a casa, perquè ho necessiten urgentment, perquè els hi crea molta angoixa no entendre aquesta lletra i tots els articles que es deriven. Són uns nervis que es podrien estalviar i tot això passa massa sovint i els fa sentir-se molt allunyats de l'Administració. El José i la Piedad es mereixen el dret a equivocar-se i poder rectificar, el dret a l'error i que aquests no tinguin un càstig injust. Tots ens equivoquem i tots tenim dret a rectificar. Què millor que crear una confiança mútua? I què dir-los a ells? Que a partir d'ara podran rebre la informació que necessiten directament a casa, que la Generalitat serà proactiva i que els oferirà els serveis que necessitin per fer la seva vida més fàcil, sempre respectant les seves preferències en cada moment vital.

Doncs sí, això és el que avui ens juguem, aquí votem perquè el José i la Piedad –i disculpin, que he utilitzat els meus pares– tinguin una relació més fàcil amb l'Administració. Avui ens juguem que ells i 8 milions de catalans i catalanes trobin l'empatia institucional que es mereixen.

Per això, senyors i senyores, els encoratjo a deixar de banda «jo ho hagués fet d'una altra manera», «jo hagués modificat una altra cosa», o «potser hagués començat per un altre article», perquè aquí no només parlem de lleis, parlem de persones i com els nostres vots, en una reforma com aquesta, pot millorar el seu dia. Tenim una oportunitat i els demano que diguin sí a millorar, sí a modernitzar i sí a avançar per Catalunya.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim, doncs, a les votacions. En primer lloc, votem les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts. Ateses les peticions de votació separada que ens han fet arribar, votem, en primer lloc, l'esmena número 1.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per unanimitat.

Seguidament, votem l'esmena número 12.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 99 vots en contra, 36 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara les esmenes 3, 14 i 22, que han estat objecte de transacció.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 120 vots a favor, 15 vots en contra i cap abstenció.

Finalment, votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Junts, a excepció de la 16 i la 18, que han estat retirades.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 73 vots en contra, 48 vots a favor i 14 abstencions.

En segon lloc, votem les esmenes 2, 8, 11, presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

En tercer lloc, votem l'esmena tècnica que ha presentat el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar amb el registre 63738.

Comença la votació.

Aquesta esmena tècnica ha estat aprovada per unanimitat.

Tot seguit votem les parts del text de la proposició de llei que no han estat esmenades.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat 120 vots a favor, cap vot en contra i 15 abstencions.

I finalment, d'acord amb els articles 130 i 138.3 del Reglament, procedim a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa, que inclou les correccions lingüístiques i de tècnica normativa.

Comença la votació.

El resultat de la votació és el següent, 118 vots a favor, cap vot en contra i 17 abstencions.

La proposició de llei de modificació de la Llei 26/2010, en relació amb el dret a una atenció adequada i una bona administració, ha quedat aprovada.

Proposició de llei de modificació de la Llei 5/2017, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic i de creació i regulació dels impostos sobre grans establiments comercials, sobre estades en establiments turístics, sobre elements radiotòxics, sobre begudes ensucrades envasades i sobre emissions de diòxid de carboni (debat de totalitat)

202-00047/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei de modificació de la Llei 5/2017, de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic i de creació i regulació dels impostos sobre grans establiments comercials, sobre estades en establiments turístics, sobre elements radiotòxics, sobre begudes ensucrades envasades i sobre emissions de diòxid de carboni. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup proponent. Tal com va acordar la darrera Junta de Portaveus, aquest grup tindrà un temps de set minuts. Té, doncs, la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada senyora Laia Cañigueral i Olivé.

Laia Cañigueral Olivé

President, conselleres, diputats i diputades... Avui Esquerra presentem aquesta proposició de llei per modificar l'impost sobre les estades en establiments turístics, perquè volem contribuir en el debat de país sobre com ha de ser el model turístic que volem per al futur de Catalunya. Perquè la taxa turística no és només un impost, sinó que és una eina per definir el model, que ha de fer compatible el turisme amb la vida quotidiana dels catalans i catalanes.

I vull començar fent referència a l'encert que va ser la creació de la taxa turística, dels que estaven a govern i dels que van empènyer des de l'oposició. L'impost sobre les estades turístiques va ser implementat de forma pionera a Catalunya el 2012 i, malgrat les reticències inicials, el temps ens ha donat la raó. De fet, en la nostra exposició de motius en parlem, l'informe del Laboratori d'Economia Aplicada de la Universitat de Barcelona, elaborat l'any 2022, posa de manifest que les dades de Catalunya són, en molts casos, millors que les obtingudes en altres destinacions turístiques. És a dir, la taxa no ha restat competitivitat ni ha fet perdre visitants. I només cal mirar les xifres del Departament d'Empresa i Treball en els últims anys. El 2023, 37,6 milions de turistes, el 2024, 34,1 milions, i també augmenta la despesa que fan aquests visitants. Això vol dir que el nostre model és sòlid i que la taxa funciona. I que el turisme continua escollint Catalunya.

I ara el que cal és adaptar la taxa a la realitat del 2025. Des del 2012 l'import ha evolucionat, s'ha ampliat i ha mostrat una gran capacitat recaptatòria. De fet, només

l'any 2024 va generar prop de 96 milions d'euros. Ara bé, el país del 2025 no és el mateix que el del 2012 i el del 2017. El turisme ha crescut, s'ha diversificat i també ha canviat el seu impacte sobre el territori i sobre el mercat de l'habitatge, per exemple. Per això, Esquerra Republicana proposem actualitzar la taxa turística, per adaptar-la a aquesta nova realitat.

Les nostres propostes són clares i les agruparé per explicar-les ràpidament en dos blocs. Un primer, incrementar la tarifa, però tenint en compte la realitat territorial del nostre país. Tenim un país divers i ho hem de tenir en compte a cada norma. No només podem parlar de la realitat territorial de Catalunya quan parlem de l'estatut dels micropobles. No és el mateix la demanda turística que té Barcelona que la demanda turística que tenen altres llocs, altres destinacions del nostre país. Hi ha parts del nostre país amb una demanda turística molt marcada per les temporades i això el que fa és que la gent que treballa en el sector turístic tingui també feina només una part de l'any. Per això nosaltres volem una taxa turística que ens ajudi a desestacionalitzar el turisme. No es tracta d'imposar un model únic, sinó de donar autonomia i corresponsabilitat als municipis, i per això aquesta llei, aquesta proposició, dona eines als municipis perquè la puguin adaptar, la seva taxa, a la seva realitat. Permetre que tots els municipis –no només Barcelona– puguin aplicar recàrrecs.

El segon bloc: a què destinem la taxa? Quan es va crear la taxa turística a Catalunya, Catalunya era una destinació que necessitava promocionar-se al món, però avui Catalunya és una potència turística consolidada, i abans feia referència a les xifres. Això vol dir que el nostre repte ja no és tant fer-nos veure al món, sinó gestionar millor l'èxit.

Per això proposem que la recaptació vagi dirigida a millorar el model turístic, per aconseguir un model més desestacionalitzat, més sostenible, però també ha de destinar-se a reduir les externalitats que genera el turisme, i les xifres demostren que s'han incrementat, per exemple, les tensions en el mercat d'habitatge a les zones amb major massificació turística. Per això els ingressos de la taxa han d'ajudar a millorar que els catalans i les catalanes puguin accedir a un habitatge.

No vull acabar sense fer esment de les esmenes a la totalitat; Junts, el PP i VOX han presentat esmena a la totalitat. La veritat és que del PP i de VOX ens ho esperàvem, sincerament. Ja sabem que la recepta per a Catalunya sempre és la mateixa: que es decideixi tot des de Madrid, que els beneficis se'ls reparteixin quatre i que la festa la paguem entre tots els treballadors i treballadores catalans. El que sí que lamento és l'esmena a la totalitat de Junts.

De fet, fa unes hores també hem sabut que també coincideixen amb el PP per endarrerir la regulació dels lloguers de temporada i d'habitacions. La veritat és que els hauria de preocupar coincidir tan sovint amb el PP i VOX (*alguns aplaudiments*), perquè els hi vull preguntar directament: quina és la seva proposta per als ciutadans de Catalunya? Volen que les despeses addicionals del turisme, que està demostrat, està contrastat que n'hi ha, les paguin els catalans i les catalanes? Volen que la neteja addicional, la seguretat reforçada, l'augment de la freqüència del transport públic, l'increment del cost de la gestió i la preservació dels espais naturals, entre molts altres, els hagin de pagar els veïns i les veïnes que viuen en els municipis turístics? Esquerra Republicana creiem que no. Creiem que és just que qui gaudeix del nostre territori contribueixi també a mantenir-lo.

I per això també acabo agraint als partits que votaran en contra de les esmenes a la totalitat i permetran que hi hagi un debat obert. A la nostra proposició de llei deixem molt clares quines són les nostres propostes, però segur que les seves visions, els seus matisos, faran possible que arribem a un consens.

Agraïm, doncs, el seu rebuig a les esmenes a la totalitat perquè al Parlament de Catalunya pugui haver-hi un debat viu sobre quin és el model turístic de Catalunya per al nostre futur.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes a la totalitat, i en primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Consellers, diputats... Bé, hauré d'improvisar perquè jo estava convençut de que aquest dematí sabríem que Esquerra Republicana retirava la proposició de llei, perquè això l'únic que fa és introduir un nou element al caos que està provocant la taxa turística.

Miri, els hi explicaré, permeti'm que els hi expliqui... Estem jugant amb el vint-i-sis per cent del producte interior brut a Tarragona; el catorze... No, senyora Capella, ja sé que a vostè li agrada cridar molt... És el vint-i-sis per cent... Milers de famílies a Tarragona i a la resta de Catalunya viuen d'això, m'entén? –viuen d'això. (*Remor de veus.*) I ara s'està celebrant a Londres una fira en la qual els empresaris de Catalunya van a vendre el seu producte i no saben què els hi diran, quina taxa han de pagar. No ho saben, i es venen ara, la temporada que ve. I escolti, jo els hi explico i ho entendrà perfectament, del caos que han provocat. (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyora Capella, si us plau, li demano silenci.
Endavant.

Pere Lluís Huguet Tous

Miri, venen aquí... Els Comuns necessiten..., el Partit Socialista necessita pactar una ampliació de crèdit. I què fan? Doncs introduir la modificació de la taxa i que provoca... el Decret 6/2025; aquest decret, que provoca una pujada –recordem-ho, la taxa més alta d'Europa, de les més altes d'Europa i de les deu més altes del món; és lo que provoca– necessiten parar-lo perquè el sector se'ls hi tira al damunt. Llavors fan un altre decret, suspenten l'entrada en vigor de la taxa –decret que aquí els Comuns no voten a favor. Vostès pacten després que es tramiti com a proposició de llei, que en aquests moments s'està tramitant com a projecte de llei, i ara ens presenten una altra proposició de llei sobre lo mateix.

I ara arriba l'octubre i el Govern..., han après vostès molt del Pedro Sánchez, eh?, n'han après moltíssim, perquè com que no volen que es repeteixi l'ajornament –que ja va passar– de la taxa turística, què fan? Introdueixen com una disposició addicional a la llei, a una llei..., que ajudes el sector agrari..., introdueixen una disposició addicional perquè, clar, intentin no votar-la ningú en contra..., introdueixen aquesta disposició addicional que tornen a ajornar l'entrada en vigor de l'impost fins a l'abril. Escolti'm, necessiten seguretat jurídica. Els empresaris necessiten vendre i saber quina serà la taxa.

Escolti'm, s'ha incrementat..., diuen que va ser un model d'èxit. Amb això li dono la raó, diputada, va ser un model d'èxit, però sap per què? Perquè es va pactar amb el sector i ara no s'ha pactat res; es va pactar amb el sector perquè necessitaven promocionar el turisme de Catalunya i l'increment de la taxa fa que sigui desproporcionat.

Miri, després diuen vostès que és també pel tema de la «vivenda»... I, miri, des que vostès governen, des del 2017 fins al 2025, que van estar vostès governant, la taxa turística s'ha incrementat més d'un dos-cents per cent en tots els àmbits, en totes les tarifes, menys en una. Saben quina? Amb les «vivendes» d'ús turístic, que només s'ha incrementat un cent per cent. Veuen la incoherència dels seus plantejaments? Només un cent per cent; dos-cents i escaig per cent per als hotels... Escolti'm, aquesta és la incoherència. I els nostres empresaris necessiten tindre una estabilitat. Necessiten poder vendre el seu producte, i ho repeteixo, és una part importantíssima del nostre producte interior brut.

Però diuen vostès que ha sigut un model d'èxit –ho repeteixo, va ser un model d'èxit–; aquest increment no és un model d'èxit. I només fa falta anar als estudis que s'estan publicant últimament. Estudi del Banc de Bilbao, en què diu que per a la pròxima temporada, com a conseqüència directa de l'increment de la taxa, hi haurà una reducció de reserves a Catalunya entre el 3,8 per cent i el 7,1 per cent. Això ho diu el Banc de Bilbao.

Hosteltur, la patronal, està dient que ja hi han anul·lacions de reserves per a la pròxima temporada com a conseqüència de l'excés en la taxa; o sigui, s'han passat de frenada. I a més ja els hi vam dir; els hi vam dir des d'aquí que era una bestiesa posar l'entrada en vigor de la taxa a l'octubre, quan començàvem la temporada baixa. Els hi va dir la diputada Àngels Esteller des d'aquest mateix faristol, i els hi vaig dir jo: «Ho han, de corrents, ajornar.» Escolti, l'empresariat no pot estar més en aquesta situació.

I, a més, sí que li reconec que tenen una novetat amb la seva proposició de llei: és que, a més, inclouen una altra tarifa, que és als allotjaments juvenils. Als albergs juvenils els hi volen cobrar una taxa també. (*Remor de veus.*) Als albergs juvenils..., escolti, no, no, als albergs juvenils introdueixen vostè aquesta taxa. Escolti, miri, el Govern de Madrid està subvencionant a la gent jove perquè vagi als albergs juvenils. I vostès els hi volen cobrar una taxa, que és la seva..., aquest és el seu finançament singular, el de subvencionar a Madrid i després cobrar-los-hi aquí. Miri, no té sentit.

Torni..., i aquesta és una crida que des del Partit Popular fem no només a vostè, d'Esquerra Republicana, també al Govern, també als Comuns..., deixin-se d'estar d'històries, asseguin-se amb el sector –que no s'hi han assegut–, seguin amb el sector, pactin –pactin–... Sí, doncs els hi volen explicar com estan? Que estan com una moto tots; estan tots empenyadíssims amb aquesta situació, perquè a més..., no només per l'increment, sinó per la inseguretat que representa no saber quina és la situació que es produirà. Tants ajornaments, tants...; ara aquest projecte, aquesta proposició de llei; posteriorment, tenim encara el Decret 6/2025, que s'està tramitant com a projecte de llei...

Escolti'm, miri, seguim amb el sector tots i no juguem amb els ingressos de milers de famílies de Catalunya. Seguim amb el sector, pactin com es va fer el 2012 una taxa adequada que serveixi per finançar aquells serveis que produeix el turisme. I amb això tindrem una altra vegada una taxa turística que sigui un model d'èxit a Catalunya i a la resta d'Europa. Amb això portaran a la ruïna molta gent.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. ¿Se han puesto de acuerdo ya, señores de Esquerra, Junts y el PSC... –perdón–, señores de Comuns, Esquerra y el PSC? Y pregunto si se han puesto ustedes de acuerdo porque, después de ver su intervención tan crispada, debe ser que a lo mejor tenemos una nueva sorpresa de votaciones en este hemiciclo.

Y digo por eso porque han sido una detrás de otra las improvisaciones que ustedes tres han hecho, el nuevo tripartito *de facto* 3.0. Han hecho varias improvisaciones, que lo que han provocado es que, precisamente –incluso ya se ha explicado aquí–, se suspendiera la tasa, luego, otra vez otro decreto, luego otro decreto... Y resulta lo siguiente: y es que, además, fíjense, ha tenido que ir su chiringuito por excelencia, el Consejo de Garantías Estatutarias, en su Resolución 4/2025, para decir «oiga, que una materia tributaria y fiscal como esta no se puede regular por vía decreto, tienen que hacerlo ustedes por la vía ordinaria».

Y entonces, claro, resulta que hoy vienen por la vía ordinaria y por proposición de ley –proposición de ley–, es decir, que lo más lógico es que el Govern hubiera

traído aquí un proyecto de ley; lo hubiera presentado como el Govern, como trajo el decreto, pero no, lo hace como Esquerra. ¿Para qué? Supongo para que el señor Illa cuando va ahí con las patronales y a defender no sé qué, para intentar hacerse una foto al lado y decir «no, es que estos han sido los señores de Esquerra».

En fin, ustedes ya no engañan a nadie, y no engañan a nadie porque aquí ha habido una evolución, una evolución dramática y muy grave, y una evolución porque ustedes están defendiendo de manera permanente la turismofobia; una turismofobia que se capitaneaba por los señores de la CUP, de la mano de los comunistas de Comuns, y ahora la lideran los socialistas con la mano de Esquerra.

Sí, sí, usted me dice que no, pero la realidad es esa, y la realidad es esa, porque ustedes defienden ir en contra del turismo, ustedes defienden ir en contra del doce por ciento del PIB catalán, ustedes defienden ir en contra del catorce por ciento –sí, sí– de la creación de empleo que supone en Cataluña, ustedes van en contra de más de cuatrocientas mil personas que viven del turismo. Porque ustedes dicen que no con la cara, pero la realidad es que cuando hay que fomentar, proteger el turismo, ustedes se ponen con la CUP *amb el «turistes, no als meus barris»*. Ustedes se ponen allí, ¿saben por qué? Porque no los quieren, quieren sangrarles para destinar ese dinero a saber qué.

Fíjense, es que lo curioso es lo siguiente: vamos a ver, es decir, un turista que entra por el puerto o el aeropuerto que vine aquí, que crea empleo, que crea riqueza, que paga y contribuye, a este hay que sangrarlo. Ahora bien, a ese turista que viene rompiendo la puerta, que viene saltando la valla, que viene..., sí, sí, sí, que viene por la puerta de atrás, ese no es que tiene que pagar, es que se le paga. A ese se le paga (*alguns aplaudiments*), a ese se le protege y a ese se le defiende.

Usted me hace así, señora Capella, porque sabe que tengo razón, porque depende qué tipo de extranjero usted defiende y depende de qué tipo extranjero no defiende. Pero, mire, si usted, aparte de defender al extranjero ilegal, oiga, le pido una cosa: ¿Por qué no defiende a los catalanes? (*Remor de veus.*) ¿Por qué no defiende usted a los catalanes? No, no los defiende. ¿Y sabe por qué no los defiende? Le explicaré por qué.

Cuando una familia de Barcelona se quiere ir a Girona de vacaciones tiene que pagar la tasa turística, la tiene que pagar. Cuando una familia catalana se va al pueblo de al lado tiene que pagar la tasa turística. ¿Eso qué es?, ¿turismo? ¿Eso es turismo extranjero o es *turisme de casa*? Ustedes qué hacen: a pasar por caja. Pero es que ustedes, además de gravar el turismo local, gravan también al trabajador. Y explico concretamente. Un trabajador o una trabajadora que necesita pasar la noche en la ciudad, o en cualquier otro punto de Cataluña, porque se ha quedado a trabajar, ustedes les cobran la tasa turística. Y para eso el señor Albert no levanta el puño, para defender a los trabajadores, no, les saca y les... Sí, sí, sí, sí. Les pasa la Visa para eso –les pasa la Visa por eso, sí, sí. Por tanto, ustedes ya no tienen ningún tipo de credibilidad.

Miren, el turismo crea riqueza, crea empleo, crea prosperidad, crea futuro. Y, ante eso, le voy a contestar al señor del PP, porque, después de escucharlo, es que no queda más remedio. Oiga, ustedes tienen una posibilidad. Ustedes están dentro del *establishment* del Parlament de Catalunya con estos señores. A ustedes les tramitan las proposiciones de ley. Presenten ustedes una proposición de ley para derogar la tasa turística y nosotros la apoyaremos y votaremos a favor. Pero, claro, ¿saben lo que pasa?, que ustedes no están por la derogación de la tasa turística. Ustedes ¿saben por qué están? Por defenderla como hacen en Baleares. Por defenderla... Sí, sí, porque usted sabe perfectamente que esta es la única región, con Baleares, en que se paga la tasa turística. Y, por lo tanto, no venga aquí a defender el turismo, no venga a vender aquí que defiende el sector, no venga usted aquí que habla con los empresarios, cuando saben perfectamente que lo primero que piden es derogar la tasa turística. Y aquí al único partido que encuentran es a VOX.

Y para acabar, señor presidente, quiero hacer una pequeña reflexión. Creo que es importante saber dónde estamos, de dónde venimos y adónde vamos. No podemos castigar un sector tan importante como el turismo, no podemos castigar un sector fundamental para nuestra economía, pero es que tampoco podemos castigar a los miles de trabajadores que viven de ese sector, porque la tasa turística lo único que hace es encarecer ese sector y, por tanto, encarecer el puesto de trabajo y encarecer la economía. Por tanto, ustedes hoy tienen una posibilidad: seguir con esa línea turismofóbica de la CUP, de Comuns y de la extrema izquierda radical de los comunistas de Comuns o mirar hacia otro lado, a los catalanes de verdad, a los que se levantan a las cinco de la mañana y a los que quieren irse a la ciudad de al lado, porque por culpa de sus propias políticas no se pueden permitir el lujo de irse a otros países. A esos ustedes los castigan, los gravan y los maltratan.

Por tanto, nosotros hemos presentado una enmienda a la totalidad, porque defender Cataluña, defender a los catalanes es defender su futuro y su prosperidad.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Per defensar la seva esmena a la totalitat presentada té la paraula, per set minuts, pel Grup Parlamentari de Junts, la senyora Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, vicepresident. Diputats, consellera, parlem del turisme, sector que representa, potser sense que tothom se n'adoni, un dels pilars bàsics de l'economia catalana i un sector sovint criminalitzat per les esquerres més extremes i conservadores. Des de Junts no farem com altres, que critiquen el turisme des de les tertúlies –això és fàcil. El que és difícil és governar amb responsabilitat i visió, i d'això vull parlar-ne avui.

Tot comença amb els famosos decrets de la conselleria d'Economia imposats pels Comuns. Després del rebombori mediàtic i del dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, van voler rectificar. Ara bé, un cop rectificat, el Govern es troba amb uns socis de govern que els tornen a fer passar per l'adreçador i tomben el decret mantenint vigent l'anterior. I, mentrestant, el Grup d'Esquerra presenta aquesta proposició de llei. És una manera de fer que ja coneixem: filibusterisme, vetos i bloqueig a les iniciatives de l'oposició, i així no es fan les coses, així no es governa.

Per això presentem una esmena a la totalitat a la forma de procedir dels socis de govern i al fons d'aquesta proposta, una esmena a la totalitat als nyaps legislatius del tripartit, a legislar d'esquenes al sector i al món local. Aquest conjunt de normes sembla fet al dictat dels Comuns i demostra que ningú sap cap a on va. El primer problema és la improvisació. Miri, jo soc alcaldessa d'un municipi turístic, i una cosa que aprens de seguida és que la improvisació és el camí més curt cap al fracàs. I, en aquest cas, el sector turístic no vol nyaps, improvisacions, moratòries ara sí, ara no, ara esperem què diuen els Comuns... Un desgavell.

Què veiem, doncs? Decrets que es fan i es desfan, propostes que es contradiuen i, per acabar d'arrodonir el desgavell, Esquerra presenta una llei per endurir la taxa turística sense consens amb el sector ni amb el món local, com qui va posant pedaços a una roba vella i al final el que tens és un rebost normatiu, una incògnita en la tramitació i, el més preocupant, un sector turístic que representa una bona part del PIB català esperant preocupat per veure com anirà la temporada vinent. El sector, preocupat, i els ajuntaments, pendants de si poden aplicar la taxa, de quin tipus de taxa i a partir de quan.

Això no és governar, senyors del PSC, això és improvisar sobre la marxa al dictat de l'esquerra més conservadora en detriment del sector turístic i dels seus treballadors. I el pitjor és que tot això s'ha fet sense parlar amb ningú, ni amb el sector ni amb els ajuntaments: diàleg, zero. I sempre –ho heu de sentir dir–, si vols prendre una decisió que afecti el sector, primer has de parlar amb aquella gent d'aquell

sector; és de sentit totalment comú, però ja ens estan acostumant que el sentit comú d'aquesta bancada d'aquí és el menys comú de tots els sentits, i en el cas que ens toca avui parlar, brilla per la seva absència.

Estem parlant d'un dels motors econòmics d'aquest país. I vostès què fan? Posar-los pals a les rodes, fiscalitzar-lo cada vegada més i tenir una mentalitat de perseguir, quan caldria acompanyar i ajudar.

Des de Junts reivindicuem un turisme sòlid basat en el producte que s'ofereix: el preu, la proximitat, les persones i el paisatge. Governar sense criteri sobre el turisme és irresponsable. Cal gestionar aquest sector amb intel·ligència. El turisme necessita qualitat, no quantitat sense sentit. Catalunya i Barcelona han de vetllar per un desenvolupament turístic adequat i sostenible.

Ara bé, el que em preocupa, i ho dic amb franquesa, és que aquest Govern, juntament amb els partits que li donen suport, semblen més disposats a recaptar impostos del turisme que a defensar els seus interessos. I aquí no diem que sigui incompatible, al contrari; de fet, aquí nosaltres hi serem. La taxa turística és necessària, però és necessària amb el consens dels ajuntaments i del conjunt del sector, un sector que és divers, amb moltes particularitats i realitats diferents arreu de Catalunya. I en això hi coincidim també amb el propi sector, que veu raonable la seva actualització. Ara bé, el que defensem des de Junts és que aquest increment s'ha de fer amb criteri, amb diàleg i amb progressivitat. No pot ser que s'apugi d'un dia per l'altre, sense marge per adaptar-se, sense tenir en compte les realitats diferents de cada territori.

Catalunya és diversa i el nostre model turístic, també. No podem aplicar la mateixa fórmula a la Costa Brava, al Pirineu o a Barcelona. Per això demanem una aplicació gradual i progressiva i amb el consens del món local i del conjunt del sector. També alertem del desgavell que pot generar que uns municipis apliquin la taxa i d'altres no, creant distorsions i competència deslleial entre territoris i encara més incertesa pels operadors turístics.

Pel que fa a l'estacionalitat, Catalunya no és només alta i baixa temporada, és molt més complexa. Hi ha zones de muntanyes, rurals, costaneres, urbanes, i cadascuna té les seves pròpies dinàmiques. La política turística ha de tenir en compte aquesta diversitat i temporalitat diferenciada, no simplificar-la amb esquemes rígids.

Per tant, si volem que el turisme segueixi essent un dels motors de l'economia de Catalunya, hem de fer polítiques que siguin sostenibles i pensades a llarg termini. No podem jugar amb aquest sector com si fos un bé infinit, confondre'l amb els desgavells jurídics de decrets i proposicions de llei. Quan la inversió turística marxi i els treballadors busquin feina en altres sectors, potser entendrem que haurem comès un error.

Mirin, no puc estar d'acord amb alguns dels posicionaments que hem anat veient aquesta legislatura en aquesta cambra sobre el turisme, perquè hi ha una diferència abismal entre crítica constructiva i demagògia, i la demagògia sobre el turisme és precisament el que els allunya de situacions i solucions reals.

Senyors diputats, el turisme és riquesa i és ocupació; el turisme també és futur. Que ningú s'enganyi, que en aquest país, en aquesta economia sense turisme, no seríem qui som, i tapar-se els ulls davant d'aquesta realitat és enganyar-se. I la nostra responsabilitat política és defensar-ho amb claredat, perquè, en un sector amb un pes tan important com el turisme sobre el PIB, les polítiques al dictat de les extremes esquerres no els hi faran cap bé.

Moltes gràcies.

El president

A continuació poden fixar llur posició els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes a la totalitat. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat David Cid i Colomer. Per fixar la posició, aquests grups parlamentaris tindran un temps màxim de cinc minuts.

David Cid Colomer

Gràcies, president. La veritat és que és divertit escoltar els tres grups de la dreta conjuntament, perquè pràcticament costa de distingir-los, tots diuen el mateix. La primera qüestió que els he de dir és que es pronuncia «Comuns». Es poden aprendre el nom, no costa tant, no cal que facin servir tants subterfugis.

La segona és el mantra de que cal parlar amb el sector. Miri, si és que nosaltres parlem amb el sector. El que passa és que no repetim com un lloro el que diu el sector, perquè és que, quan jo els escolto parlar a vostès, repeteixen fil per randa cada un dels arguments que dona el sector –fil per randa. I amb el sector està bé parlar-hi, però també es pot tindre opinió pròpia, no? No cal que siguin només braços de fusta dels sectors econòmics del país, que és al que bàsicament es dediquen, com hem vist també en aquest cas, per exemple, amb la regulació del lloguer de temporada.

La tercera qüestió és que jo no sé en quina Catalunya viuen. Jo crec que segurament els hi costa molt baixar del cotxe oficial. Ho dic perquè quan vostès parlen, per exemple, dels treballadors catalans..., un de cada tres treballadors catalans no es pot pagar una setmana de vacances. Si és que vostès no saben ni a quina Catalunya viuen ni quina és la Catalunya dels treballadors i treballadores del seu país. És que no saben res.

L'altra qüestió que tampoc saben, perquè és que és divertit d'escoltar-los, és: sembla que a Catalunya no tinguem turisme o que el turisme, bàsicament, estigui en franca retirada del país. Miri, jo els hi donaré algunes dades, perquè és que potser vostès no les saben. Fins al mes de setembre –les dades del mes de setembre, en aquest cas, són dades del Govern català–, a Catalunya han arribat pràcticament 16 milions de turistes internacionals, la mateixa xifra que l'any passat –ha pujat només un 0,2. Però és que, l'any passat, el mateix sector que vostès representen i que sempre defensaven deia que estàvem en xifres de rècord. Per tant, bàsicament, hem estabilitzat xifres de rècord en aquest cas de visitants turistes, de visitants en aquest cas de turisme internacional. Però és que, a més a més, si agafen les dades, a dia d'avui un turista que visita el nostre país gasta una xifra de pràcticament 230 euros al dia –alguns ja parlen de 240. Són, pràcticament, setze o disset euros més que l'any passat. I aquest és el problema. El problema que tenim realment –i per això vostès estan en contra de la taxa turística, perquè representen determinats interessos del sector– és que no vol repartir. Aquest és el problema real que tenen, i vostès defensen bàsicament això. Perquè, bàsicament, el que no volen és que reparteixin allò que bàsicament arriba a Catalunya.

I mirin, sí, el turisme, evidentment, és un sector econòmic molt important, però també genera moltes externalitats, que vostès no en parlen mai. La primera, vinculada al mercat de l'habitatge. I ho sabem tots, què genera. I, per tant, nosaltres, sí, defensem que una part molt important –i aquest és l'acord a què vam arribar amb el Govern i, evidentment, el defensarem a capa i espasa–, que el vint-i-cinc per cent dels recursos que recapta la taxa turística no han d'anar a promoció, en aquest cas, de més turisme a Catalunya, que estem en xifres de rècord reconegudes pel propi sector, sinó que han d'anar destinades a polítiques d'habitatge, i això és fonamental.

Perquè, clar, vostès, que els agrada parlar molt de determinades qüestions, d'aquesta no en parlen mai. Jo els hi explicaré. Jo els hi recomano el Baix Empordà. Parlin amb els professionals, en aquest cas, per exemple, de l'Hospital de Palamós, parlin del que passa el mes d'agost: onze hores –onze hores– d'espera a les urgències de l'Hospital de Palamós. Parlin amb els professionals, perquè bàsicament és l'únic hospital del Baix Empordà que bàsicament el que fa és que dispara enormement la seva població a la temporada d'estiu. Clar, a això, no hi han de contribuir? Sí, els catalans hem de pagar els nostres impostos i, evidentment, hem de contribuir a finançar, en aquest cas, els serveis públics. Ara, els visitants que ens visiten, que arriben a Catalunya i que, per exemple, provoquen que no puguem atendre..., aquests no han de pagar. Vostès, amb aquests, cap exigència. Si jo ja els conec. Amb els *business*,

cap exigència. Ara, amb la gent treballadora, totes les exigències, i això és el que vostès representen.

Per tant, sí, el sector turístic té capacitat i, evidentment, la gent que ens visita té capacitat per contribuir més a finançar els nostres serveis públics. Perquè, bàsicament, res té a veure en aquest cas amb el preu. Si estem pràcticament amb preus de rècord. En aquest cas, per exemple, els hi posaré un exemple: la ciutat de Barcelona té rècord, en aquest cas, de preu d'habitació. Estem al voltant de cent noranta euros de mitjana per nit, i bàsicament ha anat pujant. El sector no té cap problema per anar pujant els preus de les habitacions. Torno al que deia abans, el problema és que ells no volen repartir els beneficis que genera el turístic entre tota la població del nostre país, i això és lo que vostès, bàsicament, defenseu; i aquesta és la clau de volta de tot.

I després un altre sí, nosaltres creiem que els ajuntaments de tot el país, que no són menys que la capital d'aquest país, tenen dret a posar un recàrrec bàsicament sobre la taxa turística per finançar els serveis públics. Vostès que parlen tant, parlin amb alcaldes. Mirin, els hi posaré un exemple: l'alcalde de Salou, que vostès segurament el coneixen bé, poc sospitosos de ser dels Comuns, preguntin-li què pensa de la taxa turística i per què vol la taxa turística? Pregunti's-li si els alcaldes del país volen taxa turística: l'alcalde de Viella, l'alcalde de Lloret o en aquest cas també l'alcalde de Salou.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defenseu la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé; seré breu, perquè hem tingut aquest debat moltíssimes vegades i és una mica esgotador venir aquí una vegada i una altra i presentar-los informes i presentar-los xifres i demostrar-los que hi ha certes coses que diuen totes les universitats que tenen una miqueta de reputació a nivell europeu i que no facin gaire cas.

Nosaltres votarem a favor de que es tramiti aquesta llei, però també hem reiterat que aquest discurs de la diferència respecte a territoris no té gaire sentit, perquè, en darrera instància, què volen dir? Que volen que el problema que ja tenim a Barcelona s'expandeixi per tot el país? En darrera instància, què volen dir? Que seguim repetint una vegada i una altra un mateix model?

És evident que no estem en les postures que està marcant aquí la dreta, però també és evident que Esquerra Republicana hauria de repassar una miqueta la seva història i veure que en els moments en què va tenir... –home, sí sí sí, és que ja és trist que hagi de venir jo a explicar-vos això; no em diguin que no almenys, només deixin-me explicar-los-ho. Aquí, quan Esquerra Republicana va governar, precisament, lo que havia desenvolupat eren models de turisme per a tothom i en un país que lo que tenim és un terç de la població que no pot fer vacances, que a més puja quasi al cinquanta per cent quan parlem de la població llogatera, el que no pot ser és que estiguin dient que destinarem aquesta taxa a fons del foment del turisme, millorar la competitivitat turística de Catalunya com a destinació turística.

Per què? Com a Barcelona? Mig milió d'euros a la copa Amèrica, el Real Club de Polo, el mundial de pàdel? Això m'estan dient que és lo que necessiten els catalans? O sigui, jo crec que aquest tràmit de llei ens ha de servir per posar una miqueta de seny en aquesta història.

L'única cosa en la que estem d'acord amb Junts és que han dit que s'apliqui..., clar, és desigual que s'apliqui o no s'apliqui a tots els municipis; perfecte, que s'apliqui a tots els municipis, perquè lo que volem és que sigui un dret. O la dreta espavila o deixem de dir que... O sigui, avui tothom està molt content pel Mamdani, socialista democràtic. Des del PSC fins a dalt de tot, que nosaltres clar que estem contents perquè defensem gran part del seu programa; de fet, tot el seu programa –l'hem portat a aquest plenari i hem vist com se'n reien. Doncs, llavors, estaria *molt* bé que comen-

cés a mirar també com, mentre la dreta va retallant cada vegada més llibertats, i ho fa a través de l'economia, nosaltres hauríem d'ampliar cada vegada més llibertats.

Mirin, Luz Lorenzo, treballadora que neteja hotels, deia que portava vuit anys sense vacances, que de fet tenia dies lliures i que no se'ls agafava, perquè, total, com que no podia pagar vacances, li eren igual els uns i els altres; i ja portava dos anys, tècnicament, acumulant aquestes vacances.

Estem parlant de que actualment anar a Mallorca costa igual que anar a Bali. No volem que la resta del país estigui com està Barcelona. No volem la resta del país ofegat. La gran majoria de persones que treballen a l'hostaleria són precisament les que no poden fer vacances. No em diguin que vivim del turisme. Qui viu del turisme? Hi viuen els que envien els altres a treballar, els envien sigui en qualsevol condició. Això és el que està passant. Lo que passa amb el turisme és que sagna les persones que estan allà treballant.

Acabo de mirar mentre estava allà, per posar-me menys nerviosa, quatre ofertes d'Infojobs: estem parlant de que paguen 1.900 euros bruts al mes a hostaleria. Això està allà posat. Quina és la riquesa aquesta? M'agradaria veure què farien i quant desfalcarien si cobressin 1.900 euros bruts al mes. Perquè tenim el rècord de turisme, però és que també tenim el rècord en no poder anar de vacances. Saben quins països són els que ens superen? Mirin, Romania, Hongria, Bulgària i Eslovàquia. Així estem.

Llavors, o comencem a mirar què és lo que necessita la població d'aquest país o no té cap mena de sentit anar afegint aquest tipus de taxes, perquè això, en darrera instància, lo que fa és augmentar el desconeixement que tenim com a país i la sensació de que sí que paguem uns impostos, però que mai reverteixen en nosaltres. En canvi, quan hem proposat taxes que anaven directament vinculades a la seva finalitat, com era la renda bàsica universal a la darrera legislatura, lo que sortien eren resultats a les enquestes, que..., era l'únic impost que superava el seixanta per cent de suport.

Per tant, perfecte, tramitem aquesta taxa, però que aquesta taxa no es destini a seguir alimentant un negoci que és depredador cap al seu territori. Que aquesta taxa es destini a que els catalans, tots els catalans –disculpes pels que no ho considerin–, puguin fer vacances en aquest país. Això és lo que nosaltres defensem, i de veritat que ens encantaria tenir-los al costat, i, a més, portem exemples, portem estudis, tenim Brasil i São Paulo, tenim centres de l'Argentina, on precisament qui els està pagant són els empresaris, perquè és un dret. Això hauria, no ho sé, de ressonar a alguns dels que partits que tenen una història una mica llarga, perquè precisament són models que han tingut els sindicats, que han tingut determinats partits, que van defensar les alcaldies socialistes a París en el seu moment. És lo que han defensat, de fet, tots els republicans en aquest Estat abans de que gent com la que tenim per aquí asseguda acabessin amb aquest tipus de somnis.

Llavors, crec de veritat que en comptes de emmirallar-nos en els vídeos que veiem per Twitter de campanyes a l'altra banda del món, lo que haurien d'intentar és aplicar-nos, precisament, les propostes que han defensat, perquè això és lo que ha fet que els votin. Això és lo que ha fet que hagi augmentat de nou l'electorat i que s'hagi mobilitzat l'abstenció.

I aquesta hauria de ser la tasca que hauríem de tenir en aquest Parlament durant aquesta legislatura.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Van intentar-ho per decret llei, com de costum, però el Consell de Garanties Estatutàries, en el seu dictamen, va deixar clar que la urgència i necessitat no restaven acreditades. Avui rectifiquen, no només en la forma, també en el contingut.

Primer van intentar-ho sense consensuar un mínim amb els sectors afectats, sense escoltar els seus precs ni suggeriments. Això va generar malestar i un agre debat extraparlamentari dels agents implicats, que preveïen un impacte negatiu en els seus negocis. La pressió i oposició d'aquests sectors va fer que reculeessin i ajornessin l'aplicació de les tarifes.

Avui reafirmen que l'objectiu d'aquests impostos és millorar les polítiques de sostenibilitat i invertir en infraestructures locals que es veuen afectades per l'afluència turística. Amb aquest pretext introdueixen o augmenten tipus impositius, desincentivant el turisme i reduint la competitivitat de Catalunya com a destinació; un sector ja afectat per regulacions estrictes i debilitat per una competència internacional cada cop més ferotge. No prou contents, pretenen convertir els establiments turístics en els responsables de recaptar l'impost i transferir-lo. Ja han previst compensar les petites empreses o allotjaments familiars pels costos operatius extrems que els pot suposar la burocràcia que els imposen?

Entitats com el Gremi d'Hotels de Barcelona o la Confederació Empresarial d'Hostaleria i Restauració, han demanat informes previs a l'aplicació tarifària per mirar d'analitzar el possible impacte negatiu que aquesta mesura ocasionaria en el turisme a Catalunya. I, sí, és cert que han rebaixat notablement les taxes respecte a la primera proposta, cosa que celebrem i que certifica la imprudència inicial, però no és menys cert que l'impacte de la taxa afectarà de forma desigual diferents col·lectius, perquè, independentment del seu nivell d'ingressos, els turistes hauran de pagar la mateixa taxa i això comportarà un impacte significatiu en viatgers amb pressupostos més baixos; o sigui, qui se n'acabarà ressentint majoritàriament serà el turisme intern.

Aquells establiments de zones rurals o petits negocis turístics d'interior amb menys demanda tindran poc marge per absorbir o traslladar els costos als clients, veient-se de nou penalitzats. Sembla que es regulin pensant només en els macrocomplexos.

Les esquerres ens parlen de sostenibilitat i de gestió responsable del turisme. Títols amables per designar el càstig permanent a un dels motors econòmics més importants del país, les petites empreses, autònoms i milers de famílies que en viuen, més del dotze per cent del PIB català.

Incrementar la taxa turística és intensificar l'abús fiscal i la criminalització d'un sector ja prou ofegat per obligacions i burocràcies. No entenem per què s'opta per penalitzar sectors econòmics que generen riquesa i contribueixen a l'estat del benestar en comptes de fixar impostos a la immigració il·legal i a totes aquelles entitats i ONGs que trafiquen amb persones i que contribueixen a l'efecte crida, que ens col·lapsa els serveis públics i que ens eixuga les arques.

Evidentment, Aliança Catalana votarà en contra d'aquesta proposta.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Bé; gràcies, president. Consellera, conseller, diputats, diputades, permetin-me començar amb una pregunta molt senzilla que ens estalviaria hores de debat: que aixequi la mà qui cregui que els costos del turisme els han d'assumir íntegrament els catalans i catalanes i no els visitants. Estaria bé, com a mínim, que ho reconeguéssiu si voleu ser coherents amb el que defensen en aquesta cambra.

I, sí, és com a mínim curiós observar com Junts, PP i VOX s'escandalitzen davant la idea de que els visitants facin una petita aportació, però siguem clars des del principi, perquè ningú no tergiversi si el debat: el turisme és i ha de ser una de les grans fortaleses de Catalunya, genera riquesa i genera ocupació, genera projecció internacional i és orgull de país. El turisme és bo per a Catalunya i l'hem de seguir impulsant i això és exactament el que està fent el Govern –no pas frenar el turisme–,

sinó fer-lo més competitiu, més sostenible i més resilient, fent-lo créixer en valor, no només en volum i generant que la prosperitat turística sigui compartida i no concentrada, compatible amb el benestar dels veïns i no a costa seva. I ho fa amb polítiques públiques responsables com les línies de finançament bonificat per a modernitzar els establiments turístics i amb l'estratègia també del Govern «Més Catalunya, millor turisme», que fa que el turisme contribueixi a fer de Catalunya un lloc millor per visitar i també per viure.

En termes econòmics, busquem el que els economistes anomenem una «situació Pareto superior», un model on tothom hi guanya: els visitants, el sector i els veïns que hi viuen tot l'any.

Tanmateix, és sorprenent escoltar proclames sobre «protegir el país» o «preservar el territori», mentre que es rebutja qualsevol mesura que permeti disposar dels recursos per fer-ho possible. Diputats i diputades, la coherència és també una política pública i sovint la trobem a faltar en alguns escons d'aquesta cambra (*alguns aplaudiments*).

I com sempre –com sempre–, la realitat és tossuda: l'impost turístic ja existeix i des del 2012 el turisme no ha parat de créixer. No s'ha ensorrat res, ni el sector ni l'economia ni l'atractiu de Catalunya; el que s'ensorra –i ho veiem un cop més– són els arguments catastrofistes.

Avui tenim l'oportunitat de fer un debat serè, rigorós i útil. La proposició de llei presentada per Esquerra Republicana de Catalunya enriqueix el debat, i la seva tramitació conjunta amb el projecte de llei que deriva del Decret 6/2020 del Govern, convalidat per aquesta cambra, ens permet treballar amb voluntat d'acord i d'arribar a un consens ampli, com exigeix la ciutadania.

Estem d'acord en el fons de la proposta, compartim el diagnòstic i també l'objectiu de tenir un impost turístic que garanteixi el retorn al territori, la sostenibilitat i la resposta, també, a l'impacte sobre l'habitatge. Per tant, ara caldrà continuar treballant en la forma, en el desplegament i en els mecanismes perquè aquesta eina funcioni bé i sigui justa. I aquí és on xoquem amb alguns grups que han fet de la renúncia i de l'immobilisme el seu projecte polític i, sí, torno a parlar de Junts, de PP i de VOX, perquè, siguem clars: oposar-se a una adaptació de l'impost significa carregar els costos del turisme íntegrament sobre les famílies catalanes en comptes de demanar una contribució mínimament raonable als visitants. És un model desequilibrat i vostès ho saben i el defensen.

I per respondre a aquell argument tan repetit de «los turistas se marcharán, perderemos competitividad», si us plau, fem un exercici de seriositat: dir que un turista deixarà de venir per un increment moderat de l'impost és com afirmar que algú que pot comprar-se un iPhone de 1.200 euros no el comprarà perquè la funda val nou euros. No és cap argument econòmic, és una excusa barata i tothom ho sap.

I ja que tant els agrada mirar a Europa quan els convé, fem-ho clar, fem-ho clar i fem-ho quan toca: les principals destinacions europees ja fa anys que apliquen models equivalents. Així que si Catalunya és una destinació líder –que ho és–, comportem-nos com a tal.

I diguin-me, diputats de Junts, què explicaran vostès als veïns de Ciutat Vella, de Salou o de Sitges, de quina manera pensen vostè defensar que estan al costat del país quan voten vostès al costat de VOX i del PP per bloquejar les solucions que necessita el país? Creuen vostès que això la gent no ho veu? I si a vostès qualsevol política pública que utilitzi els impostos com una eina de justícia social els hi sona a fòbia, prenguin nota i recordin, els socialistes governem per millorar el país. Menys teatre i més país.

I per tot això, votarem en contra de l'esmena a la totalitat i continuarem treballant amb mà estesa per arribar a acords amplis i útils per al conjunt de la ciutadania.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, acabat el debat, doncs, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa, presentades pels grups parlamentaris del Partit Popular de Catalunya, de VOX en Cataluña i de Junts.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

En aquest sentit, els fem avinent que, de conformitat amb l'acord de la Mesa del Parlament, escoltada la Junta de Portaveus, el 10 de juny, s'integra en una única tramitació aquesta proposició de llei i el projecte de llei pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics, de manera que el text de base dels treballs de la ponència sigui el del projecte, al qual s'hauran de dirigir, si n'hi ha, les sol·licituds d'audiència i les esmenes a l'articulat per part dels grups parlamentaris o dels diputats o diputades. Això no obsta perquè el text de la proposició figuri com a document de treball de la ponència.

Aquesta integració té efectes un cop superat aquest debat de totalitat, i comporta la renúncia a exercir la facultat de retirada de la iniciativa, establerta a l'article 127 del Reglament. La iniciativa conservarà la tramitació pel procediment d'urgència del projecte de llei.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i dos minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, el conseller d'Empresa i Treball i la consellera de Recerca i Universitats.

El president

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

Proposició de llei de les cambres oficials de comerç, indústria, serveis i navegació de Catalunya i del Consell General de les Cambres (debat de totalitat)

202-00055/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la proposició de llei de les cambres oficials de comerç, indústria, serveis i navegació de Catalunya i del Consell General de les Cambres.

En primer lloc (*remor de veus*) –silenci, si us plau–, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els grups parlamentaris proposants per un temps màxim de cinc minuts, tal com es va acordar en la darrera Junta de Portaveus.

Per tant, té la paraula en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Gràcies, president. Consellers..., conseller, diputats i diputades, representants –que esteu entrant ara– de les cambres de comerç, indústria, serveis i navegació de Catalunya, molt bona tarda a tothom.

Avui el Parlament de Catalunya fa un pas important: debatem la presa en consideració d'una proposició de llei que pot semblar tècnica, però que té una dimensió profundament política, la de reforçar les nostres institucions econòmiques i modernitzar el marc legal que ordena les cambres de comerç, indústria, serveis i navegació del nostre país.

Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, volem expressar la nostra satisfacció pel fet que aquest debat arribi al Ple sense cap esmena a la totalitat i, per tant, amb la voluntat compartida de totes les formacions de donar llum verda a la tramitació parlamentària. És un bon punt de partida.

La tramitació d'aquest text respon a la necessitat de dotar Catalunya d'una norma que reguli les cambres en el context del segle XXI. La llei catalana vigent, del 2002, ha quedat superada pel context socioeconòmic i jurídic. El nou text és fruit del treball acurat i el diàleg liderat des de les mateixes cambres amb les principals forces polítiques i amb les organitzacions empresarials i sindicals.

Les cambres de comerç són institucions que trobem en actiu a tots els països del món. A Catalunya són hereves d'institucions històriques com la Llotja de Mar i el Consolat de Mar. Formen part del nostre patrimoni institucional i alhora són una peça clau en l'economia moderna. En elles hi batega el talent emprenedor, la capacitat exportadora i la vocació de servei que caracteritza el nostre teixit productiu.

Actualment, hi han tretze cambres, de mides ben diverses, cada una adaptada al seu entorn, que constitueixen un actiu essencial per al teixit econòmic català. Als plens de les cambres hi ha més de quatre-cents empresaris i empresàries implicats com a vocals en nom d'empreses de tots els sectors d'activitat econòmica. La presència territorial de les cambres catalanes es tradueix en una xarxa de més de trenta punts de servei consolidats.

Però, com totes les institucions, les cambres necessiten adaptar-se als nous temps: a la transformació digital, a la transició verda, a les noves formes de treball i producció i a una economia global on la competitivitat es juga cada dia en innovació i amb capacitat d'internacionalitzar-se.

Aquesta proposició de llei respon justament a aquest repte, actualitzar la regulació de les cambres per dotar-les d'un marc jurídic modern, estable i útil, un marc que combini la seva autonomia amb la col·laboració lleial amb la Generalitat i amb el conjunt de les administracions públiques.

La llei reconeix les cambres com a corporacions de dret públic amb funcions consultives i de col·laboració amb les administracions públiques, i amb una autonomia econòmica i d'actuació tot i estar subjectes a la tutela de la Generalitat i a la fiscalització de la Sindicatura de Comptes.

L'objectiu principal de la llei és actualitzar i adequar la normativa catalana. Es busca dotar les cambres de seguretat jurídica, utilitat econòmica i capacitat de col·laboració institucional per tal de reforçar el desenvolupament empresarial, la competitivitat i la creació de feina, d'ocupació de qualitat.

La llei estableix adscripció universal i d'ofici de les empreses a les cambres. Totes les empreses amb activitat al territori formen part de la cambra de la demarcació sense haver de satisfer cap quota. Un sistema de finançament mixt –públic i privat–, recursos públics estables consignats als pressupostos de la Generalitat i una comptabilitat diferenciada entre activitats públiques i privades. A més, la llei preveu els plans camerals com a instruments de planificació estratègica i col·laboració.

Finalment, la llei vol definir clarament les funcions i estructura de les cambres, establir mecanismes de coordinació amb l'Administració i entre cambres, potenciar la representació dels interessos generals del teixit empresarial i reforçar el Consell General de les Cambres com a òrgan de coordinació i interlocució amb la Generalitat.

Avui obrim un camí, un camí de treball parlamentari i de diàleg amb tots els agents implicats per dotar les cambres d'un marc legal digne del segle XXI; un marc que reforci la seva autonomia, que garanteixi la seva sostenibilitat econòmica i que les situï com a instrument al servei del progrés del país.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Aca-bo. Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, volem agrair la tasca a totes les persones i entitats que han contribuït a elaborar aquesta proposta. També als grups parlamentaris, que han facilitat que avui puguem iniciar-ne el tràmit sense cap esmena a la totalitat. Aquest és el camí que ens agrada: el diàleg, la responsabilitat i la construcció compartida. Perquè, si sumem esforços, posem l'interès general per davant dels interessos de part, podrem continuar fent de Catalunya un país de progrés, d'oportunitats i de confiança en el futur de tots i totes.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, president. Presidents, presidenta, benvinguts a aquest Ple del Parlament. Membres de la cambra, amics amb els que hem compartit un parell d'anys molt intensos, i on vam començar, eh?, el que avui portem a aquest Ple, a redactar una nova llei de cambres, que, com tots sabem, feia molt de temps que calia que es portés.

Ja ho ha dit la Conchi, la companya socialista: tenim tretze cambres a Catalunya, trenta punts de venda, dos-cents tècnics experts en el món empresarial i econòmic, i fins a quatre-cents empresaris, amb la seva experiència, amb tot el seu coneixement sobre el món econòmic i empresarial, que fan de les cambres de comerç una institució única, única a Catalunya i, de fet, única al món.

I avui, finalment, ja la tenim aquí, eh?, tenim un nou text de llei de cambres, un text llargament reclamat, consensuat entre les tretze cambres –i això crec que és molt important– i també entre els principals grups parlamentaris d'aquesta cambra. Per tant, hem de dir que esperem que tingui un recorregut diguem-ne planer, eh?

La llei que avui debatrem, doncs, substitueix la 14/2002, que ha estat vigent fins a vint anys, i s'emmarca dins del sistema cameral amb la Llei bàsica 4/2014, que preveia que en un any s'havien d'aprovar les lleis a tots els parlaments de l'Estat espanyol, i en portem onze i tot just ara entra al Parlament.

Hem aprovat que fos per procediment d'urgència. Pensem que això farà que, evidentment, vagi molt més ràpid, i, a més a més, com que no hi ha esmenes a la totalitat, almenys pensem que això ho podrem fer d'una forma ràpida.

He de dir que des de Junts per Catalunya ens agradaria que poguéssim legislar sobre cambres d'un estat independent i que es permetés reformular el seu paper més enllà del que la llei bàsica espanyola avui permet. De fet, altres països que tenen cambres –pràcticament tots, al món– van molt més enllà del que va l'Estat espanyol. Per exemple, gestionen les grans infraestructures, com ports i aeroports, o els sistemes de patents, o la gestió integral de la formació professional dual. I tenen pressupostos molt més elevats que els que tenim aquí: per exemple, Munich, 200 milions d'euros; Barcelona, amb prou feines arriba als 30 milions.

En tot cas, pensem que aquesta llei sí que incorpora millores, fa un salt endavant, i, bàsicament, en quatre eixos que considerem importants. Primer: reforça el caràcter institucional i públic de les cambres, que representen l'interès general del comerç, de la indústria, de la navegació i els serveis, diferenciant-les clarament de les funcions de les patronals. Les cambres seran òrgans consultius preceptius de la Generalitat en qualsevol norma que afecti l'activitat econòmica.

Segon punt: estableix un model de finançament estable i dual, per una part, pública, per cobrir, a partir dels pressupostos de la Generalitat, aquelles funcions públi-

ques, i una part privada, d'acord amb els serveis que ofereixin les pròpies cambres, i això ha de donar sostenibilitat i independència després d'una dècada de precarietat, després que el Govern Zapatero es carregués el recurs cameral el 2010 sense aportar una solució. Aquell fet va suposar que, per exemple, Barcelona passés de més de 50 milions d'euros a 15 d'un any per un altre. Ara amb prou feines arriba als 30, com dèiem.

Tercer punt: defineix amb claredat les funcions públiques i permet que es signin convenis de col·laboració i contractes programa en diverses matèries –les que he dit abans: la finestra única empresarial, infraestructures, etcètera.

I quart: crea els plans camerals quadriennals, un instrument de planificació estratègica per coordinar totes les cambres del país sota la direcció del Consell General de Cambres de Catalunya, que esdevé l'interlocutor únic davant la societat.

En definitiva, aquesta llei situa les cambres catalanes com una eina de país al servei de les empreses i de l'interès general, una veu col·lectiva del món econòmic català des de la seva fundació, de la primera, el 1886, però que beu de la Junta de Comerç i beu del Consolat de Mar. Per tant, pràcticament set segles ininterromputs de suport en l'àmbit econòmic català. Per tant, les cambres són institucions especials. He dit que n'hi havia tretze a Catalunya, però n'hi ha tretze mil al món; hi ha un club de cambres, eh?, hi han convenis, hi han institucions, etcètera.

I el que hem de dir és que la clau d'aquesta llei serà el finançament, sobretot. Cal garantir un finançament públic estable i suficient perquè les cambres puguin exercir amb eficàcia les seves funcions d'interès general i de col·laboració amb l'Administració.

Si no som capaços d'aprovar aquesta llei amb un finançament que els hi asseguri el futur, no anirem bé. Esperem que això sigui una realitat i que d'alguna manera cap cambra s'hagi de plantejar un tancament, com ha passat en altres llocs, o que no puguin exercir les funcions per les quals s'ha definit aquesta llei.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Moltes gràcies, president. Conseller, representants de les cambres, diputades i diputats, jo crec que ens hem de felicitar pel dia d'avui. Em sembla que és un dia molt rellevant –ho deien els diputats que m'han precedit–, és un dia important pel que fem, pel que aprovem o pel que comencem la seva tramitació, tan esperada, com també pel com, especialment pel que fa referència al consens, a un consens amb les tretze cambres. I també amb un diàleg amb patronals i sindicats, que segur que es mantindrà en aquest temps, per fer un text robust, sòlid i que sigui útil per totes les cambres del nostre país i, per tant, també pel conjunt de l'economia catalana. I també, per tant, un consens que estem convençuts que es produirà al Parlament de Catalunya, per acabar de reforçar aquesta aliança que suposa aquesta llei.

Vull felicitar el Govern anterior i l'actual per haver mantingut aquest diàleg amb les cambres per fer-ho possible i a l'equip del president Santacreu i de tot el seu equip i de totes les cambres per aquest consens i per aquest treball.

Una primera reflexió: són tretze, ja vol dir alguna cosa que ens fa una mica diferents en aquest país, el nostre no és un país només d'una ciutat; és un país en el que tretze territoris, i tants d'altres, tenen una fortalesa econòmica i pròpia molt rellevant. Tenen una història, tenen una tradició i això s'expressa en l'àmbit econòmic, sense cap mena de dubte, però també cultural, social, etcètera. Parlem i recordem caixes, amb associacions d'empresaris, cambres i una activitat econòmica vibrant al conjunt del país, que és el que ens fa tan forts i ser un país travat i molt travat econòmicament.

I això és un missatge que s'ha de mantenir, que també és un missatge a enviar al conjunt de la societat. Aquesta fortalesa que ve d'aquesta diversitat i d'aquesta pluralitat al conjunt de territoris d'activitat econòmica l'hem de preservar, l'hem de mantenir, l'hem de reforçar, l'hem d'impulsar. I estic segur que la presència i l'enfortiment de les cambres, cadascuna d'elles, és una manera molt útil de fer-ho.

La segona reflexió és que és una llei necessària. Ho deia el diputat Canadell: és una adaptació a una llei que nosaltres voldríem que no haguéssim d'adaptar-nos, perquè féssim la pròpia del nostre estat. Però en aquest sentit, des del 14 hi ha una llei d'àmbit estatal a la qual ens hem d'adaptar i des d'aquest punt de vista era necessari. Però també era important adaptar-la a les necessitats i a les realitats que com a cambres teniu: la vostra representació de l'economia catalana i dels interessos de la indústria, el comerç, la navegació i els serveis tan diversos i tan plurals; també com a òrgan consultiu, com a òrgan de col·laboració amb l'Administració i d'impuls a través dels plans camerals de suport a l'activitat econòmica i a l'activitat empresarial de les empreses del nostre país. I també, doncs, per garantir-vos un finançament i una capacitat de poder fer aquesta feina en condicions; en condicions, que han estat molt minvades els darrers anys com a conseqüència del que també el diputat Canadell ha comentat.

Són realitats econòmiques diverses, però que, a més, venen de molt lluny. Estem parlant de que gairebé totes van estar constituïdes a finals del segle XIX, però que ja venien i eren hereves d'una tradició en algun cas que ve des de l'edat mitjana. Que això expressa i és l'expressió nítida i clara de quina és la nostra tradició com a país, d'un país carregat d'emprenedoria, d'emprenedors; d'aquesta vocació internacional i de projecció internacional del nostre país, d'obertura al món, i també d'una aliança que hem de mantenir entre l'emprenedoria, les persones que tenen iniciativa, ganes i empena per tirar endavant empreses; els treballadors, que també han estat fonamentals i són fonamentals en la construcció i la solidesa de l'economia del nostre país, i l'Administració, que ha de ser un agent facilitador i impulsor de l'activitat econòmica.

En aquest sentit, els volia agrair, doncs, el treball que fan; no a aquesta llei, sinó el treball que fan cada dia al servei de l'activitat econòmica. Crec que el país és deutor d'aquest passat empenedor i de les organitzacions que vostès representen. I en aquest sentit, la llei ha de servir per ajudar a que puguin treballar en millors condicions, amb aquesta aliança amb les administracions, amb el conjunt del teixit empresarial, que són empreses i treballadors, per fer, doncs això, un país encara més pròsper i econòmicament més solvent.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, per presentar la proposició de llei, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, representants de les cambres que avui ens acompanyen i que són els impulsors d'aquesta proposició de llei que avui substanciarem; una proposició de llei molt rellevant per al teixit econòmic de Catalunya. Una llei que actualitza, modernitza i, a més a més, consolida el paper de les cambres oficials d'indústria, serveis i navegació de Catalunya i del seu consell general com a institucions públiques essencialment al servei de les empreses.

Aquesta llei respon a la necessitat d'adequar el marc normatiu de Catalunya al marc de l'Estat, però ho fa, a més a més, modernitzant-lo, amb una visió adaptada als nous reptes de la nostra economia com són la competitivitat, la internacionalització, la transformació digital, la sostenibilitat i la formació.

Vull destacar el paper històric de les cambres de comerç, que són institucions amb una llarga tradició a Catalunya. Recordem que són hereves de la Llotja de Mar,

del Consolat del Mar, de la Junta de Comerç, institucions que van contribuir decisivament a que Catalunya fos una regió oberta al comerç, a la innovació i amb molta projecció internacional.

Per tant, formen part d'una xarxa de proximitat i al servei dels municipis, de les professions, de les empreses, que moltes d'elles estan implicades en la seva governança. I, per tant, des d'aquí el seu gran reconeixement i coneixement del que és tot el teixit productiu. Aquesta capitalitat territorial i aquest esperit al servei del nou actiu quant al que és la competitivitat, considerem que és cabdal a l'hora de ser un motor de competitivitat per a les nostres empreses.

Les cambres, com a corporacions de dret públic, tenen una missió molt clara de representar, promoure i defensar els interessos generals de les empreses, la indústria, els serveis, i, per tant, donar aquest impuls tan necessari en un moment en el que hi han grans reptes de transició digital, de transició ecològica, d'actualització del que és tot el teixit productiu a tots els reptes geoestratègics del món. I, per tant, aquí les cambres fan un paper fonamental.

Per tant, destacaria des del Grup Popular tres objectius molt importants. Per una banda, dotar les cambres d'un marc jurídic clar, estable i modern que defineixi les seves funcions, les competències, els seus instruments de planificació i col·laboració com són els plans camerals. Una altra funció molt important, de sostenibilitat econòmica, amb un model de finançament dual, públic i privat, que asseguri els recursos estables perquè puguin fer i desenvolupar les seves funcions tan importants, com deia, per al teixit econòmic a Catalunya. I reforçar la coordinació i la cooperació institucionals entre les cambres, entre les administracions. I també donar tot el suport a aproximar les polítiques a les empreses, especialment a les petites i mitjanes empreses.

Vull destacar la lleialtat institucional, clau per al desenvolupament de l'economia i de les pròpies empreses. Especialment en un moment de grans transicions i transformacions del que és l'economia en general, les cambres ajuden a moltes empreses a internacionalitzar i a entendre també el context geopolític en el que avui s'està vivint. La seva experiència i la seva presència són un canal molt important per portar a terme tota aquesta lleialtat i aquest treball institucional.

I, per altra banda, un dels valors centrals és que les cambres no substitueixen ningú, sinó que les cambres cooperen amb el Govern, amb els ajuntaments. I com a òrgan consultiu també de la Generalitat, tenen un paper fonamental a desenvolupar per crear ocupació, per millorar la productivitat, impulsar la innovació i reforçar la cohesió territorial també, no?

El Consell de Cambres de Catalunya entenem que jugarà, en aquest sentit, un paper molt important com a clau d'òrgan de coordinació i representació conjunta.

En definitiva, la llei que avui iniciem els seus tràmits, i que després seguirà la tramitació parlamentària, organitzarà, millorarà i enfortirà la xarxa d'institucions dins de tot el que són les cambres amb la resta d'institucions de Catalunya; donarà seguretat jurídica, estabilitat financera, instruments de planificació i estratègia a les cambres. Aquest finançament, també, publicoprivat, tan necessari perquè les cambres tinguin el finançament adequat per poder desenvolupar les seves funcions. I, en aquest sentit, creiem que aquestes missions que s'incorporen a aquesta llei, i que treballarem en ponència, reforçaran la nostra economia, el nostre teixit empresarial, la nostra confiança i també la capacitat d'atreure talent, de millorar totes les formacions professionals i, en definitiva, enfortirà el teixit de Catalunya i, les cambres, el seu paper fonamental a l'hora de ser motor d'aquest desenvolupament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Atès que no s'hi han presentat esmenes a la totalitat, tot seguit obrim un torn perquè els grups parlamentaris que no en son els propo-

nents, es puguin posicionar. I en primer terme, per tal de posicionar-se, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Teniendo en cuenta la necesidad de esta ley, teniendo en cuenta que efectivamente vamos muy tarde y se tiene que dar, evidentemente, pie a esa actualización normativa, vamos a hacer una intervención algo más jurídica.

Por eso, empezaré mi intervención planteando una cuestión que espero que se pueda resolver a lo largo de esta tarde. ¿Cuál es la naturaleza jurídica de las cámaras de comercio catalanas, señor Canadell? Y ligada a esta, una segunda: ¿Qué servicios prestados son realmente servicios públicos y cuáles son actividades comerciales privadas? Porque de la respuesta a esta pregunta depende todo, especialmente qué puede ser financiado con dinero público o qué debe autofinanciarse en el mercado, y cuál es el límite infranqueable entre lo legítimo e institucional y lo que constituirá una ayuda de estado ilegal.

Comenzaré por lo más evidente. La Ley 4/2014 establece en su disposición transitoria primera que las comunidades autónomas debían adoptar su normativa antes del 31 de enero de 2015. Es decir, vamos, diez años tarde –diez años. Este incumplimiento tiene consecuencias reales, que son que las cámaras catalanas han operado en un vacío normativo que ha generado ambigüedad competencial, debilidad institucional y, lo más grave, inseguridad jurídica sobre qué pueden hacer, cómo pueden financiarse y si sus actos son legales o no.

Por eso, esta proposición de ley es necesaria, pero debe ser rigurosa. Esta proposición de ley consolida la naturaleza de las cámaras como corporaciones de derecho público autónomas; no como organismos administrativos dependientes. Pero una corporación de derecho público no es un organismo administrativo, y esa diferencia jurídica es determinante para la financiación.

Una corporación de derecho público tiene dos naturalezas simultáneas: una naturaleza pública, porque las cámaras son corporaciones de derecho público, y la proposición lo reconoce. Y, por tanto, efectivamente, actúan como representantes de los intereses generales del sector empresarial: ejecutan funciones que tienen relevancia institucional, como la defensa de derechos empresariales, diálogo con las administraciones públicas y promoción de políticas de competitividad.

Pero aquí está la cuestión incómoda, que es su naturaleza privada en sus actividades comerciales, ya que las cámaras no solo actúan como corporaciones, sino que también prestan servicios comerciales al mercado, como viene a ser, pues, asesoría, formación, mediación, certificación, que son servicios que compiten directamente con el mercado y con la oferta privada. La norma no aclara cuál es el perímetro exacto entre una cosa u otra. Y aquí es donde la ley debe ser precisamente quirúrgica para dejar claro y separar lo público de lo privado.

Pero no se queda ahí. La internacionalización empresarial y la duplicidad de representación es un riesgo, porque la proposición permite que las cámaras catalanas actúen en promoción de la internacionalización empresarial mediante lo que dicen ellos «mecanismos de cooperación con entidades externas». Es decir, se pretende invadir la competencia de la Cámara de Comercio de España, que es a la que por ley se le atribuye la representación ante organismos internacionales como la Cámara de Comercio Internacional y la negociación con homólogos en otros países.

Si las cámaras catalanas actúan en internacionalización de forma autónoma y sin coordinación explícita, creamos duplicidad institucional, que no beneficia al empresario, justamente al contrario, porque lo fragmenta y crea inseguridad jurídica.

VOX apuesta porque el Consell General de Cambres actúe como un órgano de preparación de proposiciones catalanas internas para elevar al Consejo Superior, pero siempre con la debida coordinación.

El projecte estableix que les càmaraes se financien mitjançant convenis plurianuals amb la Generalitat. Bé, som conscients que després de la supressió de la cuota cameral obligatòria en l'any 2010 era inevitable buscar fonts de finançament. Correcte. Però fixem-nos: en el moment –i això el senyor Canadell ho sap molt bé– que una càmera depengui directament i exclusivament de la finançament pública perdrà la seva autonomia i independència. I, per tant, ja sabem el que hi ha darrere d'això, o el que se pretén, o el que van pretendre alguns i van executar, que és tenir un aparell més de control per part dels socialistes i separatistes per implantar la seva ideologia rupturista del fracàs i de la misèria.

Som conscients de que aquesta reforma era inevitable, perquè la vigència d'un buit normatiu d'una dècada és jurídicament inevitable, és insostenible. I, per tant, no presentem enmienda a la totalitat, no hem presentat enmienda a la totalitat, però sí presentarem les objeccions plantejades com enmiendes a l'article, perquè, insisteixo, ha de quedar molt clar què és el servei privat que executen les càmaraes i què és el servei públic, que això sí que s'ha de finançar, s'ha de subvencionar i s'ha de aportar, però sempre i quan respectant la competència, que és legal.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comú, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I bona tarda a totes i a tots, conseller, i a la resta de persones responsables de les cambres que avui són presents. A veure, avui parlem d'una llei important, val la pena que ho diguem. Parlem d'un pilar institucional del nostre sistema econòmic, que sovint ha estat invisible pel debat públic però que sabem que ha estat molt important en el seu funcionament, com són les cambres de comerç. S'ha dit ja, les cambres són, sense dubte, institucions amb història, amb presència territorial i amb una capacitat d'influència important, però també institucions que en ocasions han funcionat amb una lògica poc transparent, lluny dels interessos del teixit econòmic més vulnerable.

Per això diem que aquesta no és una llei menor. És una llei que incideix sobre una part de la nostra arquitectura institucional econòmica. Els comuns no hem subscrit a aquesta proposta de llei perquè considerem que la proposta inicial presenta mancances importants pel que fa a la governança democràtica, el control públic i la condicionalitat dels recursos públics. Per això, tot i valorar positivament que s'obri el debat parlamentari, no podem avalar amb la nostra signatura una iniciativa legislativa que, en la seva versió inicial si més no, no assegurava prou la vocació de servei públic que han de tenir aquestes institucions.

Des dels comuns ens impliquem en la llei amb una actitud clara, constructiva, propositiva, exigent. Ho diem des del primer moment: compartim la necessitat d'actualitzar el marc legal de les cambres i d'establir una base estable per als plans camerals. Però també diem que no acceptem una llei que mantingui algunes lògiques poc transparents i corporatives del passat.

Per això, presentem esmenes que estructurarem en tres grans blocs, que expresen la nostra mirada sobre com haurien de ser les cambres del segle XXI. El primer gran canvi que proposem és en la governança. Les cambres són corporacions de dret públic, però les seves dinàmiques internes han estat sovint endogàmiques i tancades a la participació real del teixit empresarial. Per això, reclamem una governança democràtica i plural. Que els òrgans directius siguin escollits amb garanties reals de participació de les pimes, els autònoms i les cooperatives; que hi hagi paritat de gènere en tots els òrgans de govern; que es limitin els mandats i s'evitin portes giratòries entre interessos privats i funcions públiques. Proposarem també codis ètics

obligatoris, publicació d'agendes institucionals, registres públics de grups d'interès, traçabilitat de les reunions i contractació pública en obert. Dèiem, primer, la governança.

El segon bloc d'esmenes es dirigiran a la finalitat última de les cambres. Quins serveis ofereixen? A qui? I amb quin impacte? El nostre país no pot permetre's unes cambres que només giren al voltant de les grans empreses, com si aquestes fossin l'únic interlocutor vàlid. Les cambres han d'estar al servei de les pimes, dels autònoms i de l'economia social i solidària, que representa més del noranta-vuit per cent del teixit productiu. Proposem, doncs, que les cambres estiguin obligades a garantir serveis a tot el territori, també a les comarques sense capitalitat econòmica, als municipis mitjans i als polígons industrials; que s'estableixin indicadors de cobertura territorial, d'equilibri entre demarcacions i d'impacte real dels serveis prestats. Així mateix, que les cambres treballin en concertació amb els agents socials, el món local i el sistema universitari per garantir que els serveis i les polítiques que desenvolupin estiguin alineats amb les necessitats reals del territori i no amb les agendes del despatx.

Dèiem, primer, governança; segon, la finalitat, i el tercer eix és potser el més rellevant des del punt de vista polític: els recursos públics no poden ser incondicionals. Cap institució que rep diners públics pot quedar al marge del principi de control democràtic i eficàcia social. Per això, proposem que els plans camerals s'estructurin com a convenis programa amb objectius clars, indicadors mesurables, calendaris d'execució i avaluació externa. També demanem que cada euro públic estigui subjecte a condicions de retorn social i ambiental, que els serveis promoguin la digitalització sostenible, la transició energètica, l'eficiència productiva, la millora de les condicions laborals i la lluita contra la precarietat.

Tindrem temps, doncs, de debatre en ponència les nostres propostes a aquesta llei que, com he dit, és una llei important per al país, i ho reitero. Les cambres van néixer per impulsar el comerç i la indústria en un context completament diferent del d'avui. Ara demanem que evolucionin, que assumeixin que si tenen funcions públiques i reben recursos públics han de rendir comptes davant de la ciutadania; que siguin eines útils per a la transformació del nostre model productiu; que redistribueixin oportunitats al territori; que posin les pimes i els autònoms al centre; que col·laborin amb la transició ecològica i digital, i que respectin les regles de la democràcia i del servei públic. Volem una economia arrelada, cooperativa, transparent i justa i volem institucions que hi contribueixin.

Més democràcia, més servei públic, més país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Molt breu. Nosaltres votarem en contra d'aquesta llei i, en tot cas, sí que participarem de tot el seu procés d'esmenes. Voldríem destacar que, quan es diu que les corporacions de comerciants, industrials i naviliers tenen una llarga tradició a Catalunya, cosa que també ha ressenyat la diputada del PP, moltes vegades... –respecte a la seva importància històrica–, moltes vegades s'hauria de tenir en compte que en masses ocasions no ha sigut una tradició massa afortunada. S'han promogut moltes voltes, des d'aquestes institucions, idees clarament reaccionàries, moltes vegades contra les millores que plantejava la classe treballadora a favor de la repressió del moviment obrer, *pelotazos* urbanístics, intervencions en eleccions democràtiques, etcètera.

I aquesta tradició, precisament, no hauria de continuar i creiem que aquest hauria de ser el *leitmotiv* d'aquesta llei, a part d'adequar-se als marcs jurídics que pretenuem respectar de l'Estat espanyol. En aquest sentit, hem vist no fa gaires mesos diferents cambres de comerç defensant..., per exemple, com ha fet la Cambra de

Comerç d'Indústria de Sabadell, en contra de la reducció de la jornada laboral. La Cambra de Comerç de Valls parlant de l'absentisme laboral, en comptes d'abordar la gran problemàtica que tenim avui, que és la gran majoria de la gent assistint amb problemes de salut a la seva feina, com han demostrat moltes voltes –i també en intervencions en aquest Parlament i en comissió de treball– diferents organitzacions relacionades amb la salut.

Les cambres de comerç també van criminalitzar, per exemple, les protestes que es van donar amb l'empresonament de Pablo Hasél d'una manera molt decidida i, de fet, amb una intervenció bastant directa respecte del Govern que just començava, a la darrera legislatura. Llavors, en aquest sentit, creiem que seria just dir que no s'està defensant massa vegades lo que parlem, que seria un interès general; perquè un interès general també seria dir que hi ha una persona a la presó per dir que el rei és un lladre, és a dir, per narrar una realitat..., hauria de ser també important.

En aquest sentit, creiem que si realment han de ser cambres que tinguin en compte el conjunt dels interessos generals..., i això vol dir sí al petit comerç, sí a la mitjana empresa, sí als autònoms, però també al conjunt de la societat que fan que això es sostingui. Vol dir que haurien de ser una mica més que una qüestió corporativa, perquè si és purament per interessos corporatius, considerem que no hi hauria d'haver cap mena de finançament públic en aquest sentit.

I hi ha un altre problema, per tant, en aquest concepte de tot això que són institucions i que aquesta llei repeteix fins a la sacietat que treballen per a l'interès general. Com hem dit masses vegades, es treballa per interessos que són privats i particulars, d'empresaris petits, mitjans o grans. I això ho observem en el fet que aquells que tenen dret a vot en la governança d'aquestes institucions són només els empresaris. No ens sembla adequat que aquesta defensa d'interessos particulars es faci amb diners públics. I aquesta és la principal raó realment per la que votarem en contra. No haurien d'anar, des de la nostra premissa, diners públics a aquestes organitzacions si no treballen de forma efectiva per l'interès general. Ara bé, creiem que en el diàleg ens podem trobar tots i que hi haurà un llarg procés perquè així sigui.

I, finalment, només dir que ja a l'anterior legislatura vam presentar una proposta de resolució que, en aquest cas, anava dirigida a les cambres de propietat, en la que parlàvem de la importància de certes coses que ja han sortit en diferents intervencions, que és la importància de la governança democràtica, de la transparència i de què passa amb uns recursos públics que moltes voltes estan anant a intervencions de caràcter privat.

En aquest sentit, és important l'auditoria de les cambres, la fiscalització i el rendiment de comptes i, per tant, també aquesta comprensió d'un interès públic que hauria d'anar més enllà d'una idea purament econòmica i que massa voltes només s'assembla a teologia econòmica.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Rere les cambres, hi ha milers d'empreses, autònoms, petits negocis i professionals que esperen que l'Administració els faci costat i abanderi els seus interessos. Defensar les reivindicacions de tots ells és defensar l'interès i el bé general de Catalunya, una nació que s'ha fonamentat sempre en l'emprenedoria i la cultura de l'esforç i del treball. El món empresarial i el de serveis han mutat considerablement els darrers anys. La digitalització, la internacionalització, la sostenibilitat, la nova logística i el canvi de models productius són incorporacions de darrera hora que calia recollir. Amb aquesta llei es reforça institucionalment Catalunya i es consolida el suport al seu creixement social i econòmic. Trobarem finalment definits els instru-

ments de col·laboració i de representació que permetran perfilar la relació entre cambres i administracions públiques.

El text reconeix les cambres com a òrgans consultius que representen, promouen i defensen els interessos generals del comerç, la indústria, la navegació i els serveis, un rol que es materialitzarà via comissions i grups de treball. Així mateix, es promouran plans camerals destinats a incentivar el desenvolupament empresarial en col·laboració amb les administracions públiques. La llei preveu un model de finançament amb aportacions públiques progressives a aquests plans de 3 milions per al 2026, 5 milions per al 2027 i 7 milions per al 2028. Tant de bo poguéssim afegir-hi els 167 milions que es van perdre en la DGAIA, eh?, aquí segur que farien més profit.

En qualsevol cas, aquesta llei de cambres permetrà que desenvolupin amb garanties la missió històrica que els va ser encomanada, la de representar fidelment els interessos generals de l'economia, atenent les necessitats de les empreses i col·laborant freqüentment amb el sector públic. Aquest impuls millorarà la prestació de serveis en àmbits tan diversos com la sostenibilitat, la innovació o l'economia digital. És una llei que compta amb el consens de les tretze cambres catalanes i amb el sector empresarial i que, evidentment, Aliança Catalana subscriurà, entre moltes altres raons, perquè dota de seguretat jurídica i aporta confiança a les empreses, que es veuran acompanyades a l'hora d'afrontar els reptes i necessitats actuals. El text és una aliança entre cambres i administracions i esperem de cor que aquesta llei contribueixi a frenar el desgast profund en la confiança del teixit empresarial vers les institucions.

Al capdavant, ja podem anar aprovant marcs legals i documents varis, que si l'entorn econòmic és asfixiant, la fiscalitat abusiva i les normatives cada cop més estrictes i complexes, les empreses i comerços s'encongiran en comptes d'innovar i créixer. Seria pertinent que, en paral·lel a l'aprovació d'aquesta llei, l'Administració deixés de tractar l'empresa catalana com un sospitós a qui controlar i penalitzar. Mentre tinguem governs obsessionats a aplicar les directrius globals de l'Agenda 2030 i governs dependents de l'extrema esquerra, que percep l'empresa privada com l'enemic número u a abatre, no ens en sortirem.

Liderem el rànquing en pressió fiscal, però som a la cua en inversió pel que fa a l'Estat espanyol. Sota les directrius polítiques espanyoles, sota el saqueig fiscal estructural i crònic, no prosperarem ni assolirem els marges de competitivitat que per mèrit propi ens pertocarien. Avui assolim una fita important, certament, però no n'hi ha pas prou. Cal continuar avançant. I en el camí del seny i l'ordre, avançar equival a abolir els impostos verds i els que penalitzen l'estalvi i l'esforç. Cap aquí cal anar i cap aquí anem.

Enhorabona a les cambres i molts ànims en la seva tasca.

El president

Abans d'acabar aquest debat voldria, en nom del conjunt de la cambra, donar la benvinguda i agrair la seva presència en el debat de totalitat d'aquesta iniciativa al president de la Cambra de Girona, al president de la Cambra de Lleida, a la presidenta de la Cambra de Manresa, al president de la Cambra de Sant Feliu de Guíxols i al president de la Cambra de Terrassa i a totes les persones de les cambres que els han acompanyat.

Acabat el debat, i atès que no s'hi ha presentat cap esmena a la totalitat, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Interpel·lació al Govern sobre la internacionalització en el sistema de coneixement, recerca i transferència

300-00202/15

El setè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la internacionalització en el sistema de coneixement, recerca i transferència. És presentada pel

Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor David González Chanca.

(Remor de veus.) Si us plau, si poden..., les persones del públic, si poden anar sortint amb la màxima diligència i en silenci, els ho agrairem.

Té la paraula, senyor diputat.

David González Chanca

Moltes gràcies, president. Molt bona tarda a tots i totes, diputats i diputades. Molt bona tarda, consellera Montserrat. Avui portem al Parlament de Catalunya aquesta proposta d'interpellació per conèixer i avaluar el nostre sistema de coneixement català. Els resultats, de fet, d'aquest sistema de coneixement; uns resultats que, segons el nostre parer, són el fruit de tenir un full de ruta clar sobre la Catalunya que volem i el camí que cal seguir per aconseguir que siguem més pròspers econòmicament i socialment.

El president Illa ho va deixar molt clar, de fet, durant el debat de política general de fa unes setmanes, on va dir literalment que si volem parlar de potenciar totes les capacitats del país, hem de posar la mirada en la ciència, en la recerca i en el coneixement.

En aquest sentit, el seu Departament de Recerca i Universitats, consellera, ha assolit tres fites importantíssimes, clau per situar-nos al capdavant a nivell internacional respecte a aquest tema. En primer lloc, amb la inauguració del Fraunhofer Cat, un programa que ha marcat una fita en la promoció d'un camp emergent importantíssim que combina la teràpia i el diagnòstic per oferir tractaments personalitzats a cada pacient que ho necessita. Situat al parc científic de la Universitat de Barcelona, aquest programa Fraunhofer actua com a pont entre els laboratoris de recerca, els centres de salut i la indústria biotecnològica, amb la importància que tenen. El que es pretén és desenvolupar tecnologies innovadores que han de poder ajudar al diagnòstic, pronòstic i selecció de teràpies per facilitar la medicina de precisió, la medicina de major qualitat.

Ho dic clar i català, perquè es pugui entendre: estem parlant d'un projecte que pot curar malalties; estem parlant d'un projecte que pot salvar vides i que ho pot fer aquí, a Catalunya. Parlem d'accelerar la translació de les investigacions científiques que es realitzen en solucions mèdiques que recreen els nostres sanitaris en els nostres CAPs i en els nostres hospitals públics, que curen la gent que ho necessita quan malauradament la salut ens falla.

A més a més, la implementació d'aquest model de recerca aplicada importantíssim implica la participació de diferents agents socials de tot el territori, evidentment, en les universitats públiques de Catalunya, amb el protagonisme clau que tenen per generar prosperitat compartida.

Segons els estudis, aquest tipus de recerca aplicada és un model d'èxit que afecta de forma important el PIB, ja que per cada euro de finançament públic que s'inverteix s'acaben recuperant divuit euros de guany.

A Catalunya, afortunadament, després de molt de temps, de molta feina i de molt treball, tenim el territori amb la major densitat d'empreses farmacèutiques i biotecnològiques del sud d'Europa, i això ens permet gaudir d'un ecosistema del coneixement que és únic per poder desenvolupar programes com el Fraunhofer.

Barcelona i Catalunya tenen l'oportunitat per esdevenir el centre neuràlgic de la bioenginyeria mèdica d'Europa. I aquesta és una fita que hem de saber aprofitar, pel benefici que ens pot comportar, però també per l'obligació de no perdre una oportunitat que, sens dubte, és històrica.

Ens proposem atreure talent científic i tecnològic, potenciar la transferència de coneixement entre el sector acadèmic i empresarial i posar tota la recerca al servei de les persones, millorant el seu benestar.

I en la línia, precisament, de conjugar desenvolupament econòmic i el benestar social tan important, la segona fita assolida ha estat l'anunci que fa unes setmanes es va realitzar de la construcció de l'edifici de medicina de precisió; de fet, a pocs metres d'aquí, del Parlament de Catalunya, a Barcelona, per seguir consolidant la capital de Catalunya com un *hub* internacional en aquest aspecte.

Perquè si nosaltres sí que creiem que la ciència, el coneixement, la recerca i la innovació no només han de ser un motor clau en l'economia, sinó que també han de ser eines al servei de tothom per millorar el seu projecte de vida.

En aquests darrers mesos, segurament en els darrers anys, hem escoltat masses vegades aquí en el Parlament de Catalunya, però també a les xarxes socials..., ens trobem amb discursos negacionistes de la ciència, de la veritat empírica, basats en *fake news* principalment, que resulten molt perillosos perquè posen en perill la vida de totes les persones d'aquesta societat.

Davant d'aquests discursos, també davant dels partits que els promouen i també davant dels partits que són capaços de pactar amb els partits que els promouen o que potser hi seran capaços de pactar en algun moment, tenim actualment a Catalunya un govern que aposta per la ciència i que creu que només amb la recerca i amb la generació de coneixement podrem avançar amb una humanitat de forma justa i equitativa per a tothom. Això és importantíssim; sempre cal reivindicar-ho des d'aquest faristol, però sobretot el que s'ha de fer és treballar-ho cada dia per poder-ho consolidar.

Precisament, per poder enfrontar els grans reptes del segle XXI, necessitem eines d'última generació a la nostra societat, que ens situïn a l'avantguarda del desenvolupament científic, transformant i adaptant tots els espais científicotecnològics que existeixen a Catalunya, que són molts.

Però per aquest motiu celebrem la notícia importantíssima d'una nova inversió per una de les infraestructures més punteres del món, que es troba aquí a casa nostra i que ha de donar resposta a reptes globals tant en l'àmbit de la salut, com de la transició ecològica, com de la sostenibilitat. Estem parlant –no és la primera vegada– del sincrotró Alba i del projecte de l'Alba II; una signatura del conveni que es va realitzar el mes de setembre, que és el reflex d'un projecte que ha estat ben formulat, estable, clar i ambiciós i que treballa per enfortir el vincle entre l'educació que forma i la innovació que transforma.

Demuestra precisament la importància també de la col·laboració entre les diferents administracions públiques i els diferents governs, Govern d'Espanya i Govern de Catalunya, que no és d'ara, ja, aquesta col·laboració, sinó que ja venia del mandat anterior, de la presidència de Pere Aragonès, i que ha de permetre actualitzar l'accelerador per construir noves línies de llum que milloraran qualitativament i quantitativament les investigacions científiques que es porten a terme.

I és una gran notícia, com dic, per Europa, per Espanya, per Catalunya, per la comarca i pel municipi de Cerdanyola i pel seu entorn empresarial i acadèmic, amb la Universitat Autònoma de Barcelona com a centre de referència protagonista, que reforça la clara aposta de reindustrialització que està fent la comarca del Vallès Occidental per avançar cap a l'economia del coneixement.

A més a més, és una mostra de que les inversions econòmiques ajuden al creixement socioeconòmic en els entorns on se situen també les inversions científicotecnològiques. L'ampliació del sincrotró Alba significa més treball, més feina de qualitat, més dinamització comercial, més creixement empresarial i avanços científics en salut i en tecnologia que ens milloren la vida de tots i totes.

Catalunya disposa així d'una infraestructura de quarta generació comparable amb poques i altres que són les més punteres del món, i consolida el sincrotró Alba com una infraestructura clau per al desenvolupament científic i industrial al servei de la recerca i la investigació.

Quan parlem d'aquests projectes, parlem de Fraunhofer, de l'edifici de medicina de precisió, del sincrotró Alba, parlem de moltes coses: de competitivitat econòmica a escala internacional, de posar Catalunya en el mapa internacional, d'atracció de talent i de retorn social per a tothom. Parlem d'invertir en planificació i fer-ho amb sentit estratègic per tal que Catalunya sigui punta de llança en investigació i en tecnologia. I parlem també de que totes les infraestructures d'aquest país puguin revertir de forma tangible en el teixit social, econòmic, científic i productiu.

Sabem el rigor amb el que s'estan treballant, de fet, per part del seu Govern, per part del seu departament i d'altres departaments, aquestes qüestions, i és per això que volíem saber i li volem preguntar, consellera, si ens pot explicar l'estratègia que està seguint el seu Departament de Recerca i Universitats per la internacionalització sobre el nostre sistema de coneixement, de recerca i de transferència d'aquest coneixement al teixit productiu.

Perquè és evident, i ho he dit abans, malauradament no podem comptar amb totes les opcions polítiques, no podem comptar amb tots els grups parlamentaris aquí presents, però sí que pot comptar amb el Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar per apostar per la ciència com la major inversió que podem fer pel futur i pel present del nostre país. Avui també ho ha dit el president de la Generalitat, qui vol apostar pel progrés ha d'invertir en ciència, ciència i més ciència.

Invertir en ciència, en la generació del coneixement, en la transferència d'aquest coneixement en el nostre teixit productiu; però també hem de continuar aquestes inversions en els nostres municipis, en els nostres barris i en la vida quotidiana de tothom. És posar aquesta inversió al servei de les persones i al servei del seu benestar social i econòmic. És, al cap i a la fi, continuar treballant incansablement per generar prosperitat compartida.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. Per la resposta, té la paraula la consellera Núria Montserrat Pulido. Quan vulgui, té la paraula.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats, diputat González, conseller Sàmper... Com molt bé ha posat en relleu, la nostra missió és fer de Catalunya un país que aposta de forma decidida per posar el coneixement i la ciència al servei del benestar de les persones i també del progrés col·lectiu, mitjançant la innovació i la transferència del coneixement, principalment perquè les actuacions del present defineixen el model econòmic de Catalunya, basat en prosperitat compartida, i també per posicionar-nos en el mapa de coneixement, de recerca i d'innovació en el context europeu i el context internacional.

Volem també emfatitzar, tal com vam anunciar el passat 29 de setembre, que hem estat treballant durant tots aquests mesos de legislatura en donar compliment a l'acord d'investidura entre el PSOE i Esquerra Republicana que determinava el traspass efectiu de 150 milions d'euros amb caràcter anual entre el Ministeri de Ciència, Universitats i Innovació i el Departament de Recerca i Universitats, i fruit del diàleg amb el Grup d'Esquerra Republicana, no només preservem els acords que es van establir entre Esquerra i el PSOE, sinó que també incorporem un pla d'inversions territorial que respon a les actuacions estratègiques recollides en el pla de govern d'aquesta quinzena legislatura, en el pla Catalunya Lidera i en el pla departamental.

A continuació, també volíem detallar les actuacions que hem anat realitzant durant aquests darrers mesos. La primera, l'acord per impulsar el creixement d'Alba I cap a Alba II, el projecte Alba II, que destinarà, com vostè bé deia, més de 920 milions d'euros a transformar el nostre sincrotró en una infraestructura científica de quarta generació. La segona, la signatura del conveni per posar en marxa el Fraunhofer Cat, el primer centre Fraunhofer a l'Estat, que situarà Catalunya com a referent

en recerca aplicada a la teragnosi. I, en tercer lloc, la construcció de l'edifici de medicina de precisió dins del complex de la Ciutadella del Coneixement.

Els projectes, com diem, Alba II, l'edifici de medicina de precisió i el Fraunhofer Cat, són tres iniciatives complementàries i sinèrgiques que defineixen una mateixa estratègia de país, que respon a l'articulació d'un ecosistema científic que sigui capaç de transformar coneixement en salut, en tecnologia i benestar; una estratègia integral per garantir el posicionament de Catalunya en el circuit del talent internacional, per reforçar la nostra missió d'esdevenir una de les cinquanta regions més innovadores en el marc 2030 i també fent compatible la internacionalització amb l'ús i foment del català com a llengua pròpia a través de les nostres universitats i els centres de recerca.

L'Alba II, com diem, és el punt de partida, la gran infraestructura de recerca fonamental, connectada amb la Universitat Autònoma, el CSIC i centres de recerca CERCA, que ens permet comprendre la matèria, avançar en camps com la fotònica, la biomedicina i en àrees com Una Salut. L'edifici de medicina de precisió és un pont, és un pont que connecta la recerca bàsica amb l'activitat biomèdica avançada, integrant grups de recerca en medicina de precisió, en càncer, en mecanobiologia, biologia cel·lular i genòmica, per desenvolupar aquestes noves eines de diagnòstic i terapèutiques.

Volem destacar també en aquest projecte el lideratge de la Universitat Pompeu Fabra, l'Ajuntament de Barcelona, el PRBB, per garantir l'èxit del projecte, i la col·laboració de la Universitat Autònoma de Barcelona i la UB, així també com la Fundació BIST. Aquest projecte també garanteix la connectivitat de l'ecosistema i el talent català amb centres del CSIC.

I el Fraunhofer Cat és una culminació, és aquest pas final que transforma el coneixement fonamental i la recerca bàsica en aplicacions concretes, amb el suport de la UB i el centre Ibec d'Enginyeria Biomèdica; un camí que fa més visible, com diem, Catalunya per poder exercir aquest lideratge internacional real.

L'èxit del creixement d'Alba, com també n'ha fet vostè esment, requereix aquesta inversió total de 924 milions d'euros, que realitzem de forma conjunta amb el Ministeri de Ciència, Innovació i Universitats durant els propers tretze anys. Amb l'Alba II podrem analitzar materials per a l'energia, la biotecnologia, com diem abans, i per a la medicina.

Sense una font de llum sincrotró com la de l'Alba II, moltes de les tecnologies que s'estan desenvolupant avui en dia a Catalunya no podran caracteritzar-se i tampoc es podrien validar. És aquí on comença aquest camí del coneixement que després trobarà continuïtat a l'edifici de medicina de precisió i culminarà al Fraunhofer Cat.

A més a més, també volíem recordar el vincle territorial que existeix entre Alba II i la futura infraestructura Innofab, una primera infraestructura que nosaltres vam voler també incorporar i promoure dins de l'estratègia del trident innovador, que crea aquest entorn integral de recerca i innovació que reforça la nostra capacitat de transferència de coneixement industrial i consolida, a més a més, el Vallès Occidental com un dels grans nodes tecnològics en l'àrea dels semiconductors al sud d'Europa.

I, com diem abans, l'element de la medicina de precisió mitjançant el nou edifici de medicina de precisió, aprovat molt recentment pel Govern, amb una inversió total de 104 milions d'euros dins el projecte de la Ciutadella del Coneixement.

Més enllà de les inversions, ens agrada destacar que aquest edifici doncs podrà donar lloc a que vuit-cents treballadors, investigadores i investigadors joves i una seixantena de grups de recerca puguin realitzar la seva activitat. Confluiran quatre centres de recerca –el CRG, l'Ibec, l'ICN2 i l'IRB– i també comptarem amb col·laboracions estratègiques amb hospitals, empreses locals i internacionals, i com també diem abans, el Fraunhofer Cat, aquest laboratori viu on el pacient podrà rebre aquestes tecnologies mitjançant el llançament de productes al mercat, permetrà la creació de quaranta-nou posicions d'ocupació indirecta, amb una seu que vam, de

fet, inaugurar al Parc Científic de la Universitat de Barcelona, on treballarem conjuntament amb el Fraunhofer IBMT, d'Alemanya.

També volem destacar que el nostre full de ruta s'estén molt més enllà de les nostres fronteres. Seguim una estratègia d'internacionalització que és fruit del nostre primer viatge al Japó al març del 2025. Hem traduït aquest primer viatge ja en els darrers vuit mesos en acords concrets amb dues d'aquestes grans infraestructures científiques. D'una banda, el 29 de maig ja es va fer una missió institucional a Kobe, on es va signar un acord entre el Barcelona Supercomputing Center i el *supercomputing center* Fugaku, i també doncs aquesta aliança que vam signar ara fa dues setmanes entre el Riken Spring-8 Center, que és un sincrotró d'alta generació al Japó, i el sincrotró Alba. Aquests acords obren la porta a projectes conjunts o a oportunitats per a personal investigador i per desenvolupar i compartir la tecnologia. La col·laboració amb països, com diem, com el Japó, on les polítiques de recerca i innovació són particularment ambicioses, requereix que Catalunya participi de forma excepcional. Aprenem els seus models de coneixement, d'innovació, generem aliances estratègiques i fem de Catalunya un node global en la recerca i en tecnologia en àrees cabdals, com la descarbonització.

En aquest sentit, i també a fi de garantir la transformació i la formació de noves generacions de talent universitari en el futur de la recerca i la innovació en tecnologies verdes, hem –recentment– estat guanyadors d'un projecte mitjançant una convocatòria competitiva –un Cofund 24– que permetrà durant seixanta mesos que el nostre departament pugui garantir oportunitats per al talent atraient i formant més de quaranta joves investigadors en l'àmbit de l'hidrogen, abordar reptes i necessitats de la recerca i innovació en hidrogen a Catalunya i Baden-Württemberg i també enfortir la cooperació entre organitzacions acadèmiques i no acadèmiques de dues regions d'Europa que són capdavanteres en recerca i en innovació en l'àrea de descarbonització i que puguem aspirar de forma conjunta a ser un referent de cooperació interregional a nivell d'Europa.

També el nostre departament, a través de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca, l'AGAUR, destina 2,7 milions d'euros a la convocatòria Mobint internacional, que permetrà doncs que es puguin també facilitar ajuts a raó de dos-cents euros al mes per als estudiants. Aquesta convocatòria s'emmarca en les polítiques que impulsem des del departament. Aquests ajuts ajuden a que els estudiants d'universitats catalanes puguin participar al programa Erasmus+ a països com Regne Unit, Suïssa, a França, Andorra, Mònaco, San Marino, Ciutat del Vaticà, i també que els estudiants de les universitats de Catalunya puguin també tenir programes de mobilitat a la resta de països del món, així com també mobilitat en el grau d'educació infantil o al grau d'educació primària en diferents països.

Aquest triple fil que hem volgut destacar avui –Alba II, l'edifici de medicina de precisió i el Fraunhofer Cat– configuren aquesta estratègia que diem coherent, coherent de país. No és només fer bona ciència; és fer que aquesta ciència arribi, una ciència que curi, que millori, que transformi i que també sigui una ciència sostenible. És connectar la recerca fonamental amb la innovació aplicada, crear llocs de treball qualificats, generar més oportunitats per al talent català i atraure talent internacional. Projectar Catalunya com un país que no només genera coneixement, sinó que el posa al servei del bé comú i per al progrés del ciutadà. En paral·lel, la nostra obertura al món, amb aquestes col·laboracions amb regions de Kansai, al Japó, o Baden-Württemberg, a Alemanya, reforcen aquesta visió d'ecosistema català de recerca integrat a la comunitat científica internacional, desplegant el talent, la tecnologia i la innovació cap a reptes que tots compartim.

L'informe Draghi ens recordava que Europa ha d'escollir. Catalunya ja ha escollit, i hem escollit desplegar aquest programa d'estratègia clara basada en cooperació i lideratge per garantir l'autonomia estratègica. Volem també dir que el nostre objectiu és clar –i ho refermo–: volem situar-nos en l'horitzó dels propers cinc anys entre

les cinquanta regions més innovadores i capdavanteres d'Europa, i aquest projecte que diem, aquest projecte lineal i cooperatiu entre Alba II, Fraunhofer Cat i l'edifici de medicina de precisió, ens fa avançar amb pas ferm.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, consellera. Per a la rèplica... *(Pausa.)* No hi ha rèplica.

Interpellació al Govern sobre la captació d'inversió a Catalunya

300-00203/15

Doncs passem al següent punt, que és el vuitè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la captació d'inversió a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per exposar aquesta interpellació té deu minuts la diputada Elena Díaz Torrevejano. Quan vulgui, té la paraula.

Elena Díaz Torrevejano

Moltes gràcies, vicepresident. Bona tarda, conseller, consellera, diputats, diputades... Conseller Sàmper, la setmana passada, tot just fa una setmana, el dimecres de la setmana passada, el molt honorable president de la Generalitat i vostè mateix van presentar el pla de captació, atracció i retenció d'inversions per al període 2026-2030, un pla que posa de manifest la importància que el nostre país concedeix l'atracció d'inversió estrangera. També en aquell mateix acte de presentació es van donar a conèixer algunes dades bastant rellevants, no? Des de l'any 1985 fins a avui, Catalunya ha anat teixint un camí sòlid en l'àmbit de la inversió estrangera. Quaranta anys en els que el nostre país ha demostrat que pot competir en un món canviant sense perdre la seva identitat ni tampoc la seva ambició. Amb més de 1.600 projectes d'inversió i més de 95.000 llocs de treball generats, hem construït un model basat en la confiança, en la serietat institucional i en la qualitat del nostre teixit productiu.

No ha estat una cursa ràpida –són quaranta anys–, però ha sigut una trajectòria feta des de la constància, des del diàleg i des d'una manera de fer pròpia molt nostra, no?, una manera rigorosa, oberta i europeïsta. Aquesta trajectòria ens ha portat fins a un punt de maduresa econòmica. Catalunya és avui un territori capaç de competir en talent, en coneixement i, també, en capacitat d'innovació, però sobretot és un país que ha sabut connectar la seva economia amb la seva societat. Darrere de cada projecte d'inversió hi han treballadors formats, universitats que col·laboren, empreses locals que creixen i institucions que acompanyen.

I és des d'aquest punt de maduresa, conseller, que avui nosaltres, el nostre grup parlamentari planteja aquesta interpellació, per entendre cap a on volem portar aquest èxit, com el farem créixer i de quina manera el convertirem en un projecte compartit per al conjunt del país. Les dades que comentàvem són la prova d'un model que funciona, d'un país que inspira confiança i d'una economia capaç de mirar més enllà de les seves fronteres. Catalunya és un país que no només atrau talent i inversió, sinó que el converteix en motor de desenvolupament, de benestar i d'orgull col·lectiu.

Però, conseller, també ens hem de preguntar, no?, si els resultats en els darrers anys han estat positius, per què cal una nova estratègia? Què ens ha de permetre aconseguir aquest nou pla que no hàgim estat capaços ja d'assolir en aquests darrers anys? Volem saber quins són els propers passos, quines prioritats s'estableixen i com es garantirà que aquesta nova estratègia sigui realment transformadora. Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, compartim plenament la importància d'una política d'inversió estrangera al servei del progrés i de la prosperitat. Per això volem entendre millor el perquè i el per a què d'aquesta nova etapa –molt important.

En primer lloc, voldríem, doncs com li deia, saber quin és el valor afegit d'aquesta nova estratègia respecte de les anteriors polítiques que s'han dut a terme. Sabem

que les grans xifres sovint es concentren també en l'àrea metropolitana de Barcelona, però que el potencial del nostre país és molt més ampli. Si volem que la inversió estrangera sigui una eina de cohesió i no de concentració, cal una estratègia territorial clara.

Per tant, la següent qüestió seria com pensa garantir el Govern que aquesta nova estratègia contribueix a aquest equilibri territorial real amb més projectes fora de Barcelona i de la seva àrea metropolitana i amb oportunitats de futur arreu del conjunt del país. Les dades mostren que les empreses estrangeres establertes a Catalunya representen al voltant del divuit per cent de l'ocupació total, una xifra que no només cal mantenir, sinó que també cal reforçar. Perquè, darrere d'aquest percentatge, hi han treballadors, oportunitats i innovació que impulsen el nostre teixit productiu. Per això, conseller, també volem saber si el pla de captació, atracció i retenció d'inversions posa l'accent únicament en la captació de nous projectes o si també contempla mesures per consolidar les empreses que ja formen part avui del nostre teixit econòmic. És a dir, com pensa el Govern fomentar la reinversió i el creixement d'aquelles companyies que ja han apostat per Catalunya i que poden continuar generant valor, llocs de treball i transferència tecnològica al territori?

També considerem essencial posar l'accent en la qualitat de la inversió. Vivim un temps en què la competitivitat ja no es mesura només en xifres o en rendibilitats. Avui el que compta de debò és com es construeixen les societats que hi ha al darrere de cada economia, perquè una empresa no és només un instrument per crear riquesa; és també una part del pacte que fa avançar la societat, que crea valor, que genera oportunitats i comparteix els seus beneficis. Per això quan parlem d'inversió, considerem que també hem de parlar de valors. Això és el que defineix realment Catalunya, una economia que no es mesura només en xifres, sinó en oportunitats creades, en confiança guanyada i en credibilitat projectada. D'una economia que crea riquesa, sí, però que també redistribueix oportunitats, genera drets i que assegura una dignitat laboral per a tots els seus treballadors i treballadores. Aquest és el veritable sentit del progrés: no créixer per créixer, sinó créixer per compartir. La confiança, considerem, no es mesura amb balanços ni amb mercats: neix de la gent, de la treballadora que veu que la seva feina té futur, de la persona jove que troba una oportunitat de créixer, de construir un projecte de futur, un projecte de vida. És en aquesta confiança quotidiana on es construeix el progrés col·lectiu.

Catalunya, dins d'una Espanya oberta i social, vol competir per allò que realment importa: pel talent, per la confiança, per la qualitat democràtica. Perquè cap inversió tindrà futur si no és sostenible, si no és responsable i si no és justa, i per això, quan parlem d'inversió, parlem d'un model econòmic amb ànima, un model que mira més enllà de les xifres i posa la mirada en el benestar col·lectiu; un model que sap innovar no és només fer tecnologia, sinó fer justícia social; que sap que «sostenibilitat» vol dir garantia de futur, no només creixement, i que entén, a més, que la millor política econòmica és aquella que permet tothom participar del progrés –el que sempre diem, la que no deixa ningú enrere. Perquè aquesta és, en definitiva, la gran diferència entre competir en números o competir en valor. I aquestes, en definitiva, són les inversions que el nostre grup parlamentari volem per a Catalunya. Per això també li preguntem què farà aquesta nova estratègia per anar més enllà i per garantir més arrelament i més impacte social.

En definitiva, conseller, el que demanem avui és si aquesta nova estratègia dona simplement una continuïtat o si suposa un pas endavant per consolidar Catalunya com un dels grans pols industrials i tecnològics d'Europa, i sobretot, volem saber com aquesta política d'inversió estrangera servirà per millorar la vida de les persones i del conjunt de treballadors i treballadores del país. Perquè, com sempre defensem des del Partit dels Socialistes i Units per Avançar, la prosperitat només té sentit quan aquesta és compartida. Cada nova inversió que arriba al país ha de ser una aposta per la nostra gent, per les seves oportunitats, per la seva feina i pel seu benestar.

Conseller, avui i esperem que, amb la seva resposta en aquesta interpellació, doncs, ens pugui respondre les qüestions que els hi hem plantejat. Confiem en aquesta nova estratègia que, com deia, fa una setmana tot just va presentar el Govern. Creiem que és una aposta de futur pel talent, per la innovació, pels treballadors i treballadores i, en definitiva, pel conjunt del futur del nostre país.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. Per a la resposta, té la paraula el conseller Miquel Sàmper Rodríguez. Endavant.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé. Bona tarda, vicepresident, membres de la Mesa, consellera d'Economia, diputades, diputats que ens acompanyeu. Doncs intentaré contestar les preguntes que m'ha efectuat. Efectivament, presentàvem aquesta setmana passada l'estratègia de captació d'inversió estrangera, i ho fèiem amb unes dades que penso que és important que també ara posem a sobre la taula, que és que Catalunya, a dia d'avui, és el primer territori de l'Estat en inversió industrial, i és un dels tres en inversió industrial del sud d'Europa més rellevants.

Què pretenem? Bàsicament pretenem que sigui una palanca per millorar la competitivitat, sempre de la mà de la prosperitat compartida que vostè em reclamava ara al final. Una dada important, vostè l'ha dit, la vull repetir, un 18,2 per cent de l'ocupació que hi ha a Catalunya ve, precisament, de les empreses estrangeres, i cada projecte que arriba a Catalunya ens aporta treball de qualitat, més activitat econòmica, complementa la nostra cadena de valor i reforça el teixit productiu local. Comencem a parlar ja de territori.

Són inversions que generen contractació d'empreses locals. Per tant, reitero una altra vegada, territori. I busquem noves inversions treballant de la mà del Govern d'Espanya per gravitar sobre un triple eix o compromís. Un primer, la transformació tecnològica més la innovació, un segon, l'enfortiment del teixit local amb més inversions territorials, i un tercer, el compromís amb la sostenibilitat de forma integral.

Una doble política estratègica –li comento o li contesto una de les seves reflexions–, que va amb la captació de noves inversions, per descomptat; volem noves captacions de valor afegit, però també tan important com la captació, volem retenir les que ja tenim. I per què les volem retenir? Doncs per incrementar la seva capacitat productiva i per generar noves línies de negoci.

Tot això i més en dos documents que tots vostès coneixen. Un primer, que és el pla de govern, el primer document, el document primigeni del Govern de la Generalitat, i un segon, que és el «Catalunya lidera».

Volem relacions de llarg termini amb un fort arrelament territorial, i els objectius, bàsicament, són que volem arribar a materialitzar sis-cents projectes d'inversió estrangera que siguin capaços de mobilitzar 6.000 milions d'euros, que arribin a 45.000 treballadors nous, i també una qüestió molt important, incrementar el nombre de filials d'empreses catalanes a l'estranger. Ara en tenim 9.600; l'objectiu és que l'any 2030 puguem arribar a les deu mil. Per tant, una inversió que tingui impacte positiu. Catalunya no pot només rebre inversions, sinó que ha de ser capaç de triar-les i escollir-les per transformar-les en valor d'alt valor afegit.

Per això aquesta estratègia, ara, és senzillament oportuna; estratègia que vull definir també amb tres punts importants. Un cinquanta per cent ha de ser una inversió de caire industrial. Un cinquanta per cent ha de ser una inversió que estigui a fora de Barcelona i de la seva zona metropolitana, per tant, amb capacitat per arribar a tot el país. I un setanta-cinc per cent que hauria de tenir una petjada totalment neutra, i, per tant, un compromís amb el canvi climàtic. Pensem, per tant, ja no en un model reactiu, sinó en un model proactiu, selectiu i, sobretot, transformador.

A nivell d'estratègia geogràfica hem pensat bàsicament en deu països. Un bloc: Xina, Estats Units, l'Europa de sempre –Alemanya, Regne Unit, Bèlgica, França i Holanda–, i països emergents com Índia, Japó o Corea del Sud. Òbviament oberts a d'altres països, com, per exemple, les relacions que es puguin establir a partir d'ara a través de les negociacions amb el Mercosur.

I quant al que és el tema sectorial, doncs, com li deia al principi, estratègia d'alt valor afegit: hidrogen verd, tecnologies avançades, tecnologies digitals, mobilitat sostenible, salut, agroindústria tecnificada, etcètera, etcètera. No qualsevol inversió, sinó inversions que generin ocupació de qualitat –vaja, els valors que vostè deia–, innovació i que fomentin el teixit productiu local.

Un exemple, aquesta setmana passada, AstraZeneca. Superfície: trenta mil metres quadrats, 1.600 treballadors. Recerca biomèdica, ciències de dades, oncologia, sistema vascular, malalties rares, vacunes, i tot això a través de la tecnologia disruptiva, com l'hegemònica, per exemple, o la medicina de precisió, i a través de la intel·ligència artificial.

L'objectiu, molt clar: impulsar el lideratge de Catalunya a través del vector inversió estrangera per aconseguir una més gran prosperitat compartida, un creixement sostenible i que Catalunya sigui vista com un lloc ideal per viure-hi i per invertir-hi.

Ho presentem –i vostè ho ha comentat en algun moment– en un moment complicat: conflictes bèl·lics geopolítics, proteccionisme aranzelari, en un moment, doncs, genèric en el que hi han hagut disminucions de l'onze per cent de les inversions estrangeres, i amb unes regles totalment diferents a les que hi havia fa poc temps. Però Catalunya ha resistit, i cal destacar-ho.

Darrers cinc anys, segons l'FDI Markets, un creixement del quinze per cent en inversió estrangera, 9.600 empreses estrangeres establertes. Això no és casualitat, és fruit del treball de governs anteriors i també, cal destacar-ho, d'Acció. Acció que hem tingut en el darrer quinquenni, en el qual hem doblat respecte de l'anterior, i l'any 2024, que ja s'ha dit moltes vegades, amb una inversió estrangera de 1.000 milions d'euros per primera vegada a la nostra història.

Per tant, estratègia creiem que oportuna en bon moment, amb aquest lideratge que li deia d'Acció. Acció que fa quaranta anys, aquest any, des de l'any 85, com també l'Institut Català de Finances, com també Avançsa; institucions que han permès que tot això sigui possible a dia d'avui.

Crec que és rellevant que també diguem que aquesta estratègia és possible perquè parteix d'actius propis de Catalunya. Actius que a d'altres països per separat estan, segurament, a molts llocs, però que costa de trobar-los tots junts en un lloc únic. Per exemple, una economia diversificada de base industrial totalment autònoma, la química, l'alimentació, la biotecnologia o l'automoció. Un imant tecnològic i d'innovació amb un sistema universitari de primera línia, centres tecnològics de primera línia, i, per exemple, unes infraestructures creixents científiques, com el sincrotró, l'Ico o el Barcelona Supercomputing Center. I un sistema, doncs, realment que és líder a Europa a nivell de *start-ups* i que permet tenir sempre projectes de primera línia. Compromís amb la sostenibilitat i amb la transició energètica. Ubicació estratègica amb bones infraestructures, com el Port de Tarragona, el Port de Barcelona, xarxes logístiques o un aeroport connectat i que cada vegada volem que estigui més connectat. Molt talent, bona qualitat de vida, bon lloc per viure i bon lloc per invertir, i un enfocament favorable per part d'aquest Govern que, com vostès saben, treballa perquè la burocratització cada vegada, doncs, sigui menys lenta.

Una estratègia, per tant, de país, que parteix d'un moment de partida bo, positiu, però en el que es necessita a tothom. Per fer-ho cal que fem més difusió internacional; més col·laboració amb els ajuntaments impulsant les inversions; facilitant la burocràcia administrativa, com els hi deia; retenint el talent i amb incentius econòmics amb valors com la sostenibilitat, l'ocupació de qualitat, la igualtat d'oportunitats, la responsabilitat social, i, en definitiva, generant inversions responsables que tinguin

la capacitat, doncs, de, com els hi deia, tenir en compte el medi ambient i el seu moment actual, la condició laboral de tots els treballadors i, en definitiva, una governabilitat moderna.

Cal arribar a tot el territori perquè tota Catalunya se'n beneficiï. I exemples com Kronospan, a les Terres de l'Ebre; AGC, a Malgrat, i amb una inversió de més de 100 milions d'euros; per exemple, Terberg, també amb una inversió de 25 milions d'euros a Tàrraga; Denso, a la Catalunya Central, i com, per exemple, Puratos, a Sils, a la Selva, a Girona. Tot el territori se n'ha de veure beneficiat, i, per tant, és importantíssim, per poder-ho fer, que tinguem una col·laboració entre administracions, entre institucions i entre el sector privat i el públic. Col·laboració publicoprivada.

Destacar la importància –vull fer-ho, crec que ja ho he dit, però vull repetir-ho– del món local, dels ajuntaments i de les diputacions. Actualment tenim més de quatre-cents projectes potencials, i cal que els ajuntaments hi col·laborin, perquè ells són els que coneixen les oportunitats del territori. I, per tant, el paper dels ajuntaments esdevindrà important. Són aliats claus. Cal que coordinem esforços i que agilitzem els permisos, que siguem capaços de creuar l'oferta i la demanda i de mobilitzar el sòl industrial.

Per tant, la col·laboració mútua necessària que us demanem a tots els ajuntaments, i, sobretot, que els oferim amb la voluntat de que tinguem una agenda compartida per omplir tots els polígons industrials i per fer-ho amb empreses locals i internacionals.

Espero haver contestat les seves preguntes. I aquesta és la voluntat del departament i del Govern quant a inversió d'inversions estrangeres.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Govern sobre les finances públiques

300-00207/15

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les finances públiques. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Setembre del 2024, president Illa, solemnement, en aquesta cambra, promet, de fet, afirma que l'1 de gener tindrem pressupostos. Sis de gener del 2024, la consellera Romero surt i diu: «Bé, ja ho veurem. Ho estem intentant, i, en qualsevol dels casos, ens reunirem tots els sectors que estiguin afectats pel fet de no tenir pressupostos.» I què passa? Pròrroga i no hi han pressupostos.

Avui, 5 de novembre, aquest matí, president Illa, responent al nostre portaveu Albert Batet, li diu: «Li garanteixo que portarem els pressupostos en aquesta cambra i els aprovarem.» És el dia de la marmota. Senyors i senyores diputats, és el dia de la marmota, i ara esperarem el dia que vostè hagi de sortir dient allò de «ho estem intentant, ho provem, i, a més, seuré amb tots els sectors que...»

Si és que em sap una mica de greu interpellar-la a vostè, perquè ja ho sap que l'aprecio molt i empatitzo amb vostè, i que vostè té un president molt «flamenco» (*rialles*) que arriba aquí, fa promeses, fa propostes i després el «marron» se'l menja vostè. Clar, i pot ser, per la irresponsabilitat d'un president –i ara no frivolitzo, és a dir, en termes d'«irresponsable»–, que acabi sent la primera consellera de la història que no acabi portant cap pressupost. I això no s'ho mereix tampoc vostè.

Per tant, quina és la fotografia? La fotografia seria una irresponsabilitat molt gran. Portem en aquests moments dos anys, és a dir, segon exercici sense pressu-

postos, i no tenir pressupostos és irresponsable, és incomplir amb el contracte social amb la ciutadania. La fotografia és aquesta avui en dia. No tenim pressupostos ni en el primer any i tot albira que de moment no se'ls espera per al segon any.

El model de finançament, important; anunciat també el 14 juliol, recordin, la bilateral. Gran acord de finançament. I quan preguntem «però quant incrementarem de finançament per Catalunya?». Zero. De moment zero, però tenim un acord de que potser al desembre, doncs, concretarem una mica més. Estem a novembre, eh? Tic-tac. Ja ens apropem, i, de moment, no tenim res.

Però és que tampoc s'han publicat les balances fiscals. I jo li pregunto ara, consellera, si m'ho pot contestar, com pensa aproximar un nou model de finançament i les seves necessitats i la capacitat negociadora a Madrid si no té publicades les balances fiscals? Si anem a cegues, com es fa això?

I toquem fons –última part de la fotografia–, toquem fons en l'execució d'inversions de l'Estat a Catalunya. I no els escoltem mai. Els hi és igual això? És irrellevant? Bé, no és una fotografia interessant per al nostre país.

I el drama de tot plegat és que la seva incapacitat de posar-se d'acord amb els socis d'investidura, la seva incapacitat de portar uns pressupostos aquí al Parlament, té conseqüències, conseqüències greus que tenen noms i cognoms, que són persones, que són els ciutadans de Catalunya. Els hi afecta directament; la seva incapacitat política els afecta a ells, perquè es tensionen absolutament els recursos públics, l'estat del benestar. Per això des del nostre grup hem entrat un debat monogràfic sobre l'estat del benestar, que té una qualitat molt rellevant a Catalunya, però ens la posen en risc.

Repassem ràpid, eh? Salut, el nou campus del Clínic, en negociació, no hi ha partida pressupostària. El nou hospital Trueta, les licitacions, les anem tirant endavant. Per què? Perquè vostè no pot presentar un pla pluriennal. El pla de salut mental, no es dona cobertura a tota la demanda. Com ho tenen als seus Excels? No cobertura consolidada de finançament. Pla de reforç de l'atenció primària, ho va anunciar la consellera: necessitem un vint... –està quantificat–, necessitem un vint-i-cinc per cent més de plantilla per donar serveis als ciutadans de Catalunya, perquè les llistes d'espera, perquè els CAPs no col·lapsin. No hi ha partida consolidada i això afecta, lògicament, també les llistes d'espera més enllà de l'atenció primària.

En educació, bé, hem estat anys dient a veure si els nostres joves s'intensifiquen més amb la formació professional i ara no podem cobrir la demanda. Per no parlar..., aquest dematí s'ha interpellat la consellera, sobre les acreditacions de competències professionals. I la gent s'ha d'esperar. Això sí, la gent paga els seus impostos, eh?, però no hi ha resposta.

Polítiques socials, el contracte programa amb el món local, aturat. Això és una altra gravetat. És a dir, amb serveis socials, les càrregues que tenen els ajuntaments en polítiques de joventut, doncs, ho tenim aturat. I què fan? La seva incapacitat de pressupostar i els hi envien la pilota, en aquest cas, anem saltant del president a la consellera i de la consellera cap als ajuntaments, que s'espavilin els ajuntaments. Igual traurem una convocatòria de subvencions. És molt precari tot plegat.

L'equiparació salarial del tercer sector, clar és que al final col·lapsaran. Gran part de la qualitat dels serveis d'aquest país és a través del tercer sector que, al final, també els hi passem la pilota, perquè no som capaços d'aprovar uns pressupostos i acabar col·lapsant. O el pla de xoc d'instal·lacions esportives, parlava aquest dematí amb un dels meus alcaldes –no diré el nom, no sigui que tinguem una mica de represàlies després– i diu: «No, si ens diuen que sí, però en aquest cas és una altra varietat i ja cobrareu 28-29». El 29 potser no hi ha ni president ni alcalde, tot ha canviat, eh?

Habitatge, bé, lo de l'habitatge és de campsions, és a dir, el president Illa aquí sí que ell, «flamenco», no, cinquanta mil el primer any, cinquanta mil no semblaven prou, 200.000, el que faci falta... Home, propostes d'aquestes, sense una plurienalitat planificada en pressupost és..., no només és fum, és crear una expectativa

i crear unes il·lusions a tota una sèrie de gent, per la demanda d'habitatge que hi ha en aquest país, que després no es compleixen.

O les universitats que s'estan endeutant o anuncien projectes estratègics per al país com el de la vall quàntica. Llavors vam fer una petita aportació al primer any i s'ha acabat. I no hi ha res més. I perdem el tren aquí. Això vostè ho coneix. I perdem el tren i Alemanya ens passarà pel davant, si no ens està passant ja. I amb polítiques d'ocupació i demés.

I això vol dir retallades, eh? Consellera, alguns dels departaments estan rebent comunicacions... Ah, perdoni, he dit «retallades»? No, comunicacions de «contenció pressupostària», ara de la retallada en diem «contenció pressupostària», sí, perquè tot el que acabo de dir jo fins ara és precisament «no es pot donar disponibilitat a un munt de programes que tenen aprovats els diferents departaments» perquè, lògicament, el Departament d'Economia no tindrà els suficients diners i, per tant, es demana contenció pressupostària.

Vostès són els reis de plantejar projectes i, si no hi ha un pressupost darrere, això no és sostenible. Honorable consellera, sortiré ara una mica de la brega. Jo crec que podem compartir que Catalunya té uns reptes de futur molt i molt rellevants, però Catalunya, els seus ciutadans i la capacitat fiscal que té Catalunya té el potencial d'afrontar-los bé. Necessitem reforçar el sistema d'ensenyament i donar cobertura a la demanda de formació professional. És necessari fer-ho i ho podem fer. Tenim els millors hospitals del món, però mantenir-nos aquí vol dir no deixar d'invertir en ells. I probablement tenim un dels millors sistemes de salut del món i això vol dir no deixar-lo morir, incrementar plantilles i donar els sous dignes a cada un dels funcionaris. Afrontem el repte de l'envelliment en aquest país i tenim prou talent i coneixement per donar servei assistencial de primer nivell. Però això necessita recursos.

Les nostres universitats estan entre les dos-centes millors del món. Vostè sap perfectament que, amb una mica més d'esforç d'inversió, les podem situar entre les cent primeres del món. I això vol dir construir talent i coneixement al servei del país. Necessitem pensions catalanes i un sou mínim interprofessional català. I som, i vostè ho sap, l'únic país del sud d'Europa que està en condicions de desenvolupar una indústria de valor afegit que permeti creació de llocs de treball amb sous alts i si hi han sous alts, vol dir que es crea riquesa i quan es crea riquesa es pot repartir riquesa.

Per això, necessitem un govern que tingui projecte nacional, que tingui projecte de futur, ambició i responsable. I tot el que li he dit és possible amb els impostos dels catalans, si tots els impostos dels catalans s'apliquen a polítics per a catalans i si vostès aproven un pressupost. Sense pressupost no hi ha política real, només hi ha gestió i inèrcia.

Li demano que el president..., li demano que li transmeti al president Illa que compleixi per una vegada amb la seva paraula, amb la paraula donada aquest matí i que entri a registre els pressupostos. Tinguin el coratge d'entrar els pressupostos a registre d'aquest Parlament i, si ho fan, a l'endemà, aquesta cambra estarà disposada a debatre'ls, a fer les esmenes corresponents i a discutir-los. Però primer han d'entrar els pressupostos en aquest Parlament. Compleixi la paraula del president Illa.

Gràcies, president.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Alícia Romero Llano, consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Alícia Romero Llano)

Gràcies, president. Bon dia, consellera, diputats i diputades. Diputat Castellà, jo també li tinc estima i respecte des de fa molts anys i espero que aquesta interpellació sigui una conversa, més que una picabaralla, que moltes vegades no ens porta enlloc. Però ja que, és veritat, vostè parla de les finances públiques i del pressupost i la importància del mateix, doncs jo també voldria aprofitar per dir coses.

Jo tinc molts defectes, molts, però jo crec que n'hi ha un que no tinc, que és que intento ser bastant coherent i bastant honesta. I des de que soc consellera d'Economia he pujat a aquest faristol a dir: el millor per Catalunya és que hi hagi pressupostos; el Govern de la Generalitat vol pressupostos. És un instrument clau per desenvolupar les polítiques que el Govern vol tirar endavant i, per tant, aquesta és la nostra prioritat.

L'any 24 no ens en vam sortir per aprovar uns pressupostos del 25. Saben vostès que estem en minoria parlamentària, tenim quaranta-dos diputats –tampoc estic descobrint res. Necessitem altres forces polítiques. No va poder ser pel 25 i ens va semblar que amb una pròrroga pressupostària, com tantes que hi han hagut en aquest país, doncs podíem posar les bases per treballar un pressupost per al 26, que és el que estem fent. Treballant internament també, com vostè deia, amb converses amb els diferents sectors del país i entrarem, espero que aviat, a poder negociar-los amb els grups parlamentaris que van donar suport a la investidura del president Illa, que són el Grup Parlamentari dels Comuns i d'Esquerra Republicana.

Jo aquí li dic també que si a vostè li semblen tan importants els pressupostos i que és una eina fonamental pel país, escolti'm, estengui la mà, perquè en els deu minuts que ha parlat, això no li he sentit dir, i crec que també, si són un partit de govern com són, crec que també estaria bé que fessin aquest gest, com el vam fer nosaltres quan estàvem a l'oposició i vostès estaven al Govern amb Esquerra, perquè ja ens vam oferir quan Junts governava amb Esquerra i ho van fer després, quan Esquerra governava sola, que li vam aprovar un pressupost i disposats a aprovar-li els segons.

Jo, hi ha una cosa que m'agradaria també deixar clara. És millor tenir pressupostos o pròrroga pressupostària? Home, és evident, un nen de P3 t'ho respon: pressupostos. Evidentment, marques el negre sobre blanc de les polítiques que vols desenvolupar, poses els recursos... És a dir, és molt millor tenir pressupostos. Ara, si tenim pròrroga pressupostària, podem no fer res? No. Hi ha hagut en aquest país pressupostos..., pròrroga pressupostària durant molts anys, també amb els seus governs, i s'han pogut fer moltes coses. Costa més, hi ha una gestió més complexa, però es poden fer coses.

I vostè ha dit alguns temes que m'agradaria aclarir. Es poden fer pluriennals amb pròrroga pressupostària, de fet, n'hem fet molts, i la setmana passada vostè i jo, que som d'aquest món, vam aprovar el pluriennal de l'edifici del Mercat del Peix del BIST, 104 milions d'euros. Doncs escolti'm, això és un pluriennal, no ho podem..., no ho hem de pagar tot l'any que ve; ho podran començar a licitar a mitjans de novembre. El pluriennal del pla de xoc d'equipaments esportius, que no és veritat que cobraran el 28. Hi haurà una convocatòria anual i aniran cobrant anualment: ara hi haurà la del 25, després la del 26, la del 27, 28. Hem ampliat, a més a més, els recursos que es dedicaven a aquest pla de xoc d'equipaments esportius. També hem aprovat el provisional del PUOSC, de la llei de barris amb la consellera Paneque, és a dir, que s'han pogut aprovar pluriennals.

Igual que convocatòries de subvencions. Masses que en tenim a la Generalitat i per això estem fent un treball d'intentar racionalitzar totes les subvencions i els ajuts que donem. Però s'estan fent convocatòries continuadament. És un tema que volem millorar perquè no es facin o perquè es facin quan toca, més a principis d'any i planifiquem millor, perquè la veritat és que a vegades és un pèl caòtic i ho pateixen sobretot les entitats que es presenten a convocatòries per fer moltes vegades la provisió del servei públic que marca la Generalitat de Catalunya.

Per tant, es poden fer coses amb pròrroga pressupostària. És més complex, és més lent? Sí, això ja ho hem dit, però es poden fer coses, i més si pots incorporar suplements de crèdit, com hem pogut fer aquest any 25, 4.000 milions d'euros que s'han incorporat, que ens han permès fer coses noves. Compromisos també dels acords d'investidura amb els grups parlamentaris que deia d'Esquerra i dels Comuns.

Jo també li volia dir algunes coses per també anar aclarint. Miri, el pressupost de la Generalitat ha crescut en els últims anys un seixanta per cent, és a dir, ha tin-

gut un creixement espectacular, en gran part perquè venim d'uns anys d'una bona situació econòmica. En fi, vostè va patir una situació de crisi i retallades que es van haver de fer en una època determinada. Ara no estem en aquesta situació; estem en un moment de bonança econòmica, l'economia va créixer l'any passat un 3,6 per cent. Ara estem tocant el 3, és a dir, estem en un bon moment. Ara bé, tenim limitacions. Per què? Doncs perquè hi ha unes regles de despesa que van tornar l'any 24, del 20 al 23 no hi eren i tot i així es van fer uns dèficits molt importants. L'any 2022-2023 estàvem amb dèficits per sobre de l'1,3-1,5 per cent, sense objectius. Escolta'm, uns dèficits importants: 3.000, 4.000 milions d'euros. L'any passat vam poder-ho reduir al 0,4 per cent del PIB. És a dir, que el pressupost ha crescut molt i, a més a més, hem anat fent dèficit incrementant el deute. I el deute de la Generalitat és avui de 90.000 milions d'euros. És una motxilla molt feixuga que portem a sobre, gairebé 2.000 milions d'euros d'interessos que hem pagat aquest any i ens n'anirem als 1.800 l'any que ve. És el quart departament de la Generalitat. Nosaltres fa quinze mesos que governem. És a dir, també posem les coses al seu lloc.

Ara bé, quan vostè diu una cosa com «contenció pressupostària», unes cartes i tal, no sé de què m'està parlant, però vostè sap tan bé com..., i aquí no em faci trampa, senyor Castellà, que ens coneixem fa massa temps, ho sap tot el Departament d'Economia, sap que quan arriba final d'any hi ha el tancament i això és lo que farem a finals de novembre, com fan tots els governs. Però això no és una contenció pressupostària, ni molt menys. En aquests moments el pressupost que tenen els departaments és d'un 3,2 per cent més que el del 24, perquè amb els suplementes de crèdits tots els departaments han crescut –tots han crescut–, tots han pogut fer més coses. I en aquests moments, amb dades de 31 d'octubre, estem en una execució del vuitanta-set per cent. És a dir, que s'està fent feina. S'està fent bé. Per tant, no sé això de les cartes de contenció pressupostària, no.

I per a l'any vinent, què estem plantejant? Doncs amb les regles de despesa que se'ns marquen, amb un 3,3 de creixement, per tant, el pressupost de la Generalitat creixerà un 3,3 per cent, despesa no financera no finalista; després tot lo que arribi finalista de l'Estat, fons europeus, etcètera, això va a banda. Creixerà un 3,3 per cent i un objectiu de dèficit el 0,1, que és el que se'ns marca i esperem aquest any arribar al màxim de prop a aquest 0,1. Però el pressupost de la Generalitat pel 26 creixerà, com ha crescut el pressupost de la Generalitat en pròrroga pressupostària pel 25. El pressupost que gastarem, que executarem aquest 25 és molt més gran que el de l'any passat.

Ho vaig dir en algun lloc o crec que ho he dit aquí també: amb inversions, que hem crescut molt, ens acostarem als 3.000 milions. Hem estat molts anys que n'invertia menys de 1.000, la Generalitat de Catalunya. És a dir, que el pressupost ja està creixent; en els últims anys ha crescut molt i ho seguirà fent –i ho seguirà fent. Ara, hem de fer un creixement moderat, si no volem fer més dèficit. I vull dir-ho una altra vegada: més dèficit vol dir més deute, i més deute vol dir més interessos. I quan paguem interessos deixem de fer altres coses. Si aquests 1.800 milions d'euros que pagarem d'interessos l'any que ve els poguéssim dedicar a polítiques públiques, miri, com a habitatge, doncs la senyora Paneque..., la senyora Paneque estaria molt contenta, però hem de pagar interessos.

Per tant, escolti'm, hem de gestionar bé, hem de fer-ho amb rigor i hem de créixer, però dins d'unes regles que ens marquen..., i no les decidim nosaltres, ens venen –ho sabeu molt bé– d'Europa i del Govern d'Espanya. Ara bé, tenim molts recursos i el que cal és gastar-los i gastar-los bé. I amb això, doncs podríem parlar molt, perquè aquí és on entra la negociació pressupostària, a dir en què gastem aquests 40.500 milions d'euros de despesa no financera no finalista que va aprovar el Govern en aquell acord amb relació a la regla de despesa.

Llavors vostè ha parlat també del finançament autonòmic. Aquí, jo crec que ens podríem posar d'acord, senyor Castellà –sincerament, li ho dic–, perquè jo m'he lle-

git el seu programa electoral i diu coses que jo comparteixo. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, sí, senyor Canadell, sí. Diu coses que també diu el programa electoral del PSC, sí, bé, amb algunes coses diferents, si no seríem del mateix partit, i clar, imagina't. Però, escolti'm, molt similars: solidaritat, parlen vostès de solidaritat, sí; parlen vostès de corresponsabilitat, de suficiència financera... Doncs, escolti, nosaltres estem treballant amb el Govern d'Espanya, seguint l'acord d'investidura que vam acordar amb Esquerra Republicana, sota un model de finançament que ha d'aportar més recursos a Catalunya, que ha de canviar el model per basar-se en la corresponsabilitat fiscal, passar de la despesa a l'ingrés, sí, ser solidaris però respectant el principi d'ordinalitat. Això és el que hem dit i el que es va aprovar al juliol d'aquest any en aquella comissió bilateral.

Què s'està fent des d'aquell juliol? Doncs treballar en la concreció del model, evidentment, i estem aquí, doncs, entrant al detall per complir amb aquells principis, però tenint en compte, evidentment, que ens ha de portar més recursos. Vostè diu, avui zero. Sí, sí, avui zero, també li vull dir quan es presenti el model que serà ics diners més per a Catalunya –perquè evidentment tothom rebrà més recursos– també m'agradaria saber si el Grup Parlamentari de Junts al Congrés dels Diputats hi donarà suport, perquè discrepàncies sempre hi podrà haver, perquè el model no ens agradarà a tots exactament igual, algú hauria posat aquí una mica més cap aquí, cap allà, l'enfocament aquest i l'altre... Però quan tinguem un nou model de finançament després d'un model caducat fa catorze anys Junts per Catalunya donarà suport a més corresponsabilitat fiscal per al país amb més recursos, amb més suficiència financera, amb més capacitat de gestió tributària... Aquest també és el tema que a mi m'agradaria debatre amb vostès, però l'hi dic, no cal que sigui aquí, podem fer-ho en altres llocs. Però crec que és important que aquests temes de país, com és el sistema de finançament, poguessin tenir el màxim de suports possibles. Nosaltres seguim el camí que ens marca l'acord d'investidura, però crec que hi ha moltes coses que podríem compartir i on vostès també s'hi podrien sumar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Home, consellera és «estupendo». Sembla que res va amb vostès, «nosaltres intentem fer un pressupost però no podem perquè jo ja m'agradaria, jo ho intento...». Home, són un govern; la responsabilitat és del Govern. La responsabilitat no és de l'oposició, és que és el món al revés. És a dir, ja ho sé que no estan gaire acostumats vostès, al govern, però miri, és del Govern. Llavors, el que vostè m'ha de contestar és, però per què no és possible? Vostès tenen uns socis d'investidura, per què no és possible?, perquè no compleixen els acords d'investidura? Vostès ja tenen una tradició tant aquí com a Madrid de no complir res. Però això no pot culpabilitzar-se..., o les conseqüències no poden anar als ciutadans de Catalunya. Doncs compleixi els acords d'investidura que suposo que té, no? A partir d'aquí...

Vostè em diu també: «mà estesa». Nosaltres som l'alternativa a Govern. Vostè ha de governar, ha d'ensenyar el projecte i, de moment –de moment–, vostè té un projecte absolutament segrestat per l'esquerra més conservadora. Doncs aquí discrepem de models, però ensenyi els pressupostos, i no em faci retòrica, i ho deixaré aquí. Però vostès fan només allò de parlar de mà estesa, mà estesa, però vostès no han estès mai la mà. No, mai –mai–; és més, vostès diuen «jo tinc uns socis prioritaris...», vull dir, siguem transparents davant de Catalunya, «tinc uns socis prioritaris que són Comuns i Esquerra. Bé, i si no em funciona res, igual els hi truco a la porta». Home, home..., això no funciona així.

Per tant, és a dir, si no tenen capacitat, també poden fer una altra cosa, es retiren del Govern i ens hi posem nosaltres (*alguns aplaudiments*), això sí, i ens hi posem nosaltres. I mà estesa, llavors –no. Llavors diuen «pluriennals». Sí, clar; sí, sí, els mínims dels mínims, però vostè no m'ha contestat a la majoria de problemes que sap que tenim sobre la taula. Perquè es pot governar amb pròrroga, sí, no som Estats Units, ja veuríem què passaria si fóssim Estats Units i es tanquessin tots els serveis públics si no hi ha pressupost. Vaja, vaja! Per tant, oh clar que es pot governar amb pressupost. Miri, es pot... Perdoni, *sense* pressupost. I es pot governar prorrogant? Sí, i es pot governar sense un govern? També. Si tenim uns alts funcionaris molt competents, i si l'únic que fem és gestionar sense projecte, sense model de futur, sense ambició nacional. Doncs escolti, els professionals de l'Administració ja gestionaran el pressupost prorrogat, per això no necessitem un govern. I de fet, bàsicament la majoria de diners de les ampliacions de crèdit per a què van? Per al capítol 1, nòmines, és clar, sí, lògic, però això no és model de país, això és que no col·lapsi l'Administració.

I em parla de retallades o no retallades. Si ho ha dit vostè i ho ha dit bé. Sí; quan no pots disposar dels diners –perquè vostè no pot disposar del cent per cent dels diners que sí que correspondrien a un pressupost–, com a mínim m'admetrà que una pròrroga i un pressupost que pogués disposar hi ha una diferència rellevant. Bé, doncs si no en pot disposar, necessita fer contenció pressupostària. I això traduït es diu «retallades», i sap què passa? Que vostès fan tanta innovació política que sí, aquest país, quan ha tingut retallades? Com vostè ha dit, quan hi havia crisi econòmica i quan els ingressos de la Generalitat baixaven; ara vostès el que fan és amb un procés de cicle econòmic creixent i on els ingressos pugen fan retallades. Per què? Perquè no s'entenen amb els seus socis de govern, i, per tant, crec que això segueix sent irresponsable.

No m'ha contestat respecte al contracte programa. contracte programa al final ens donarà tot el món local, i és passar-los la pilota a ells. Respecte al model de finançament –em queda molt poc. Miri, sí que hi ha gran diferència, però dius, les paraules són «solidaritat», «suficiència»... Sí, sí. Però és que nosaltres diem «cessió del cent per cent dels impostos». Sap què vol dir? Sobirania, gestionar-los tots en la recaptació, però amb la normativa i la quota de solidaritat que la decideixi la Generalitat. Això es diu «concert».

Miri, ja li ho he dit al final que tenim reptes importants i que Catalunya està en un moment en el qual en el joc de les nacions en el món, pot esdevenir un país amb valor afegit i amb sous alts i, per tant, un benestar important i on l'equitat sigui real perquè té la capacitat de fer-ho o perdre aquest temps, i perdre aquest tren, i crec que vostès tenen la responsabilitat –li ho torno a repetir–, que entrin a registre els pressupostos en aquest Parlament.

Miri, des de Junts defensem i treballem per una Catalunya rica, socialment justa i políticament lliure. Ja sé que vostès lo de «políticament lliure» no, però com a mínim treballin pel «socialment justa» i econòmicament «rica».

Gràcies, president.

El president

I per respondre a la rèplica, té la paraula la consellera d'Economia i Finances.

La consellera d'Economia i Finances (Àlicia Romero Llano)

Gràcies, president. Diputat Castellà, li ho dic clar: entrarem els pressupostos al Parlament quan els tinguem treballats i acordats amb els nostres socis d'investidura. Això és el que li ha dit avui el president de la Generalitat i avui això és el que li dic jo. No pateixi, hi estem treballant. Abans de marxar de vacances al juliol, vam fer ja la primera ordre perquè els departaments es posessin a treballar amb aquestes regles que li dic, 3,3 de creixement, per tant, el pressupost de la Generalitat creix, i amb un objectiu de dèficit del 0,1. Això és el que estem treballant. Com li dic, estem

tenint reunions amb sectors del país i espero que ben aviat ens posem a treballar tant amb Esquerra Republicana com els Comuns un cop tinguem el model de finançament presentat, pel que estem treballant intensament des de fa quinze mesos, i ho sap vostè.

I sincerament, crec que hi han moltes coses a les que convergim en aquest tema. Vostè diu «gestionar tots els impostos» és el que diu l'acord d'investidura, que l'Agència Tributària de Catalunya es converteixi en la hisenda catalana i pugui gestionar tots els impostos que es recapten a Catalunya, ja ho diu això l'acord d'investidura, i començarem per l'IRPF. I ja ho he dit moltes vegades, l'Agència Tributària té 850 treballadors, ha de créixer molt per ser capaç de gestionar aquest volum d'impostos. Avui gestionem cinc mil, per gestionar l'IRPF són trenta mil, imagini's tots, però ho farem, estem treballant perquè això sigui així, per això crec que ens podem posar d'acord i per això li demano, doncs, que també vostès, amb el que compartim, que és bastant en aquest àmbit, doncs puguin donar suport quan toqui, esperem que sigui ben aviat.

Miri, jo hi insisteixo perquè es digui moltes vegades una mentida no és veritat, no s'ha retallat cap pressupost, el pressupost..., i si vostè, miri, l'ha executat, que tancarem el 25 és més alt que el del 24 i el 24 més alt que el del 23. No hi ha hagut cap retallada, al contrari, estan creixent tots els departaments –estan creixent tots els departaments– i, a més a més, farem l'objectiu de dèficit. És a dir, no complirem les regles de despesa perquè ens passarem una mica, perquè portem uns anys d'un objectiu de dèficit que no complim, d'un dèficit brutal, li he dit al seu conseller Giró, 1,5, 1,3. Escolti'm, i l'any passat vam fer un esforç del 0,4, però no estem retallant, ni molt menys. El pressupost està creixent i creixerà l'any 26. I jo li vull dir, quan diu vostè capítol 1. Miri, jo no estava al Govern ni el 20, ni el 21, ni el 22 ni el 23, però en aquests anys el pressupost de la Generalitat va créixer a l'entorn del seixanta per cent; del seixanta per cent el noranta és capítol 1, també ho podríem criticar molt, però jo també li vull dir són mestres, són metges, són mossos, però jo no hi era, al Govern. Ho dic també perquè, en fi...

I vostè diu, marxi vostè que m'hi posaré jo. Bé, els ciutadans van votar-nos a nosaltres com a partit majoritari. I també li diré, no sé si vostès són massa creïbles en això quan van sortir d'un Govern en què estaven (*alguns aplaudiments*). Això no ho he vist mai, tu. És a dir, per voluntat pròpia marxi, quan, en fi, l'objectiu de qualsevol partit polític que es presenta a unes eleccions és entrar a les institucions per transformar i vostès van marxar voluntàriament. Algun dia ja m'ho explicaran o ja ho escriuran als llibres d'història.

Per tant, miri, nosaltres ens ha donat la confiança els ciutadans, també a la majoria d'aquesta cambra, i treballarem amb tot estenent la mà no només als grups que ens donen suport, sinó a altres. I crec que l'any passat vam tenir una reunió amb vostès també per a pressupostos, ens van dir, escolti'm, no. Bé, doncs, ja està. Jo recordo al meu despatx, no passa res. Escolti, doncs què vol que li faci? Les coses són com són. Ara, ens agradaria que poguéssim haver-hi un acord majoritari, és clar que sí. Jo crec que hi ha reptes de país importants.

Vostè parlava abans del sector salut, per al sector salut hem creat aquest grup de CAIROS, que està treballant per reformar el sistema. El sistema de salut dedica 16.500 milions d'euros quan fa només cinc anys dedicàvem 9.000; en aquell moment, Guillem López-Casasnovas, catedràtic expert en economia de salut, deia que amb 5.000 milions el sistema estaria ben finançat, i ara hi estem dedicant 6.000 milions més. No és un tema de recursos, moltes vegades és un tema de reformar, de fer les coses diferents, això és evident, i passa amb salut, i passa amb educació i amb molts altres àmbits. I aquí estaria bé tenir també grans acords de país, perquè sinó és veritat que no ens en sortirem. I avui som 8 milions, i fa quatre dies n'érem 6, i les coses estan canviant molt i el ciutadà té un altre perfil, altres necessitats, i és veritat que en alguns àmbits caldria una mica de mirada llarga, una mica de visió de país

i poder arribar a grans acords. Això pot ser amb el pressupost? Doncs perfecte. Que no pot ser? Crec que és veritat que amb alguns models –vostè parlava també de coneixement– doncs també estaria bé que ens poguéssim posar d'acord i parlar clarament d'aquests temes sense escridassar-nos, que és el que passa molt sovint en els parlaments –no en aquest, també ho haig de dir– i que poguéssim fer un intercanvi d'impressions com estem fent avui, però sempre pensant en el bé del país. Jo estic convençut que vostès ho fan amb aquest objectiu; nosaltres també. Tant de bo en algun punt ens puguem trobar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Interpellació al Govern sobre les dificultats per a accedir a l'habitatge

300-00200/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les dificultats per accedir a l'habitatge. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé, gràcies president. Bona tarda, consellera Paneque. Bé, avui li fem aquesta interpellació des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per tornar a posar sobre la taula un tema que és segurament un dels més sensibles, urgents i determinants per al benestar de la nostra ciutadania, que és el dret d'accés a l'habitatge. Nosaltres, consellera, com hem dit en diverses ocasions, no renunciem i no volem renunciar a donar respostes als problemes que preocupen a la ciutadania, perquè sabem que darrere de cada desnonament, darrere de cada jove que no pot emancipar-se, darrere de cada família que destina més del trenta per cent del seu salari al lloguer, hi ha una història de frustració, d'impotència i de desigualtat. I no n'hi ha prou amb fer-ne d'altaveu des d'aquest faristol, sinó que cal que aprofitem totes les eines que tenim, tant al Parlament com al Govern, per passar de les proclames als fets. I som molt conscients de la magnitud i de l'abast de cadascun d'aquests problemes, perquè és evident que l'habitatge és un problema complex, estructural i amb moltes causes i amb molts interessos darrere, i per això cal tenir una mirada àmplia, valenta i transformadora, però també cal un consens ampli per donar resposta a això que ens demana la ciutadania i que sobretot el conjunt de forces d'esquerreres i progressistes d'aquest hemicicle hem de poder estar a l'alçada.

Com deia, l'habitatge és un problema complex i que té moltes derivades; de fet, d'una d'aquestes derivades se'n parlava al darrer Ple, com és el cas de les ocupacions delinqüencials, la majoria de vegades orquestrades per màfies que s'aprofiten dels que són més vulnerables, i no tenim inconvenient en reconèixer i posar de manifest doncs que, efectivament, es tracta d'una problemàtica, en ocasions, també instrumentalitzada de manera racista i classista –també per una part d'aquesta cambra–, però que òbviament creiem que cal abordar i donar-hi resposta per tal de garantir la convivència.

Ara bé, el que nosaltres no farem és que aquesta conseqüència serveixi d'excusa per invisibilitzar la causa i l'arrel del problema. Per tant, nosaltres no farem com la dreta d'aquest Parlament, des de VOX fins a Junts per Catalunya, d'agafar-se a una sola branca amb l'objectiu d'invisibilitzar tot l'arbre. Nosaltres volem anar a l'arrel del problema perquè el que volem és trobar solucions per a la majoria de la gent del nostre país.

I és aquí on cal que tornem a centrar la mirada en la garantia del dret d'accés a l'habitatge, des de l'arrel, des de la base, perquè és aquí on trobem aquest sistema

que és generador de desigualtats i no garant de drets. Catalunya fa anys que planta cara i que combat aquest model especulatiu que prioritza l'afany de lucre, el de fer més i més diners, a la possibilitat que tothom pugui tenir un sostre on viure.

Però, malgrat la pressió de les patronals, dels grans tenidors, del mercat i dels seus tentacles polítics i judicials, també hem avançat. I ho hem pogut fer, doncs, amb la limitació dels preus dels lloguers a les àrees tensionades, perquè la gent hi pugui viure i no hagi de marxar; amb la regulació dels habitatges d'ús turístic, per posar fi a la barra lliure de llicències que hi havia hagut i facilitar que l'habitatge sigui perquè hi visqui la gent, i amb la regulació dels lloguers de temporada i d'habitacions per acabar amb les pràctiques fraudulentos de rendistes i d'algunes immobiliàries, a través de les quals esquiven la regulació de preus dels lloguers, malgrat els impediments del PP i de Junts, el braç parlamentari del rendisme, que han volgut demorar la seva entrada en vigor i el patiment, doncs, de la ciutadania, prorrogant el frau de llei dels especuladors. Uns avenços que cal reconèixer que han estat possibles, encoratjats i empesos per la persistència incansable de la societat civil organitzada a través d'entitats com el Sindicat de Llogateres o la PAH, avenços que tampoc haguessin estat possibles sense unes institucions i sense un govern compromès també amb la garantia del dret d'accés a l'habitatge.

I és positiu que avui siguem més en aquesta direcció i també és positiu que ara el PSC, doncs, formi part d'aquest consens de país. Saben que ens hagués agradat que s'hi haguessin sumat abans, quan, estant Esquerra Republicana al Govern, doncs, ja portàvem ambicions en aquest sentit. Però, en tot cas, celebrem que s'hagin mogut. I no per reconèixer allò que dèiem llavors, que s'ha posat de manifest ara que és tan necessari, sinó perquè la gent necessita que estiguem a l'alçada d'un repte com aquest i que garantim que tothom pugui tenir un sostre on aixoplugar-se, una casa on viure i un lloc on poder construir el seu present i el seu futur. Perquè només des de la valentia política es poden fer polítiques veritablement transformadores, i és això el que avui volem reivindicar i posar de nou sobre la taula.

Davant de la crisi habitacional que patim, cal continuar fent polítiques valentes i ambicioses, i davant de l'emergència cal actuar, i cal actuar des de l'arrel. Per això, consellera, avui li posem sobre la taula la necessitat de regular la compra d'habitatges si aquests no són per destinar-los a residència habitual o a lloguer assequible. Una proposta que no és el primer cop que se'n parla en aquesta cambra. De fet, avui mateix, a la sessió de control, ha sigut també un dels temes que s'ha posat sobre la taula i que el mateix president Illa, doncs, ha dit que el Govern està estudiant. Ara bé, com que vostès també són el Govern dels molts anuncis i de les poques concrecions, de les moltes paraules, però dels pocs fets, la nostra interpe·llació és per conèixer el detall d'aquesta declaració d'intencions, saber quin mecanisme contemplan per regular-ho i fixar quin és el calendari previst.

Entenem que, tenint en compte l'anunci fet, la situació d'emergència habitacional i la necessitat de donar respostes efectives, ja deuen haver pogut treballar i ja deuen haver pogut aprofundir en aquesta proposta. Perquè el que tenim davant és la perversió del mercat immobiliari, i la picaresca dels grans tenidors a l'hora de burlar la llei. I la complicitat amb l'especulació de la resta de poders fàctics fa, doncs, que sigui difícil donar una resposta completament efectiva per garantir aquesta funció social que hauria de tenir l'habitatge, i és la complementarietat de diferents mesures la que ha d'acabar imposant la garantia de l'interès general, assegurant que cada família, doncs, pugui tenir una casa on viure de manera justa, digna i assequible.

I això ens evidencia que no n'hi ha prou amb regular el preu dels lloguers, sinó que cal acabar amb l'acaparament d'habitatges i l'especulació i, per tant, també cal regular la compra i la tinença d'habitatges, especialment quan té un caràcter clarament especulatiu. Creiem que el fonament és clar: no es tracta de restringir el dret a la propietat, sinó de subordinar-ne l'exercici a l'interès general. Això vol dir que quan l'activitat econòmica d'un sector, com és el cas del mercat immobiliari, posa

en risc drets fonamentals o genera un desenvolupament urbanístic insostenible, els poders polítics tenen l'obligació d'intervenir-hi, és a dir, no només tenim la capacitat d'actuar, sinó que tenim el deure d'intervenir per tal de garantir el dret d'accés a l'habitatge de la ciutadania.

Tenint en compte, doncs, que les mesures que s'han anat prenent fins ara no han estat suficients per aturar amb contundència, amb la contundència necessària, la pujada de preus com per blindar aquest dret, creiem que cal fer un pas més i limitar la compra d'habitatges només per a usos residencials habituals o a lloguer assequible. Per tant, consellera, el que avui li demanem és que aprofiti totes les eines i tots els instruments que té Catalunya per acabar amb l'especulació immobiliària. Tant el marc legal com el competencial permeten aplicar aquesta mesura, i no ens podem permetre el luxe de no fer-ho mentre segueixi havent-hi famílies que no tenen un sostre on viure o que, si el tenen, l'esforç que fan per poder-lo pagar precaritzi les seves vides hipotecant les seves oportunitats de futur. Com va dir el mateix president Illa, l'informe que estudien justifica el marc legal d'aquesta proposta i ho acota a les zones de mercat residencial tens, és a dir, en aquells territoris on s'acredita l'increment de preus desproporcionat. I és aquí on es podria limitar la compra d'immobles només a aquelles persones físiques que els destinin a residència habitual o a lloguer assequible i no a inversió especulativa.

Per tant, aprofitin, doncs, aquest marc habilitat pel Govern d'Esquerra Republicana de les zones tensionades i aprofitin que el Govern té terreny de joc, i, per responsabilitat institucional, juguin a favor de l'interès general i de la gran majoria de la gent. Perquè al final, consellera, això no va només d'habitatge; va de model de país, i un país que permet que el dret a viure dignament depengui exclusivament de la llei del més fort és un país que renuncia a la seva gent.

Nosaltres volem un país on ningú no hagi de marxar del seu barri perquè no es pot permetre el lloguer o la hipoteca, on els joves puguin construir el seu projecte de vida, on les famílies no visquin amb l'angoixa de si els faran fora de casa o de si podran pagar el lloguer, i que els nostres barris no siguin el tauler de joc d'uns pocs. Per això calen polítiques valentes, perquè regular no és prohibir, sinó que és garantir drets, garantir que tothom té un sostre on viure, i perquè, efectivament, l'habitatge ha de ser un dret i no un privilegi.

Consellera, el repte que tenim davant és majúscul, però també és una oportunitat; una oportunitat per demostrar que la política pot estar al servei de la gent i no al servei dels mercats. Per això li demanem que el Govern posi límits i que faci efectiva la regulació de la compra d'habitatges com una eina de justícia social i de justícia territorial. Nosaltres hi serem, hi serem perquè volem un país on l'habitatge deixi de ser un problema i torni a ser un dret i perquè, davant de l'especulació i dels interessos d'uns pocs, nosaltres triem la gent.

Consellera, li he fet la pregunta al llarg de la meua interpellació, però l'hi torno a fer, i li demano concreció: regularà el Govern la compra d'habitatges a Catalunya? Com ho farà i quan ho farà?

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, president. Diputada, la veritat és que vostè deia al final de la seva intervenció que tenim l'oportunitat, efectivament, d'encarar un repte, un dels principals reptes que tenim com a Govern, que, de fet, el president Illa l'ha marcat com el prioritari en l'acció de govern, en aquest any i mig que portem i en el que queda de legislatura.

Crec que estem d'acord en la diagnosi i, de fet, en bona part del camí que vostè assenyalava, no? Més que «camí», camins, no?, perquè ho hem dit en moltes ocasions: les polítiques d'habitatge actuen en diferents àmbits –en la intervenció del mercat, en la construcció d'aquest nou parc d'habitatge públic– i, per tant, són diverses les polítiques que estem desenvolupant en aquest moment. I és veritat que la manca d'habitatge assequible, o les dificultats de la ciutadania per accedir a un habitatge assequible, és la principal expressió de desigualtat en aquests moments a Catalunya. Les dades ens revelen –ho he dit moltes vegades– que nou de cada deu catalans tenen la percepció de que assolir un habitatge assequible en aquests moments és pràcticament una missió impossible. A més, aquesta és una percepció que afecta capes molt àmplies de la nostra societat; afecta també territoris molt diversos, amb problemàtiques diferents sobre l'habitatge, i ha repercutit sobretot, especialment, a la gent més jove, que té dificultats amb l'emancipació i, per tant, en desenvolupar el seu projecte vital. I suposo –segur, a la llum de la seva intervenció, eh?– que també coincidim que, més enllà de les dades, en aquests moments ja no estem parlant només d'una qüestió econòmica, sinó que té o enllaça o entronca amb aspectes molt importants vinculats a la cohesió i a la dignitat i al futur, perquè és veritat que, sense habitatge, el que és segur és que no hi ha un projecte de vida digna i possible al nostre país.

Per tant, per tot això, com li deia al principi, el Govern ha situat l'habitatge al capdamunt de les prioritats estratègiques de país. Entenem que és una política estructural de país i, d'acord amb això, ho hem d'encarar amb la consciència que té un efecte directe sobre la prosperitat, sobre la convivència al nostre país i sobre el progrés. Per tant, podríem concloure –jo crec que tant vostè com jo, el grup parlamentari que representa i el Govern– que és la base material amb la que estem construint la Catalunya del futur.

Vostè em deia que faltaven algunes concrecions, que fèiem molts anuncis... Concrecions. Per tant, permeti'm que, abans de donar-li la resposta concreta a la pregunta que em feia, li presenti algunes concrecions –en aquest any i mig, eh?– de les polítiques que hem desenvolupat. Miri, per primera vegada des del 2007 –aviat és dit, eh?, són pràcticament vint anys–, Catalunya té a disposició el pla territorial sectorial d'habitatge. No és menor. És l'eina de planificació i és l'eina que ens marca el camí que hem de seguir els propers vint anys. Per tant, bé, és una concreció, és el full de ruta, és la planificació com a país. Avui el tenim, ens dona una visió de conjunt i ens dona aquest marc seriós, estratègic, de treball amb les necessitats de mitjà i llarg termini, però també amb les urgències que tenim. Per tant, aquesta és una primera concreció. Està aprovat, i els grups de treball vinculats, els cinc grups de treball, començaran a treballar ja aquest mes de novembre, desembre.

La reforma de polítiques d'habitatge, amb diferents branques, com l'hi deia al principi, conflueix sempre en intentar aconseguir un objectiu, que és viure a un preu raonable a Catalunya, o, dit d'una altra manera, que no haguem de destinar més del trenta per cent dels ingressos de les famílies a mantenir un habitatge assequible. Una de les primeres línies que vàrem treballar i presentar en el primer debat d'orientació de política general va ser la construcció de cinquanta mil habitatges i les convocatòries de reserva de sòl vinculades. Concreció d'aquell anunci d'ara fa un any en la crida de la reserva de solars: 670 solars arreu del país. Per tant, concreció. I aquí el mèrit no és estrictament del Govern. La crida, amb les condicions econòmiques que acompanyen, pensem que és atractiva, però són els ajuntaments que ho han posat a disposició.

Què significa això en termes d'habitatge? Vint-i-dos mil habitatges, per tant, pràcticament la meitat de l'objectiu que perseguim en aquest primer quinquenni. D'aquests, catorze mil ja tenen promotor. Per tant, això vol dir que ens fan la cessió del solar amb un promotor assignat. Això vol dir que aquests entren en producció al llarg del 2026. Per tant, concreció dels anuncis de fa un any. I dels que queden sense

promotor fins als 22.000, 2.500 ja sortiran amb agrupació de solars en els propers concursos a partir d'aquest mes de novembre, desembre. Per tant, aquests també entraran en producció al llarg del 2026. Això vol dir que, dels cinquanta mil, la meitat d'aquest objectiu al llarg de l'any 2026 començarà a entrar en producció. Això vol dir des de moviment de terres, llicència d'obres o finalització d'obres, que d'aquí al 30 de juny, com vostès saben, amb els fons Next Generation hi haurà a l'entorn d'uns quatre mil habitatges que quedaran finalitzats i, per tant, són habitatges concrets on hi aniran a viure famílies concretes amb noms i cognoms. Per tant, concreció.

Sobre el fons de la Sareb, ho saben vostès –a més, l'hem compartit, el protocol de cessió de la Generalitat–, tretze mil pisos i tres-cents solars de la Sareb; solars que aniran a la segona reserva de solars públics, per tant, que també entraran en aquesta roda de producció.

El president Illa va anunciar en aquest debat d'orientació política general, precisament, un nou pas, que són aquests 214.000 nous habitatges potencials –aquí sí que ja parlem d'un termini mitjà, llarg. Aquí també vull dir que, igual que els cinquanta mil són habitatges de protecció oficial, de lloguer assequible de caràcter permanent, amb aquests 214.000 saben que estem parlant d'habitatge lliure, d'habitatge protegit, i que el que estem buscant és que a l'entorn d'unes seixanta àrees de desenvolupament urbanístic siguin econòmicament viables, es desenvolupin i, per tant, puguem obtenir aquest habitatge lliure i protegit per posar a disposició d'aquest futur parc d'habitatge públic a Catalunya. Rehabilitació del parc existent, regulació dels preus de lloguer per evitar topar, contenir aquests increments desmesurats de preus.

Tot això respon no només a la voluntat de portar equilibri, també tenir un mercat immobiliari que sigui predictable, de conjugar el dret a la propietat privada amb el dret a l'habitatge, de manera que puguem establir –sí– un model d'habitatge que sigui equilibrat, que sigui sostenible i que sigui just, que tingui justícia amb els catalans i catalanes. Per tant, polítiques d'habitatge al servei de la ciutadania. Tot això està en marxa, com li deia. Li he donat algunes dades de concreció. Per tant, tot això, en aquests moments, s'està mobilitzant.

El Govern ha activat també la recuperació d'immobles, com li deia, a través d'aquest protocol que hem signat amb el ministeri, però hem reforçat també amb adquisicions de tanteig i retracte.

A hores d'ara hem adquirit o..., en procés d'adquisició més de dos mil habitatges. Això, a vegades, els pot semblar menor. He sentit algunes afirmacions abans, no?, que semblava una qüestió menor, però és una eina potentíssima per augmentar el parc d'habitatge de manera immediata, però, sobretot –sobretot– per consolidar propietaris; propietaris, llogaters que tenen la tranquil·litat que continuaran vivint en un parc d'habitatge públic, i és el pol absolutament oposat de l'ocupació, i fomenta, precisament, el compromís amb la comunitat.

Els podem dir també que, a més d'aquests dos mil habitatges comprats o en procés d'adquisició, hem també ajudat a seixanta mil famílies –el doble del que s'estava fent en els últims anys– per tenir el suport a pagar el lloguer. Això representa, de fons propis, és una quantitat que, en fi, és important, 186 milions d'euros el 2024. Per tant, són recursos que destinem a mantenir aquestes persones en el seu habitatge i que no es vegin expulsades.

Fons d'emancipació juvenil –que ja el coneixen–; en aquests moments, 1.800 sol·licituds que compleixen els requisits. I, efectivament, i ara aquí això és el que hem fet –vostè em demanava també concreció– i li dono dades concretes d'allò que s'ha fet aquest any i mig i del que continuarem fent.

Però vostè em preguntava altres línies de govern que, efectivament, el Govern i el president Illa ja ho ha dit en diferents ocasions, estem disposats a explorar aquesta compra d'habitatge que no tingui una destinació especulativa, o dit d'una altra manera, limitació de la compra d'habitatge sempre que tingui un ús de lloguer o un ús

residencial, sempre entenent que ha de tenir un caràcter temporal, la mesura, sempre entenent que ha de tenir un caràcter de delimitació geogràfica en les zones tensionades.

I, per tant, aquesta és una qüestió que sí que volem explorar, que la volem explorar conjuntament amb els grups parlamentaris que han mostrat també el seu interès. Hem encarregat, a hores d'ara, informes jurídics que ens diguin com i, sobretot, quines modificacions legislatives necessitem, perquè, com vostè sap, aquesta és una qüestió que pot ser també un efecte limitant si això ha de tenir una tramitació al Congrés dels Diputats.

Per tant, sí, la resposta és sí, estem disposats. Quan? Posem-nos a treballar. Com? Esperem a la llum d'aquests informes jurídics la resposta de quins són els camins jurídics legislatius per tal de poder dur a terme aquesta limitació en la compra especulativa.

Gràcies.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Consellera, jo he fet la meua interpellació amb relació a un tema que ha estat l'últim tema que vostè ha abordat a la seva primera intervenció i li ha destinat trenta segons. Per tant, crec que està molt bé, i segurament és contradictori que diguin que la prioritat del Govern és avançar en matèria d'habitatge.

Tenim molts instruments, s'estan fent coses, però la realitat ens evidencia que aquestes coses que s'estan fent no són suficients. Per tant, tenim la necessitat d'anar més enllà. I nosaltres el que li hem posat avui de manifest és aquesta necessitat de continuar avançant.

Li hem fet una proposta, li hem demanat concreció, i vostè no ha concretat ni ha entrat en el detall d'aquesta proposta. La ciutadania el que necessita són respostes efectives, no més dilacions, no estudis i no a voler-ho entomar amb la bona voluntat –que és important–, però la ciutadania necessita acció, necessita concreció i necessita un calendari, que és el que avui li hem demanat, si és que veritablement la prioritat és avançar en aquesta línia.

Perquè miri, consellera, mentre es parla d'estudis, de bones intencions, d'anàlisi, la realitat avança, i la realitat és que els preus continuen augmentant, que els especuladors continuen fregant-se les mans, que els joves segueixen sense poder-se emancipar i que cada setmana hi ha famílies al nostre país que no poden dormir tranquil·les, perquè no saben si podran pagar el seu lloguer.

Per tant, consellera, no n'hi ha prou amb estudiar, sinó que cal decidir i cal actuar. I si el Govern està disposat a fer un pas endavant, evidentment, ha de saber, doncs, que en aquest Parlament hi ha majoria suficients. Nosaltres li estenem la mà per poder-ho fer, per donar suport a aquelles mesures que ens permetin avançar, i els hi demanem que les aprofitin, perquè si ho fan, nosaltres hi serem.

I sobre el tema que estem tractant, crec que és important posar-hi perspectiva i posar-hi xifres per entendre la realitat o la magnitud del que estem parlant, perquè en els darrers deu anys, el preu del lloguer a Barcelona ha augmentat un quaranta-u per cent, mentre els salaris només han pujat un 3,9 per cent, fet que situa Barcelona com la segona ciutat europea en que s'ha de destinar més part del sou a pagar el lloguer –concretament un setanta-quatre per cent, molt per sobre del trenta per cent que diu Nacions Unides i que vostè ha mencionat.

I mentre la classe treballadora cada cop té més dificultats per pagar el seu habitatge, per contra, la propietat dels habitatges s'ha anat concentrant en cada cop més poques mans, i sí, els propietaris amb cinc o més pisos representen un 7,5 per cent dels titulars, però controlen gairebé la meitat del parc del lloguer –un 44,7 per cent– i un trenta per cent dels pisos llogats són d'empreses i no de particulars. És a dir, no

estem parlant de famílies que volen comprar un pis per viure-hi, sinó de societats, de fons d'inversions i de grans tenidors que compren paquets d'habitatges per especular, per revendre o per pujar-los a preus inassumibles.

I vostè també ho ha dit, les conseqüències d'això són devastadores, perquè ens hi juguem la cohesió del nostre país, el desarrelament i l'expulsió de veïns i veïnes dels seus barris. I el que és encara més greu, que és la pèrdua de la funció social de l'habitatge per convertir-se en un actiu financer i un valor refugi.

Consellera, li hem dit, sabem que és una proposta ambiciosa, perquè suposa intervenir el mercat de l'habitatge amb l'objectiu de fer prevaldre el dret per sobre del privilegi, i som conscients que la dreta, doncs, recorrerà als seus arguments de caràcter competencial i jurídic que habitualment utilitza de manera interessada per defensar els seus privilegis i els privilegis dels qui defensa.

Però al seu Govern –el que assegura que l'habitatge és la principal prioritat– li exigim que no els paralitzi aquest debat, perquè sabem que el marc normatiu i el marc competencial habilita aquesta mesura amb els termes que avui li hem expressat, i el que requereix és valentia política, i això és el que els hi estem demanant.

Per tant, consellera –hi insisteixo i li prego que concreti sobre aquesta mesura–, com, quan regularan la compra d'habitatges a Catalunya. Vostè ha parlat de mesures que ja coneixíem, que estan bé, que estan en marxa, però la realitat constata que és urgent que continuem avançant, perquè els preus continuen pujant, perquè els veïns i veïnes estan sent expulsats dels seus barris i perquè els especuladors al nostre país continuen fregant-se les mans.

Per tant, si estem d'acord amb que cal prioritzar les polítiques en matèria d'habitatge, estem d'acord que la fotografia que tenim ara mateix no ens agrada, però que hem obert una línia de treball en aquest país en els darrers anys, cal que continuem estirant del fil, i, per tant, cal que puguem avançar en la limitació en la regulació de la compra d'habitatges.

Per tant, ara sí que li prego, si us plau, consellera, concreció, com i quan regularan la compra d'habitatges a Catalunya.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Diputada, jo crec que havent tingut vostès responsabilitat de Govern, també deuen saber –jo crec que, en fi, és de justícia que ho diguem– que la situació de l'habitatge a Catalunya no l'arreglarem en un any; ho sap tan bé com jo. Llavors això requerirà un temps.

És una situació molt complexa; és una situació que, fonamentalment, el problema de fons, com he dit moltes vegades, és la manca d'una oferta de parc d'habitatge públic assequible, de lloguer i de caràcter permanent.

Per això varem començar amb les polítiques de construcció d'aquest parc, perquè és el problema fonamental. Alhora, hem d'actuar i intervenir el mercat. Això és així. Des del primer moment també ho hem fet, treballant el decret llei amb vostès, amb els Comuns, amb la CUP, per tal de veure com podem regular altres usos temporals.

I miri, jo també em pensava que tindria això aprovat el mes d'octubre, i ni és responsabilitat seva, ni dels Comuns, ni de la CUP, ni del Govern, no? Dos grups han decidit, doncs, que paralitzarien o allargarien una miqueta més, perquè com que el mercat no està prou tensionat, doncs, allargaríem unes setmanes més a veure la llum d'aquesta regulació.

Li vull dir amb això que aquesta és una qüestió que no es resol en un dia. Aquesta és una qüestió que trigarem temps. Jo estic molt convençuda que de la seva mà i de la resta de grups parlamentaris de progrés estem dissenyant unes bones polítiques

estructurals a Catalunya en termes d'habitatge, però que s'hauran de mantenir en el temps per arribar finalment a aquest desitjat quinze per cent d'habitatge públic protegit que –finalment, sí– equilibri el mercat i asseguri l'accés a un habitatge assequible a Catalunya.

Hi he dedicat nou minuts de la meua intervenció anterior, perquè vostè em deia que molts anuncis i poques concrecions. Llavors, jo li he anat resseguint els anuncis d'aquest any i mig i li he anat concretant per cadascun d'ells quines eren les concessions, que no són menors, i que, a més, requereixen d'un esforç pressupostari important.

Ara bé, sí, hi estem disposats. Entengui també, si això fos una proposta elaborada directament pel Govern, jo entendria que vostè em digués: «Com, quan? Com, quan?, Com, quan?». Jo ho entendria, però entengui que aquest és un informe que ens ha arribat des de l'àrea metropolitana, que l'estem analitzant, que el mateix informe indica algunes modificacions legislatives que no corresponen al Parlament de Catalunya, que això també presenta unes dificultats, i que jo crec que és prudent que des del Govern puguem demanar diferents informes jurídics que contrastin amb aquest i que puguem veure quina és la millor manera.

Però si vostè el que m'està preguntant és si el Govern té la voluntat de buscar les maneres jurídiques possibles per acotar les compres que no siguin especulatives, o dit d'una altra manera –vostè també ho ha dit–, que els usos estiguin vinculats a allò residencial i de lloguer i no, doncs, a l'especulació, nosaltres hi estem disposats i ho volem fer, perquè és una política més que pot complementar les que ja estem desplegant.

Per tant, jo avui no li puc dir quin dia, però sí que li puc dir que hem encarregat els estudis, i que, a més, estem tenint entrevistes amb diferents persones particulars i sectorials implicades en l'àmbit de l'habitatge que ens ajudin a dissenyar jurídicament com podem aconseguir aquest objectiu d'evitar la compra d'habitatges amb un caràcter especulatiu.

També li dic, fixi's, vostè diu «algunes coses s'estan fent», i li agraeixo. Fixi's si les polítiques estan donant resultats i algunes són, en fi, la continuació de polítiques que vostès havien establert, com el topall de lloguer, que alguns grans fons ja estan dient, no?, que abandonen els seus actius o que volen vendre els seus actius a Catalunya perquè no tenen una bona rendibilitat. Això hauria de ser una bona notícia, i que aquests actius puguin passar a famílies concretes o puguin passar al parc d'habitatge públic amb el tanteig i retracte és una bona notícia.

Per tant, jo crec que anem pel bon camí. Crec que estem dissenyant entre tots –les forces de progrés–, unes polítiques estructurals d'habitatge que estan donant i continuaran donant resultats.

Ara bé, hem de donar també un missatge clar a la ciutadania. Aquesta és una problemàtica que no resoldrem ni en un any ni en dos. Ara, anem pel bon camí, i els estenc la mà per aquest treball conjunt que espero que tornem a tenir, igual que ho hem fet amb el decret llei, per veure quina és la millor manera d'evitar aquestes compres especulatives a Catalunya, sempre mesura de caràcter temporal, sempre acotada a les zones tensionades.

Moltíssimes gràcies.

El president

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la garantia del dret a un habitatge digne i adequat.

Interpel·lació al Govern sobre la garantia del dret a un habitatge digne i adequat

300-00204/15

És presentat pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Em sembla just dir-li a la diputada d'Esquerra Republicana que gràcies per venir, perquè, al debat de política general, el seu grup va votar en contra d'una proposta similar que presentàvem la CUP.

Dit això, si condensem la història de la humanitat en un sol any, el primer humà naixeria l'1 de gener a les dotze de la nit. El primer dia ja tindria eines, però no controlaria el foc fins a finals d'octubre –en termes històrics, en deu mesos– sense que passés res de rellevant. No honoraríem els nostres morts fins al 13 de desembre. La cova d'Altamira es pintaria el 18 de desembre. Hauríem d'arribar a Cap d'Any..., al 31 de desembre, perquè s'inventés la roda, i la primera màquina de vapor començaria a funcionar passada l'hora de sopar, cap a les deu de la nit. Mitja hora després, els camperols catalans serien expulsats del camp a la ciutat i es plantaria la primera llavor del mal: es cobrarien els primers lloguers. A les onze i poc sonaria jazz a un local de Nova York i encara sentiríem de fons quan algú saltés d'un edifici i sentíssim parlar del Crac del 29, on l'especulació s'hauria cobrat les seves primeres víctimes. En un minut seria la vaga més gran de lloguers de Barcelona, la justícia passaria per sobre de la legalitat i, poc després, un cop d'estat que acabaria amb totes les aspiracions dels que havien somiat una república lliure.

Recordeu, som al 31 de desembre, queden deu minuts per a les campanades: les vagues salvatges, el cinturó roig, «españoles, Franco ha muerto», el Tribunal de Orden Público passarà a dir-se Audiencia Nacional en qüestió de microsegons, «atado y bien atado». En algun moment neix el PP, però és massa difús perquè puguem dir exactament en quin moment. Thatcher, Reagan, Pujol..., comença el neoliberalisme i no hi hauria alternativa. Però la mà de Déu de Maradona ens recordaria que sempre hi ha partit a disputar, perquè se sap que la gent que dorm en habitacions molt petites acaba tenint els mateixos somnis.

Seguirà l'oli de colza; el VIH, l'estigmatització, perquè el pitjor virus, llavors i ara, és quan s'inocula la por a l'altre. Seguiria la crisi i la desindustrialització i Felipe González ens diria que ens l'aprestéssim nosaltres, el cinturó. A les 23: 54, hi hauria un gol de Koeman a la pròrroga del Barça, que guanyaria la primera *champions*, i quedarien cinc minuts per a les campanades.

Netanyahu arribaria al poder i a Palestina ja faria temps que estan tremolant de por i de ràbia. La llei de liberalització del sòl d'Aznar començaria la barra lliure per al rendisme. Aznar guanyaria les eleccions per majoria absoluta i Convergència li regalaria uns vots que no li feien falta. Peix al cove a cada àpat. El Trio de les Açores enviaria les tropes a Iraq, a unes armes de destrucció massiva que ni estan ni se les espera, tanmateix, va ser un bon negoci per a uns quants. Ressonaria el «No a la guerra», ressonaria el «*Nunca mais*» i, encara en xoc per uns atemptats a Atocha i pel soroll de fons d'uns informatius que, en aquell moment, ja eren bones *fake news*, encara que encara no teníem aquesta paraula, es diria que «todo es ETA». El 2004 perd les eleccions i després d'uns segons, que se'ns hauran fet molt llargs, l'habitatge costaria un 175 per cent més que quan Aznar havia començat aquest últim mandat. La bombolla immobiliària i l'especulació acabarien amb la possibilitat de preguntar a casa què es volia ser de gran. S'executarien desnonaments –no sé si ho recorden–, mentre encara havíem de pagar les hipoteques que ens havien fet els mateixos bancs que havíem de rescatar. «Era el mercado, amigo», ens deien.

I en aquell moment la universitat es començava a tancar en banda als fills de la classe treballadora, als quals després se'ls diu que no saben suficient economia i que llavors potser «la democràcia..., no es posible».

En pocs segons començarà a ressonar a les places «No tindràs casa en la teva puta vida» –i potser algú es posa nerviós, però era la consigna que hi havia i és important el rigor històric, també el de la classe treballadora. I neix la PAH i s'ocupen blocs i es doblegava els bancs.

Sonen els quarts i llavors és quan s'ocupen les places i el 15-M i s'ocupen també els col·legis per l'U d'Octubre. Són els mateixos tribunals que diuen que no podem decidir ni quedar-nos a viure al nostre barri ni el nostre futur. I a la primera campanada, més o menys, cauria el naixement del Sindicat de Llogaters. El 8-M i «Som manada»; top manta, que ens ensenya com fer allò correcte; la covid, *para Ayuso «hubieran muerto igual»*; un raper a la presó per dir que *los Borbones son unos ladrones*, i els lloguers, en tot aquest temps tan breu en realitat, s'han doblat en només deu anys, i la gent ja no aspira a tenir una casa ni tampoc a viure sol; en tot cas, a tenir una habitació amb una placa d'inducció i un lavabo.

I en aquest moment de trasbals econòmic ja penses que no podràs escapar, penses si això s'aturarà, si ansiolítics, si antidepressius, alcohol o cafeïna. Són més o menys les possibilitats.

Serà en qüestió de microsegons, Trump, Netanyahu, Le Pen, Meloni, Miley i Torre Pacheco, i Benedetti diria que *despáilate amor que el horror amanece*.

A la darrera campanada, als Estats Units d'Amèrica, on artistes com Bad Bunny han de cancel·lar els seus concerts per por que facin «redades» i deportin els assistents, Mamdani guanyaria les eleccions a Nova York amb un programa que parla de fer l'habitatge assequible, acabar amb l'especulació, supermercats públics, impostos als rics i millorar la cobertura sanitària, i potser comença a haver-hi una mica de justícia després d'aquell Crac del 29.

Pensem..., pensem que aquí hi ha unes lliçons que es poden extreure. La primera, que el seu temps no és res comparat amb el nostre. Respecte al nostre temps com a humanitat, la història del rendisme és absolutament insignificant i això vol dir que no existeixen lleis immutables i que té molt més sentit recuperar *Antígona*, que deia que davant d'aquelles injustícies que es volen fer llei, sempre existeixen unes lleis que són molt més antigues que els homes. I lliçó número dos, tot i ser insignificants, els rendistes, en un temps molt breu, han fet un món inhabitable, en el sentit més literal de la paraula. I lliçó número tres, el nostre temps és ara.

Podem jugar a resumir la nostra història. Podem jugar a resumir la nostra història en segons, perquè en deu minuts d'intervenció a mi no m'hi cap ja tornar a donar totes les dades que tothom s'ha après de memòria una vegada i una altra. I sobretot, no m'hi cap l'angoixa que suposa no tenir casa. No tenir el lloc al que dir «casa meva» equival a la cancel·lació del temps. I a aquells diputats que els hi faci gràcia, suposo que és perquè precisament, de treballar, en saben poc; de buscar casa, menys. I sense futur –no ho saben tampoc, suposo–, no hi ha present.

El temps de la humanitat no és el temps de la gent i el que, vist així, pot semblar irrisori, en el present, ho és tot. Les propostes de telèfons d'ajuda, de bízums als rendistes, de declaracions de la ministra dient que si tenim cases per poder servir *un vino y un espeto*, les deixarem a part, perquè creiem que aquí a Catalunya la posició és una altra.

Ara bé, la proposta de construir 210.000 pisos per a la dècada 2030 suposem per un moment que és certa i que es poden fer tècnicament i que aquí segueix la mateixa política i els mateixos governants que ara. Això serien segons, en aquesta història, però aquests segons, contenen en part moltes renúncies, perquè moltíssima gent haurà ajornat no sap fins quan la possibilitat de tenir fills i estaran calculant si els hi donen els diners o no per congelar els òvuls. I moltíssima gent haurà passat les nits plorant amb el terror de què passa si un dia els teus pares no tenen casa i et venen a picar mentre tu encara convius amb amics o amb gent amb qui estàs compartint el pis, que potser pràcticament ni coneixes. Quantes parelles estaran trenca-des en aquest temps condensat? Quantes dones seguiran amb el seu maltractador? Quants adolescents no podran plantejar-se marxar de casa, d'un lloc on no els volen per qüestió de gènere o per qüestió de a qui volen estimar? El gest simple de poder penjar un quadre a casa teva és una cosa que generacions senceres hem de posposar,

no sabem fins quan; aquesta «tonteria» de poder fer un forat a una paret i poder dir «això és casa meva» és una cosa que ara mateix ja és pràcticament un privilegi.

I això, qui robarà aquest temps? Perquè aquest temps, d'alguna forma, s'acumula quan algú es queda la meitat del sou d'algú. Quan algú es queda un terç del sou d'algú per una habitació és temps que s'està robant. I el PSC no es pot fer responsable de tota aquesta angoixa viscuda en aquest temps. És cert que la política d'habitatge no té a veure amb una sola legislatura. És cert que aquí hi ha moltíssims responsables, però ara mateix són a qui tenim davant i, per tant, és a qui nosaltres hem de parlar.

Cal que siguem responsables del temps que habitem, que és l'ara i no és anar tirant la pilota endavant. Sobretot perquè no volem esperar que hi hagin promeses o que hi hagin mesures que un cop sembla que salten als mitjans comencen a ser més habitables també per a la resta de partits. La gent no pot seguir esperant a que hi hagi partits que s'il·luminin a partir de promeses electorals. No pot seguir esperant que ara, perquè a algú li hagi agradat una campanya concreta a l'altra banda del món, decidim que aquestes són bones propostes.

Per nosaltres és molt important que això sigui una qüestió central i fa un temps, després de que el Salvador Illa ens digués que no li tremolarien les cames per decidir entre l'especulació o el poble, nosaltres vam dir que no deixaríem que aquest mal-estar s'enterrés amb propostes que no arribaven. Vam dir: «D'aquí no ens mourem, sigui notícia o no sigui notícia, surti a compte o no surti a compte, es treguin vots o no es treguin vots.» I li dèiem honestament que creiem que l'habitatge ha de ser un dret universal per a tots. I creiem que la CUP hem complert. Amb els costos que sigui, perdent vots o guanyant vots, nosaltres vam dir que l'habitatge era una qüestió central d'aquesta legislatura i ens hem assegut amb tothom. Ens hem assegut amb el PSC, amb Esquerra Republicana, amb Comuns i amb qui s'hi hagués volgut sumar, perquè per nosaltres hagués sigut perfecte que la dreta tingués una mica d'humanitat com per poder reconèixer qüestions que són drets universals recollits, a diferència de l'especulació, que no està recollida ni a la carta més absurda de drets, i, per tant, haguéssim pogut regular això.

Ara diem: «S'ha de seguir.» S'ha de seguir perquè no pot ser que tornem a enganyar la gent. S'ha de seguir perquè l'antipolítica es basa precisament en què hi hagi lleis que s'incomplixen i en què hi hagi promeses que s'incomplixen. Aquí i ara. I ho dèiem, tampoc és responsabilitat només del vostre Govern, és la *ristra* de promeses incomplertes en dècades la que ens ha portat a la situació en la que estem, en la que cada vegada hi ha menys diputats d'esquerreres en aquest Parlament, per a qui s'ho vulgui autoconsiderar. Per això, havent complert, li diem: «Seguim.»

I per això, aquí i ara. I tal com portem un mes repetint, diem que cal prohibir, no regular, *prohibir* la compra especulativa d'habitatge; que cal abaixar els preus del lloguer, que era el que reclamava una manifestació amb 175.000 persones, el lema de la qual era: «S'ha acabat.» I tercera, és necessari que limitem el nombre d'habitatges que es poden tenir fins que tothom pugui tenir una casa. O tots o ningú.

Tornem a fer nostres els lemes que ens van portar a ser un país que sempre estava al capdavant de tot, també quan hi havia franquisme. Aquí i ara, que el temps no torni a estar mai més en mans d'uns pocs. Podem repartir-lo i podem fer-ho ara, i en aquest sentit han de decidir.

La nostra pregunta és clara; és: podem seure a treballar totes les forces polítiques que coneixem i reconeixem l'habitatge com un dret? Sí o no? I que, per tant, això no sigui una qüestió de veure qui pot córrer una mica més per una carrera electoral que mai no arribarà a bon port.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Sílvia Paneque i Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Moltes gràcies, diputada. Quasi..., era per respondre-li que sí a l'última pregunta. Crec que... –no s'ho agafi malament–, crec que només vostè és capaç de fer aquest repàs de línia del temps en menys de cinc o sis minuts que deu haver trigat a fer-ho.

La veritat és que la nostra posició com a Govern és honesta. Li dic molt sincerament i li haig de reconèixer també –ho he fet en altres ocasions– que la CUP es va allunyar de sectarismes, que potser en altres ocasions ens havien allunyat, i s'han assegut també d'una manera sincera, rigorosa i honesta amb el Govern per tal de treballar en l'àmbit de l'habitatge i ho vull agrair perquè ha estat així i espero que continuï essent així.

Sé segur que coincidim en la idea que l'accés a l'habitatge –i ho deia abans a la diputada Esquerra Republicana– s'ha configurat com una de les principals expressions de desigualtat a Catalunya. La situació de l'habitatge al nostre país, abans també intentava argumentar-ho, requereix actuacions urgents d'intervenció del mercat, com la que vostè em comentava, aquesta compra especulativa d'habitatge que hem de veure, efectivament, com la cristallitzem en una proposta, i espero que aquí també hi pugui haver aquest treball honest i rigorós. Però també calen perspectives de futur clares per estructurar un sistema sòlid d'accés que garanteixi a Catalunya, de manera sostenible, aquest dret a l'habitatge, amb independència dels colors dels diferents governs que puguin venir. Aquesta és una política que jo espero que sigui estructural –o «polítiques» en plural– i que es pugui mantenir en el temps per conformar aquest parc d'habitatge públic, de lloguer assequible, permanent, del quinze per cent a Catalunya.

Ahir mateix, per exemple, per situar-nos en el problema a resoldre, el diari *Neutral* publicava una informació amb un mapa de les zones d'habitatge tens a tot Espanya, que crida l'atenció pel fet que només quatre comunitats apliquen aquest criteri de manera general, homogènia: Catalunya, Aragó, País Basc i Navarra, a més de la ciutat d'A Coruña. És una situació que afecta més de 8 milions de persones, que es troben emmarcats amb un preu d'habitatge desbocat, sobredimensionat.

Per tant, l'habitatge sí és la ferida més visible d'un sistema econòmic que durant anys ha tolerat un excessiva especulació en aquest àmbit i que ha afectat un dret que alhora toca el benestar, en aquests moments, d'àmplies capes de la societat catalana. I que ho ha fet, també ho hem de dir, amb la complicitat de les forces de dretes, i per això és bo..., i jo, la veritat és que haig de dir que em sento còmoda treballant amb l'arc parlamentari d'esquerres, de progrés i que tinguem la capacitat d'arribar a acords, més enllà de les diferències que ens sabem i que ens coneixem, i que siguem capaços d'atrapar objectius en l'àmbit de l'habitatge.

Cada dia veiem casos, vostè també n'esmentava alguns, de famílies que han de destinar més del quaranta per cent... Què dic? El quaranta i el cinquanta per cent dels seus ingressos a mantenir el seu habitatge. Joves que no es poden emancipar. Ciutats amb massa habitatges buits i persones sense sostre. Aquesta és una situació que, efectivament, no ens podem permetre com a país i que vostès ho denuncien. Fan bé de denunciar-ho. I és veritat, vostè també ho deia, no és única la responsabilitat d'aquest Govern, però sí que és veritat que en aquests moments ens trobem amb la responsabilitat de donar-hi resposta.

Pensem que ho estem articulant. Pensem que ho estem fent, que coneixem la situació que s'està vivint en aquests moments a Catalunya i que estem posant a disposició polítiques concretes i instruments que fan possible començar aquest camí cap a la solució. I cregui'm, quan diem que volem garantir el dret a l'habitatge a Catalunya, des del Govern no és un eslògan. De debò que li haig de dir que hi ha un compromís i una posició honesta per recórrer aquest camí de solució. És una política de país –voldríem que fos de país–, que exigeix temps, que exigeix planificació, que exigeix diàleg i, sobretot, molta coherència.

I a l'aixopluc d'aquests principis hem emprès el que pensem que és una transformació estructural, per tal de revertir el concepte de que l'habitatge no ha de ser més un bé d'inversió, sinó que ha de ser un dret per al conjunt del poble de Catalunya. La situació la coneixem tots: preus desbocats, desigualtats, segregació urbana, expulsió de veïns de centres històrics, una generació sencera amb problemes d'accés a l'habitatge.

Això vol dir, d'alguna manera, que hem de redefinir les regles del joc que teníem fins ara, reforçar la presència pública en la planificació, i en aquest sentit, el desenvolupament d'aquestes àrees, d'aquestes prop de seixanta àrees de desenvolupament va en aquest sentit: reforçar la presència de lo públic en el desenvolupament urbanístic i d'aquest parc lliure però també protegit, la regulació, la gestió del parc immobiliari... Importantíssim, en parlem poc aquí, però la gestió del parc que anirem conformant és importantíssima: amb quins actors ho fem, amb quins convenis... No podem només des de l'Agència d'Habitatge, no poden només els ajuntaments sols, ampliar el parc d'habitatge assequible i de lloguer social i establir mecanismes d'equilibri dels preus i d'aprofitament del sòl. No es tracta només de construir més –en parlem molt perquè manca aquesta oferta, però no és només això–, sinó d'aconseguir que la seguretat de tenir un habitatge deixi de ser una decisió del mercat i passi a ser una garantia col·lectiva, com ho és el de la salut o com ho és l'àmbit de l'educació.

Parlem, en certa manera, d'un gir que situa la dignitat i la cohesió social per damunt de qualsevol benefici que sigui immediat i que reivindica el paper de lo públic, de l'Administració, en la defensa d'aquest criteri, que al capdavall, també és la defensa del bé comú. No és senzill, com deia abans, no serà ràpid, no és una situació fàcil. Tenim..., en aquests moments hi ha dades publicades del segon trimestre de la contenció de rendes, continua la tendència a la contenció dels preus de lloguer, amb una reducció acumulada al llarg d'aquests mesos, d'aquest any i escaig, d'1,9 per cent a les zones de mercat residencial tens. Per tant, les mesures de contenció funcionen; de contenció, és veritat que no hi ha baixades espectaculars, això és evident, però sí la contenció del mercat desbocat que teníem abans de la contenció de rendes. Des del primer trimestre del 2024, el darrer sense contenció de rendes, els preus de lloguer s'han reduït de manera acumulada un 4,9 per cent a Barcelona ciutat i un 1,9 per cent al conjunt dels municipis declarats zona de mercat residencial tensat. Als municipis que no, els que no estan inclosos en les zones declarades de mercat tens, els preus en aquest mateix període han incrementat. Per tant, no és només que haguem aconseguit aquesta contenció de rendes, sinó que veiem com en les zones no tensionades, no de mercat tens, es produeix un increment d'un 6,6 per cent en les rendes de lloguer.

Com a dada comparativa, també de referència: la inflació a Catalunya ha pujat un 3,5 per cent. Durant el segon trimestre del 2025 s'ha produït també un saldo positiu de 2.285 contractes de lloguer habitual vigents més a Catalunya. Ho dic per aquells discursos de que la contenció de rendes està provocant una disminució dels contractes de lloguer habitual; no és cert. Des de l'inici de contenció de rendes hi ha 14.124 habitatges més amb un contracte de lloguer habitual al conjunt de Catalunya –aquesta dada és del conjunt de Catalunya.

Per tant, tres línies generals, l'alça del preu del lloguer es conté en les zones de mercat residencial tens, hi ha un menor creixement del lloguer de temporada, també, i el mercat de lloguer està actiu i funciona amb normalitat malgrat aquesta regulació i malgrat el que se'ns deia des d'alguns sectors i grups parlamentaris.

I li dic el mateix que deia en la intervenció anterior: aquests acords progressistes que estem travant són tan necessaris com imprescindibles. He repassat també d'altres polítiques en l'anterior, per tant, no hi insistiré ara. En definitiva, el que sí volia defensar en aquesta primera part de la intervenció és que defensem un model que actua en el curt, però que també vol actuar en el mitjà i en el llarg termini, que combini urgència i planificació, i en aquest sentit, també el desenvolupament d'àrees amb aquests 214.000 habitatges potencials a futur, que construeix però que també regula,

i que equilibra el mercat des de la consigna que el benefici només té sentit si és un benefici col·lectiu, sinó no té cap mena de sentit.

Per tant, l'objectiu que perseguim és arribar el més aviat possible, tot i que no serà immediat, a tenir entre un nou i un quinze per cent d'habitatge protegit a futur a Catalunya, a estimular la construcció sostenible i a assegurar –i a assegurar–, i serem en això taxatius, el compliment de la normativa a tot el territori.

Per tant, diputada, espero haver convençut que el dret a l'habitatge no és una proclama del Govern, no és només una promesa; és –espero que sigui– una obra col·lectiva de les forces de progrés al Parlament i que cregui'm que el Govern hi posarem tot l'esforç i tot el treball que sigui necessari per tal de que aquest objectiu sigui assolit.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, consellera. Per a la rèplica té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, aquesta rèplica, en realitat, podria ser molt, molt ràpida. Perfecte, consellera; doncs nosaltres ja ho hem dit: el nostre objectiu és la prohibició de l'especulació amb l'habitatge. Si vostè també ho volen, falta temps per posar-nos a treballar en aquest sentit i fins a les darreres conseqüències. Ara bé, m'haurà de permetre que..., seria just dir-li que crec que el sectarisme és que es debatés més l'ampliació de l'aeroport a ESADE amb la patronal, que precisament no li vol bé a ningú que cregui una mica en els drets humans, que no en aquest Parlament, per treure lo que és sectarisme.

I de fet, jo crec que en realitat la CUP a lo que ens adherim molt és a la màxima de que la nostra tasca no és fer la desesperança convincent, sinó l'esperança possible. Cada volta que hi hagi possibilitat de que realment s'avanci fins a l'arrel dels problemes amb allò que realment li passa a la classe treballadora d'aquest país, a nosaltres ens trobarà, crec que ho han dit tots els meus companys una volta i una altra.

Té raó en moltes coses que ha posat sobre la taula sobre com operen i no aquestes lleis. De fet, hem de ser conscients que juguem en un taulell que, com sempre, està desnivellat. En aquest sentit, sabem que hi ha estocs sencers d'habitatge que es retiren del mercat per dir que no n'hi ha, per així poder dir que la contenció no funciona. Nosaltres creiem que la contenció i tota la resta de lleis a l'entorn del dret a l'habitatge funcionaran millor quan hi hagi sancions i quan pugui operar realment aquest cos d'inspectors que vam posar sobre la taula de les negociacions perquè, de la mateixa manera que en el dret laboral necessitem cossos d'inspectors que estiguin allà a primera línia defensant aquests drets, també ho requerim en el cas de l'habitatge. I en aquest sentit, una altra equiparació: creiem que de la mateixa manera que en el món laboral requerim de sindicats que estiguin a primera línia i que permetin l'associació, en el món de l'habitatge també. És una gran notícia que hi hagi ja una confederació de sindicats d'habitatges a Catalunya, és una gran notícia que existeixi el Sindicat de Llogateres i ara necessiten un marc legal en el que operar.

Les lleis no volen dir res en el curs de la història; les lleis no són més que la cristallització de voluntats populars que en un moment determinat han aconseguit que els representants del poble –que per això se'ns paga i per això estem aquí– les posin sobre la taula i les facin llei. No són res més. Per tant, necessitem aquest marc jurídic, perquè la vaga de La Caixa, si ha tingut resposta, ha sigut perquè ha trobat un ressò en les polítiques d'aquest país, però perquè es va poder donar. No podem fer que la gent estigui realment posant en risc el lloc on viuen cada vegada que s'han d'enfrontar a grans poders que no volen que els drets més bàsics es compleixin.

Ens agradarien també dues coses –i després seguirem amb les *fake news*. La primera és que creiem que és una bona notícia que això passi, però que ho veiem d'una manera en que..., i entengui'm, eh?, i em dirigeixo al conjunt del Govern –i de fet és un petit avís per a navegants als possibles governs que hi hagin. Crec honestament que l'habitatge és d'alguna manera lo que s'havia dit que havia de ser en el seu mo-

ment la terra, és a dir, que ara mateix ens ho juguem tot en repartir aquest habitatge com ens havíem jugat tota –qualsevol que es consideri socialista o alguna de les seves possibles declinacions en aquest país–, quan parlem de repartir, la terra. I crec que si no avancem en aquest sentit, la història, aquesta llarga història, passarà per damunt de qui s'hi posi en contra. S'hi posin en contra, estiguin a l'oposició, estiguin al Govern, tinguin més diputats o en tinguin menys. I crec que llavors aquests partits que estiguin en contra no hauran sigut més que un breu interludi. Un interludi fet de moltes promeses, un interludi fet de moltes *fake news*, però un interludi que concentrarà tot el dolor d'una generació a qui no li quedarà cap més remei que prendre's la justícia pel seu compte, deixar de pagar el lloguer al seu rendista, cridar a la vaga de lloguers, i llavors qui estigui al Govern en aquell mateix..., en aquest cas, vostès, ja no tindran un problema amb l'habitatge, tindran un problema amb això que vostès diuen «ordre públic». I llavors la pregunta que afrontarà el seu Govern sobre els polícies serà quants polícies s'envia a cada desnonament de tots els que s'hauran d'executar a Barcelona, on hi ha moltíssims, milers de contractes que en breu acabaran. I en aquell moment, en aquest Parlament, doncs, ja no ens adreçarem al Govern sobre el problema de l'habitatge, sinó que ens haurem d'adreçar a la seva companya i consellera Núria Parlon sobre el que estigui passant pel problema de l'habitatge no resolts.

Aquest no és el nostre objectiu. Nosaltres no som els de *cuanto peor, mejor*, nosaltres som els de donar respostes i solucions. Ara bé, sabem que l'habitatge serà un dret, ho sabem amb la tranquil·litat de que hi ha lluita sense cap mena d'esperança, que és bastant millor, aquest tipus de convenció.

I per últim, per a tots aquells que voldrien dir que l'habitatge només és un problema urbà, que el territori, que la resta, recordar-los que a les comarques del Pirineu i d'Aran ha augmentat el cinquanta per cent el preu del lloguer des del 2005 i es destina un vint-i-quatre per cent de les rendes al lloguer, que a aquest país l'habitatge turístic és un problema molt més enllà de Barcelona i que, en general, el problema del lloguer no és en cap cas minoritari. Quan parlen de defensar famílies, quan parlen de defensar gent gran, recordin que els llogaters ja representen el cinquanta-tres per cent de les llars entre 16 i 29 anys; que la impossibilitat d'estalvi del lloguer, suposa quasi la meitat del sou, és una cronificació d'aquesta situació (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*); que l'onze per cent –i ja acaba– dels enquestats de l'últim baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió ho considera el principal problema a Catalunya. Malgrat les campanyes de difamació i d'odi que es fan des d'aquest Parlament i des de moltíssims mitjans de comunicació, intentant que el problema sigui el teu veí, encara, avui dia, i per sort, l'habitatge segueix sent el primer problema, i això és una esperança, jo crec, per a tothom que tingui una mica de dignitat en aquest Parlament.

Gràcies.

El president

I per fer la rèplica té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí. Moltes gràcies, diputada. Efectivament, vostè feia esment del que pot representar el problema de l'habitatge més enllà de l'àmbit econòmic o constructiu, no?, i l'escletxa que pot significar per on se'ns escolen discursos d'extrema dreta i de confrontar veïns amb veïnes d'un mateix barri per posar-los en competència amb un recurs que en aquests moments és escàs. Per tant, efectivament, no estem parlant només de construcció, li ho deia en la primera intervenció, sinó que estem parlant d'una qüestió que té a veure amb la cohesió social i que té a veure amb el benestar dels catalans i catalanes.

Per tant, totalment d'acord. És veritat, tampoc cal allargar-me més, però sí que, com que ha fet esment, i és veritat, dels moviments socials que han impulsat també durant molt de temps diferents polítiques i que han treballat, no?, al costat de famílies amb dificultats amb habitatge, aprofito també, perquè és veritat..., vostè feia esment d'aquests fons vinculats a ImmoCaixa, que des del Govern, ja en el Govern anterior van fer algunes actuacions de compra i que hem continuat i que volem completar per donar tranquil·litat a les famílies que hi viuen. Un potser podria pensar que destinar recursos públics, no?, a comprar aquest tipus d'actius..., però finalment en la balança, efectivament, poder mantenir aquestes famílies en aquests habitatges i donar la tranquil·litat que no hagin de patir més per quin dia els faran fora, doncs val la pena. Aquest mitjans de novembre, a meitats de novembre comprarem cent setanta habitatges més del fons d'ImmoCaixa, 15 milions d'euros; ho aprovarem pel Consell d'Administració d'Incasòl i, per tant, ja procedirem a la compra. I des de l'entrada a govern fins ara, d'aquests actius hi ha hagut una compra de 875 habitatges –no és poca cosa, 875 famílies–, alguns estan buits i podran anar-hi famílies noves, però 875 en total, 57 milions d'euros. I efectivament, doncs, aquí hi ha hagut el treball de diferents moviments de la societat civil organitzada que han impulsat també aquesta política.

Per tant, acabo dient-li, el Govern estudiarem aquesta prohibició de compra d'habitatges amb finalitats purament d'inversió en zones de mercat tensionat, amb l'objectiu de protegir aquest dret a l'habitatge i de frenar aquesta escalada de preus. Hem encarregat, com deia abans, diferents estudis per analitzar la viabilitat jurídica i econòmica i, en aquest sentit, jo crec que el president ha estat molt clar quan ha afirmat que cal actuar també amb aquesta seguretat jurídica, saber quins marcs normatius hem de modificar, amb quines institucions les hem de modificar per poder evitar possibles conflictes legals.

Aquesta és una proposta, un estudi de possibilitat que també s'ha d'inscriure en aquest context que li deia al principi de canviar la manera de com entenem les polítiques d'habitatge, com s'han entès tradicionalment les polítiques d'habitatge a Catalunya i trobar aquest equilibri que situï l'accés a l'habitatge en benefici..., o de preservar el dret a l'habitatge per sobre de qualsevol altre dret en la situació que vivim en aquests moments. És veritat que aquest estudi, aquest pla estratègic metropolità de Barcelona avala la viabilitat d'aquesta restricció en àrees declarades tenses i, per tant, de seguida que tinguem aquest retorn d'aquests informes que hem demanat, alternativament, ens disposem a parlar amb vostès i amb els grups que ja han mostrat també –Esquerra Republicana i els Comuns– la seva disposició a treballar aquesta proposta.

I, de la mateixa manera que crec que assolirem l'objectiu de tenir els usos temporals regulats abans d'acabar aquest 2025, doncs espero que també puguem assolir aquest objectiu conjuntament. I li dic novament que la posició del Govern en aquesta qüestió és honesta, que hi posarem tots els recursos i tota la feina que calgui, i sempre, això sí, com ha dit el president, que tinguem un marc de seguretat jurídica, que crec que vostès també comparteixen que és el que cal per poder-ho desenvolupar, i tampoc donar missatges que després no puguem complir des del Govern ni amb els grups parlamentaris que ho hagin impulsat.

Moltíssimes gràcies.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'evolució de les llistes d'espera.

Interpel·lació al Govern sobre l'evolució de les llistes d'espera

300-00201/15

És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Bona tarda, consellera. Miri, el president Illa, quan es va presentar a la campanya com a candidat, portava com a punt central, o com un dels punts centrals de la seva proposta política, recuperar l'excel·lència en els serveis públics, especialment en sanitat, no? I, de fet, el programa electoral del Partit Socialista, a la seva pàgina 102, parlava de les llistes d'espera i, de fet, situava tres punts sobre els quals nosaltres parlarem avui: atenció primària, evidentment, també atenció, en aquest cas, de consultes externes o amb l'especialista i, finalment, també salut mental, no? De fet, en aquest cas, en atenció primària, situava un punt –cito literalment–: «Temps màxim garantit de quaranta-vuit hores a l'atenció de consultes en atenció primària», bé, com a element principal. Després també parlava de que els terminis de referència, en aquest cas per visita amb l'especialista, fossin terminis màxims i, per tant, exigibles pels pacients, i, finalment, també parlava d'un pla de xoc de salut mental infantil i juvenil, no?, aquests tres elements, i, de fet –després també m'hi referiré–, especialment en la feina que va fer el Partit Socialista quan estava a l'oposició, situant les llistes d'espera, en aquest cas, pel que fa referència a proves diagnòstiques i intervencions quirúrgiques, però sobretot visita a l'especialista com un element central. De fet, el nostre acord d'investidura –i torno a citar literalment– parla de que «s'ha de garantir que la visita a l'atenció primària es produeixi en un màxim de quaranta-vuit hores, i, sobretot, augmentant i incrementant el seu caràcter presencial».

I, per tant, entro en els primers temes que li volia preguntar, que és on som. És a dir, fa un any, o una mica més, que vostès governen, una mica més que vostè és consellera, en aquest cas, de Sanitat, i nosaltres li volíem preguntar si estem millor o estem pitjor que fa un any en atenció primària. Que ens doni dades, no? I per tant, nosaltres sempre ho hem situat. L'atenció primària és per nosaltres el centre i el cor del sistema, perquè, a més a més, el que provoca... –i segurament no l'hi he d'explicar–, que és, en aquest cas, quan es produeixen demores en la visita, en aquest cas, al metge o a la metgessa de família, el que acaba provocant són dues qüestions: la primera és un col·lapse de les urgències hospitalàries i, en segon lloc, que acaba, no?, o que va creixent en aquest cas el volum de població que va intentant o fins i tot acaba passant-se a les mútues privades de salut.

I aquesta també és la segona pregunta que nosaltres li volíem fer; de fet, vostè, quan va comparèixer com a consellera, va situar que un dels seus reptes i les dificultats que teníem era el creixement sostingut, en aquest cas, de part de la població que contractava una assegurança privada de salut, sobretot, no només aquelles..., en contra del que es pugui pensar..., d'aquelles famílies que tenen més recursos, sinó al contrari, és a dir, aquelles famílies amb menys recursos que fan un esforç davant de la dificultat i, en aquest cas, la fallida dels serveis públics. Per tant, l'hi pregunto, la segona pregunta que li voldríem fer: creix el nombre de persones que contracten una assegurança privada de salut a Catalunya o disminueix, després d'un any de govern?

I jo sé que segurament vostè em contestarà que ja han posat fil a l'agulla i que, bé, la seva, diguéssim, gran proposta o, en tot cas, la manera d'abordar-ho, fruit de la mà del CAIROS, d'aquest Comitè d'Avaluació, Innovació, Reforma Operativa del Sistema de Salut –fem servir moltes sigles, però en tot cas, no?, està bé que també sapiguem de què parlem–..., en tot cas, de la mà del grup CAIROS, els centres de salut integral de referència, o el CSIR.

I la pregunta, o la tercera pregunta que li volíem fer és com estan funcionant; si tenen ja dades i, per tant, millora l'accessibilitat; si ens acostem a aquestes quaranta-vuit hores o ens n'estem allunyant. La sensació –igual, no?, és una sensació errònia– és que no anem bé, eh?, igual ens estem equivocant. Tampoc en el CSIR. Segurament... Potser és un cas aïllat, no ho sé. Però a nosaltres ens arriba en aquest cas bastant bastant, per diferents punts del territori i diferent gent, que estem molt lluny del termini de quaranta-vuit hores per tenir visita en aquest cas al metge o a la metgessa de família.

L'hi posaré només un exemple, d'un company nostre de Vic. En aquest cas, el seu centre d'atenció primària de referència és el CAP Vic Nord, que, si no m'equivoco, forma part d'aquest programa també dels centres de salut integral de referència, que demanava hora el 29 d'octubre per visitar-se al metge de família. Li van donar hora, sap quan? El 10 de desembre, quaranta-dos dies. Quasi de les quaranta-vuit hores passem als quaranta-vuit dies. Per tant, jo el que li vull dir és: no sembla que estiguem millor, però en tot cas, no?, també esperem que ens pugui donar llum sobre la situació que a nosaltres ens alarma i que realment ens preocupa, especialment, amb l'atenció primària.

Segona qüestió que nosaltres li voldríem situar: les llistes d'espera, i especialment per a les visites amb l'especialista. Va ser, com deia, un tema que vam treballar, i en aquest cas també la diputada Assumpta Escarp, que compartíem també Comissió de Salut la passada legislatura. De fet, fins i tot en algun dels acords de pressupostos que van tancar amb el Govern del president Aragonès, van situar partides concretes, en aquest cas, per fer front a les llistes d'espera.

I, clar, evidentment, no li podem demanar que en un any resolgui tots els problemes de la sanitat pública de Catalunya, però que sí, no?, si teòricament havíem d'excel·lir amb els serveis públics, lo que li podríem demanar és que estiguessin millor que fa un any. I el problema, com a mínim –sí que ho vèiem amb les llistes d'espera–, és que estem pitjor que fa un any. De fet, segons les dades que ha facilitat el seu propi departament fa pràcticament un mes, el termini d'espera per a la primera visita a l'especialista estava al voltant dels cent divuit dies, quan fa un any n'eren cent quatre, no?, que ha crescut un dotze per cent més. Per tant, no sembla que anem en la línia d'excel·lir en els serveis públics i, per tant, en el blindatge dels serveis públics. Les més afectades, en aquest cas les especialitats més afectades: parlàvem d'urologia –cinc mesos–, o en aquest cas fins i tot, no?, arribant, diguéssim, a la capdavantera d'aquesta classificació no gaire positiva, era traumatologia, amb un termini d'espera de sis mesos, no? I, per tant, això és evident que és un problema, perquè acaba retardant moltes vegades també els processos quirúrgics. I, per tant, nosaltres, òbviament, creiem que aquests terminis de referència doncs pràcticament només s'acaben complint, i de manera, allò, *rozando el palo*, que diria la meva àvia, en oncologia i cardiologia. Però, en tot cas, segurament vostè té dades més actualitzades i ens les pot traslladar, no?

I una de les qüestions, també, que ens preocupa, i que ens alerten també professionals de la sanitat pública, però especialment de l'atenció primària, és no només aquestes qüestions, aquestes llargues llistes d'espera, sinó que també en molts casos són les consultes externes rebutjades. És a dir, en molts casos, per exemple, el metge en aquest cas d'atenció primària o la metgessa d'atenció primària deriven en aquest cas a l'especialista i pràcticament al voltant d'un vint per cent acaben sent rebutjades, cosa que encara, evidentment, allarga moltíssim més els problemes. I, per tant, nosaltres li volem proposar, o en tot cas també li voldríem preguntar què pensa fer. Perquè, teòricament, segons el que hem llegit, és que el departament considera que no hi ha d'abocar més recursos, sinó que no és un problema de recursos, eh?, per tant, no és un problema d'abocar-hi més pressupost, sinó quines mesures pensa fer vostè perquè realment avancem en la reducció, en aquest cas, dels temps d'espera per a la visita de l'especialista?

I el tercer punt que nosaltres també li volíem situar és la situació pel que fa referència a salut mental. Vostè sap que professionals dels centres de salut, en aquest cas, d'infants i joves li han traslladat un manifest, que segurament faran públic aquests propers dies –em sembla, pràcticament signat pels directors o pels responsables de trenta dels cinquanta-dos centres–, que bàsicament parla d'agendes saturades, pressió dels usuaris i, evidentment, també demores en les llistes d'espera. Sobretot aquest, també, un tema que, en el tema especialment de la salut mental moltes famílies ens traslladen, que és: més enllà de quant triges a la primera visita, és també

el temps que trigues a tindre la continuïtat de les visites. És a dir, fins i tot moltes vegades, des de que tens una visita, no?, per un problema greu de salut mental, trigues dos mesos a tenir la següent visita, amb la desesperació que tenen moltíssimes famílies, no? I, per tant, a més a més, amb situacions de desequilibri territorial. Penso especialment..., és un problema que s'agreuja especialment a Lleida, Tarragona, Girona o la Catalunya Central. I això mateix també el que acaba provocant és el col·lapse en aquest cas de les urgències sanitàries, especialment als hospitals de Barcelona, a les urgències sanitàries vinculades a salut mental.

Nosaltres ja li vam fer una proposta. De fet, està en l'acord d'investidura, que era aquest psicòleg gratuït sense cita prèvia per intentar..., atenció psicològica, millor dit, gratuïta sense cita prèvia, especialment per a infants i joves. Vostè no hi creu. De fet, vam estar compartint una reunió entre... Li demanàvem que fes com a mínim un programa pilot –a vostè, que li agraden tant, també, els programes pilot– per veure si funciona o no. Ho dic perquè hem d'intentar també buscar solucions innovadores a problemes que són molt complexos i que són molt difícils, perquè, segurament –jo ja l'hi reconec–, no és senzill per la manca de professionals. Però, en tot cas, això estava a l'acord d'investidura. I, per tant, si aquesta no és la solució –nosaltres seguim pensant que sí–, què és el que vostè proposa també en aquest cas davant de les llistes d'espera que afecten especialment els infants i joves amb salut mental?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I per respondre té la paraula l'honorable senyora Olga Pané i Mena, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Molt bé, moltes gràcies. Moltes gràcies, diputat, per la seva interpellació. Les llistes d'espera a Catalunya realment presenten una situació equiparable a fa un any, eh? Tot i l'increment destacat d'activitat en gairebé totes les línies, les llistes es mantenen amb poca variació, perquè s'incrementa més ràpid la demanda que no pas l'oferta de serveis i l'activitat d'aquests serveis. En els darrers anys, el CatSalut ha incrementat el volum de contractació sanitària, lo que ha permès incrementar l'activitat quirúrgica, més proves diagnòstiques i més primeres visites –vostè ho sap–, un vint-i-cinc més de les plantilles. A dia d'avui hi ha quasi 6.000 milions més d'euros en el sistema des de la pandèmia. De les llistes d'espera que estem parlant avui... Si avui parlem de llistes d'espera és bàsicament perquè es treballa més. I és curiós, és paradoxal.

Un dels temes que inevitablement està aquí, que jo li he explicat, no sé, cada vegada que m'han posat el micro al davant, és l'envelliment de la població com un element de pressió sobre el sistema sanitari, que impacta directament en les llistes d'espera. La població de més de seixanta-cinc anys consumeix el quaranta-set per cent dels recursos sanitaris públics, tot i que només és el vint per cent de la població, d'acord? Cada vegada que creixi un u per cent més aquesta població de seixanta-cinc anys, eh?, que és gairebé mig punt cada any, són exactament 147 milions d'euros més que ens costarà la seva atenció. Vull recordar aquí que els pressupostos estan prorrogats des de fa dos anys –que jo no hi era però vostè crec que sí.

Addicionalment, la innovació, la major capacitat de les solucions anestèsiques i la personalització dels tractaments eixamplen el perímetre de la indicació a més pacients, fa créixer l'àmbit de les indicacions quirúrgiques, de les consultes externes que les precedeixen i de les proves complementàries necessàries. Sobre aquestes *driving force* de la demanda –per dir-ho ràpid–, podem articular mesures organitzatives que segurament poden millorar alguna cosa. Això fa que haguem de parlar no només d'una qüestió de volum, sinó també d'una qüestió de model, però no es facin il·lusions: si no arriben més recursos, no es resoldrà, eh? Els hi dic perquè hi han opcions organitzatives, etcètera, però la cosa va per aquí.

Em salto un tros perquè si no no em donarà temps. Vostè incidia en el tema de l'atenció primària –és un bon exemple. Si no incidim en la millor capacitat resolutiva

de l'atenció primària, si més no perquè les indicacions d'altres mèdiques, d'ingressos mèdics, es puguin atendre a casa o es puguin atendre en el centre d'atenció primària, ja li asseguro jo que els hospitals seguiran sent el coll d'ampolla del sistema i, a més, si no incidim en la major capacitat resolutiva de l'atenció primària, això és impossible. Se'ls ha de posar a l'abast que puguin fer més proves. Com vostè sap, estem invertint en que l'atenció primària pugui fer moltes més ecografies. És a dir, primer en que estiguin formats per llegir ecografies, i segon, per fer-les directament als centres d'atenció primària.

I, a més, d'acord amb vostè: no tots els territoris parteixen de la mateixa situació. Encara existeixen diferències entre territoris que estem treballant per mirar de mitigar, tant des de la vessant de l'oferta de serveis com de la indicació clínica –apunti-s'ho, perquè em sentirà parlar d'això més vegades–, que registra notables variabilitats amb els mateixos procediments i amb el mateix perfil demogràfic.

Bé, davant d'aquest escenari, la resposta, doncs, no només pot ser augmentar activitat. Ha de ser augmentar activitat, però no només. Per això estem desplegant un model d'atenció més integrat, amb més capacitat resolutiva a l'atenció primària i millorar la coordinació entre els nivells assistencials. Més resolució a l'atenció primària i al territori. Quan un problema de salut pot ser diagnosticat, tractat i tancat abans d'arribar a l'especialista hospitalari, el sistema descarrega de consultes, proves i cirurgia aquest nivell. Per això estem ampliant la capacitat diagnòstica, com li deia, reforçant circuits de consulta virtual –li invito de debò a que vagi a veure les innovacions que s'estan fent amb intel·ligència artificial i amb textualització de les converses als equips d'atenció primària–, i, a més, estandarditzem protocols entre primària i hospitalària per promoure la col·laboració entre la primària i l'hospital, afavorint que els especialistes hospitalaris també vagin als centres d'atenció primària, és a dir, es moguin dels seus hospitals.

I altres àmbits on la presència de les llistes d'espera –que vostè se les ha deixat– també generen neguit. Són les esperes perquè et valorin la dependència, eh? Bé, en un dels programes que llancem amb els CSIRs i que ha començat aquesta setmana a desplegar-se, i ja hem començat a veure els primers casos, per escurçar aquest temps de valoració, ha començat a Vic aquesta setmana. Seguirà a Castelldefels, d'acord? Però a ambdós territoris treballen conjuntament Atenció Primària i Drets Socials per disminuir d'un any i escaig, la valoració de dependència, a dos mesos, d'acord? Això ho podem veure segurament ja cap a final d'aquest any.

Aquest plantejament s'emmarca també en aquest procés de desburocratització que parlàvem. Estem reorganitzant la salut mental, perquè aquesta no pot acabar recaient sempre a l'hospital o engruixint les urgències.

De fet, un dels objectius –i això ja ens ve de legislatures passades, i nosaltres hi volem donar continuïtat– és reduir els ingressos de salut mental habilitant recursos en l'àmbit de primària.

Ja hi és el psicòleg gratuït. Tots els RBECs són psicòlegs –tots els RBECs són psicòlegs. No són psicòlegs clínics, perquè no n'hi han més, no hi són, no existeixen en el mercat. D'acord? Per què? Perquè en aquest país els psicòlegs clínics han de fer la residència, a diferència de la resta d'Europa, que només fent el màster en atenció clínica ja estan habilitats, però aquí els hi requerim aquest requisit. Lo que fa és que hi hagin pocs recursos per posar en marxa.

En la salut mental val la pena que ens preocupem dels sobrediagnòstics que puguin haver-hi, especialment amb els nens i joves. I aquest és un assumpte que jo també ja li he traslladat que em preocupa i que professionals a mi també em traslladen, perquè també hi parlem, amb els professionals.

Bé, nosaltres monitoritzem les llistes a tots els nivells, i li passo algunes dades, en aquest sentit. Pel que fa a l'atenció primària, el sistema té capacitat per absorbir les consultes que necessiten ser ateses en quaranta-vuit hores. No totes necessiten ser ateses en quaranta-vuit hores. La monitorització per motius..., la programació per mo-

tius, disculpi, ens està facilitant que els que realment s'hagin d'atendre en quaranta-vuit hores ho estiguin. I d'aquests, la majoria ja ho són a les primeres dotze hores i es visiten a les primeres dotze hores.

A quin nivell estem? El cinquanta dos per cent de totes les consultes d'atenció primària s'haurien d'atendre d'acord als motius a les primeres quaranta-vuit hores. On estem? Al quaranta-set.

I també li diré una bona notícia, que potser vostè ho entén. Quan apliquem la programació per motius, incrementa la longitudinalitat, i quan incrementa longitudinalitat, incrementa la capacitat de filtre de l'atenció primària. Per tant, es filtren millor els casos que van a l'hospital, i quan es filtren millor els casos que van a l'hospital, millora el valor predictiu de l'hospital, i, per tant, es torna més eficient el conjunt del sistema.

La transparència de dades..., ja sap que les tenim totes publicades en la web del CatSalut, però dir-li que si bé el decret ens demana que publiquem dades de deu serveis, en el cas de les consultes externes, nosaltres ho fem de vuitanta-sis serveis, procediments i unitats funcionals. Lo mateix en el cas dels ingressos i lo mateix en el cas de les proves complementàries.

Les consultes externes, comparat de setembre a setembre, divuit mil menys aquest any que l'any anterior, d'acord?

Quan mirem les intervencions quirúrgiques, de setembre a setembre, 5.769 menys aquest any respecte de l'any anterior, que estan en la llista d'espera, d'acord, si jo comparo aquest període.

Estem fent..., incorporant elements a la contractació del CatSalut perquè incentivin adequadament tot això, i, a més, amb la segona tongada dels CSIRs que vam presentar fa una setmana, enfoquem ja una reforma en l'àmbit territorial perquè el conjunt de proveïdors treballin conjuntament, de manera que l'objectiu de millorar les llistes d'espera i d'atendre en els temps de referència correctes no només sigui de l'hospital o no només sigui de l'atenció primària, sinó que sigui dels dos alhora i amb un grau d'incentivació comú per la part variable. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

No em dona més temps ara d'explicar-li coses, però com que em sembla que això té una segona volta, oi?, doncs l'hi acabo d'explicar després.

El president

Ha estat molt perspicaç; té una segona volta. *(Rialles.)*

Té la paraula, per fer la rèplica, el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. La consellera sempre és molt perspicaç, sí. Jo, escoltant-la, llavors, dedueixo que tot va bé. No ho sé, ho pregunto. I que, per tant, segurament –no m'ho ha contestat–, doncs, estem reduint enormement el traspàs, no?, de persones de la sanitat pública a la sanitat privada, perquè no hi ha motiu perquè t'hagis de fer pràcticament una mútua privada, perquè funciona tot perfectament.

Parlant de l'atenció primària. És que ho dic perquè ja vam tenir aquest debat, al voltant del vint-i-cinc per cent que destinaven a l'atenció primària amb els mètodes de comptatge. Llavors, jo tinc la sensació que m'està tornant a fer una mica el mateix amb les quaranta-vuit hores. És a dir, bé, perquè ara ja no són tots els que..., no?; ja no necessites quaranta-vuit hores quan demanes hora, en aquest cas, al metge d'atenció primària, o a la metgessa d'atenció primària, sinó és aquells que realment necessiten ser atesos durant quaranta-vuit hores. I, per tant, aquí, bé, anem jugant amb els números.

Pot convenir amb mi, en tot cas, que quaranta-dos dies no sembla una data, diguéssim, massa raonable, no?, en aquest cas, per tindre visita al metge o metgessa de capçalera, encara que sigui, en aquest cas, la cita per motius.

I, en tot cas, miri, la majoria també de les dades que fan servir sap com les arreglen? Jo l'hi explicaré, perquè també ho traslladen professionals que treballen als

centres d'atenció primària. És amb la cita espontània. És a dir..., i, en aquest cas, moltes vegades, precisament, és la manera que tenen d'arreglar-ho, però no respectant la longitudinalitat, perquè... Ja li puc explicar el meu cas. És a dir, de les últimes vegades, per dir..., els últims tres o quatre anys que he demanat hora al centre d'atenció primària, mai m'ha atès el mateix metge, mai; a no ser, vull dir, que em vulgui esperar, no?, *in eternum*, i això és el que el que acaba passant.

Miri, jo crec que vostè fa molt..., jo no sé si un bon diagnòstic, però fa un diagnòstic, però hi ha qüestions del diagnòstic que jo no comparteixo, però, bé, en tot cas, fa el diagnòstic. El problema són els resultats. I la legislatura va avançant, i, al final, a vostès se'ls jutjarà per si la sanitat pública està millor quan vostès van començar que quan acabin. I jo tinc la sensació que no està millor, i diria que va amb la sensació, amb la percepció que tenen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Perquè, clar, no em pot dir –si són les seves dades, és que no me les invento–: «No, és que les llistes d'espera per visites dels especialistes estan més o menys igual.» Home, no; «més o menys igual», no.

Escolti'm, miri, és que jo he anat a mirar les dades, però no ho sé, potser em confonc jo. Miri que soc... Jo acostumo a ser de... Bé, «acostumo a ser» no; soc de números, eh?, no soc pas de lletres, però, clar, és que les dades canten per si mateixes, perquè de cent divuit dies que estem ara, l'any passat estàvem a cent quatre. Home, és un dotze per cent més. No ho sé, si ens posem les mans al cap quan la inflació puja al tres, no ho sé, diguéssim que tenim una inflació *disparada* en les llistes d'espera, en aquest cas, per visitar l'especialista. Per tant, exactament les mateixes no són, no?

I vostè em diu: «Miri, necessitem més recursos.» Amb les llistes d'espera, el que va contestar vostè és que no, que no era... Però, bé, en tot cas, és difícil negociar pressupostos si no et criden a negociar. També li dic que pot parlar amb la Conselleria d'Economia. *A mi que me llamen*, que diuen, però si no em truca...

I, per tant, ara, vostès han tingut 4.000 milions d'euros més amb els suplementes de crèdit, i, a més, jo a vostè també li he sentit dir que, en tot cas, es va prendre una decisió que a mi em sembla encertada, que vostè també es va aprovar una ordre per part, en aquest cas, del Govern que es podia augmentar al 3,2 la despesa meritada, encara que no hi hagués pressupostos el 2025. Per tant, recursos de més per al Departament de Salut n'hi han. Si no, ja veurem l'execució. Ja veurem l'execució, que, si no vaig molt errat, tornarà a ser execució de rècord.

I, en tot cas, ja l'hi dic, disponibilitat per negociar els pressupostos? Quan ens convoquin, que sembla que no tenen massa pressa.

I clar, vostè em parla, per exemple, de salut mental. Home, no em citi el RBEC, perquè també l'hi hem traslladat. No fan agenda. Si, de fet, és una de les discussions que vam tindre en el seu moment amb l'anterior Govern. O sigui, vostès o en el seu moment el Govern van posar psicòlegs, en aquest cas, als centres d'atenció primària per fer feina de treball comunitari..., que està molt bé, si no dic que no, però el problema que tenim és precisament d'atenció, en aquest cas, especialment a infants i joves que tenen una situació... Jo no hi entro, no?, en aquest cas, si hi ha o no un excés de..., no?, un excés de zel diagnòstic, que és el que m'ha semblat entendre que trasllada vostè. Jo el que li dic és que nosaltres els hi vam fer una proposta molt concreta, que està en l'acord d'investidura i que nosaltres no entenem per què no la volen testar, perquè això ha funcionat a determinats municipis. Pensi si ens cal a Barcelona... I que no calia, en aquest cas (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que fos psicòleg clínic, precisament perquè es parlava d'atenció psicològica; que el que feia –i acabo ja, president– és precisament que la pressió en els centres de salut mental d'infants i joves es reduís enormement.

Jo el que li dic és: igual que ha fet un pla pilot, per exemple, en aquest cas, amb els centres d'atenció primària, no puc entendre per què no podem provar fer un pla pilot, en aquest cas, i veure si ho podem estendre, com li vam proposar nosaltres, a

totes les ciutats que siguin capital de comarca i ciutats de més de cinquanta mil habitants.

Jo dic que, tal com ho tenim, potser –potser– caldria fer coses diferents, i, per tant, doncs, provem-ho.

El president

I per fer la rèplica, té la paraula la consellera de Salut.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Molt bé. Escolti, amb el tema de salut mental, jo que realment no soc una experta, em limito a traslladar-li lo que expliquen els experts del pla director de salut mental i també del pacte de salut mental. Ho dic una mica perquè no és que estiguem faltats de mecanismes de gent que sí que hi entén. Per tant, soc partidària d'escoltar una mica el que diuen i seguir una mica els seus criteris, perquè darrere de qualsevol mesura sanitària, del tipus que sigui, com vostè sap, hi han moltíssims grups d'interès extraordinàriament legítims, però que no necessàriament estan equilibrats o balançats. D'acord? Per tant, jo soc partidària de fer cas del que ens diuen els experts en això.

En el tema que jo li comentava abans, en les xifres que jo li he donat, li he comparat de setembre a setembre, no de desembre a setembre o una cosa d'aquestes. Perquè, per exemple, una cosa que ens vam trobar quan vam arribar, amb les llistes d'espera, en el nombre de persones que hi havien l'any passat, és que hi havien hospitals que a 31 de desembre tenien zero persones en llista d'espera, però a l'1 de gener en tenien dos mil. I dius: «Però, què ha passat?», no? Per tant, és millor agafar, monitoritzar mes a mes, que és el que ara estem fent, i ho estem aclarint. Jo li dic, miri, les dades que jo li dono és de setembre a setembre, d'acord?, i aquestes són les..., i les del mes que ve, d'octubre a octubre, i anar-hi anant.

Què estem fent amb la segona fase dels CSIRs. Deixi'm que l'hi expliqui, perquè em sembla que li agradarà. Doncs la idea és que... Ai, dels CAIROS. La idea és que de la mateixa manera que als CSIRs hem donat bastanta autonomia per treballar en l'àmbit de centre, en aquests moments lo que a nosaltres ens agradaria crear és àrees integrades de salut. A Barcelona hi ha una mena d'experiència d'aquestes característiques, generalitzar-la al conjunt de Catalunya, que d'alguna forma diu: «Escolta, els territoris han d'actuar de manera conjunta, tots els que hi han allà dintre», de manera que cada AIS agruparà sota una única governança tots els dispositius assistencials del mateix territori: primària, hospital, salut mental, atenció domiciliària, sociosanitària i urgències.

Això vol dir que els recursos no es planificaran centre per centre, sinó territorialment, de manera que tinguem una equitat d'assignació una mica més equilibrada que la que tenim ara. D'acord?

Les primeres... Volem pensar entre sis i deu àrees integrades de salut. Les voldríem posar en marxa durant el primer trimestre del 2026. Ara hem fet el *call* perquè presentin..., els equips aquests, als territoris, que es vegin capaços de tirar endavant aquesta experiència, s'hi presentin.

Des del CatSalut s'han posat en marxa incentius de cara als contractes, que nosaltres fem també per millorar lo que són les llistes d'espera. La idea és orientar-nos, primer, a corregir aquelles variabilitats tan estranyes que es veuen d'acord amb els territoris, que creiem que té a veure amb la manera de treballar del proveïdor –variabilitats d'indicació–, és a dir, no només sobre l'oferta sinó també sobre la demanda, i per tant, valorar per què hi ha tanta variabilitat en un lloc. Per què la probabilitat que t'operin les cataractes és quinze vegades més gran en un territori que en una altre a la mateixa edat? Estan més cecs? Per què la probabilitat de que et canviïn al genoll és cinc vegades més gran en un territori que en un altre? Què és el que passa? És possible que potser es justifiqui, eh?, però en qualsevol cas, hem de mirar si aquesta variabilitat en la indicació respon a alguna qüestió que calgui tenir en compte, d'acord?

I llavors, de cara a anar acabant. En els propers mesos consolidarem el canvi de model que ja hem iniciat i no es tracta només de reduir tots els temps d'espera. Es tracta d'analitzar cada un d'aquests territoris, la capacitat de resolució interna que ells tenen i, per tant, resoldre-ho lo més a prop possible de la gent, de manera que la probabilitat de que un pugui ser intervingut o sobreviure a un procés que sigui un problema de salut sigui la mateixa a les Terres de l'Ebre que a la Diagonal. Aquest... no; ara no és així, és obvi, però ara no és així.

Finalment, dir-los lo que li deia abans. No és només un tema d'organització, que també. Això té un marge, però l'envelliment de la població que tenim comporta una càrrega. Només aquest any l'increment en fàrmacs de dispensació hospitalària té un creixement d'un nou per cent i qui entra els fàrmacs a dispensació hospitalària no som nosaltres. S'entren a l'EMA, a continuació, a Madrid i a Madrid els hi posen el preu. Per tant, aquell 3,3 que incrementa, o 3,2 que ha incrementat la despesa de l'any anterior, amb prou feines arriba per cobrir la despesa hospitalària.

I també una última cosa. Hi ha molta gent... No tinc les dades últimes d'afiliació privada, però el que sí que sé és que, de tots aquells que tenen afiliació privada, quan arriben als setanta anys, el vuitanta per cent se'n tornen a la pública i això diu alguna cosa. Diu moltes coses.

El president

Gràcies, consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i un minut.